

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1805 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu 39
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1807 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie ram swobodnego przepływu danych nieosobowych w Unii Europejskiej ⁽¹⁾ 59

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku 69

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1805**z dnia 14 listopada 2018 r.****w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych, która to zasada jest – od czasu posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere w dniach 15–16 października 1999 r. – powszechnie określana jako kamień węgielny współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii.
- (3) Zabezpieczanie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa należą do najskuteczniejszych metod walki z przestępczością. Unii zależy na zapewnieniu skuteczniejszej identyfikacji, konfiskaty i ponownego wykorzystywania mienia pochodzącego z przestępstwa, zgodnie z dokumentem „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽²⁾.
- (4) Ponieważ przestępczość ma często charakter transgraniczny, zabezpieczanie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa wymaga skutecznej współpracy transgranicznej.
- (5) Na obecne unijne ramy prawne w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty składają się decyzje ramowe Rady 2003/577/WSiSW ⁽³⁾ i 2006/783/WSiSW ⁽⁴⁾.
- (6) Ze sprawozdań Komisji dotyczących wykonania decyzji ramowych 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW wynika, że obecny system wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie jest w pełni skuteczny. Wdrażanie i stosowanie tych decyzji ramowych w państwach członkowskich nie przebiegało spójnie, co doprowadziło do niedostatecznego wzajemnego uznawania oraz niewystarczająco optymalnej współpracy transgranicznej.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 listopada 2018 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych (Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 45).

⁽⁴⁾ Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, p. 59).

- (7) Unijne ramy prawne w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie zostały zaktualizowane po przyjęciu nowych aktów ustawodawczych na poziomie Unii i na poziomie krajowym. W szczególności, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE ⁽¹⁾ określa minimalne zasady dotyczące zabezpieczenia i konfiskaty mienia. Te minimalne zasady dotyczą konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa, w tym w przypadkach choroby lub ucieczki podejrzanego lub oskarżonego, gdy postępowanie karne w związku z przestępstwem już zostało wszczęte, konfiskaty rozszerzonej oraz konfiskaty w stosunku do osób trzecich. Te minimalne zasady dotyczą również zabezpieczania mienia w celu ewentualnej późniejszej konfiskaty. Typy nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty objęte zakresem tej dyrektywy powinny być również włączone do ram prawnych w zakresie wzajemnego uznawania.
- (8) Przyjmując dyrektywę 2014/42/UE, Parlament Europejski i Rada stwierdziły w oświadczeniu, że skuteczny system zabezpieczania i konfiskaty w Unii jest ściśle związany ze sprawnie działającym wzajemnym uznawaniem nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Uznając konieczność wprowadzenia w Unii kompleksowego systemu służącego zabezpieczaniu i konfiskacie narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa, Parlament Europejski i Rada wezwały Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (9) W komunikacie z dnia 28 kwietnia 2015 r. zatytułowanym „Europejska agenda bezpieczeństwa” Komisja uznała, że współpraca sądowa w sprawach karnych opiera się na skutecznych instrumentach transgranicznych i że zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych stanowi kluczowy element systemu bezpieczeństwa. Komisja przypomniała również o potrzebie usprawnienia wzajemnego uznawania nakazów zamrożenia mienia i nakazów konfiskaty mienia.
- (10) W komunikacie z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu Komisja podkreśliła potrzebę zadbania o to, by pozbawiać aktywów przestępców, którzy finansują terroryzm. Komisja uznała, że aby ukrócić przestępczość zorganizowaną finansującą terroryzm, konieczne jest pozbawienie tych przestępców dochodów pochodzących z przestępstw. Komisja stwierdziła, że w tym celu konieczne jest zapewnienie, by wszystkie typy nakazów zamrożenia mienia i nakazów konfiskaty mienia były egzekwowane w maksymalnym stopniu w całej Unii poprzez stosowanie zasady wzajemnego uznawania.
- (11) Aby zapewnić skuteczne wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, przepisy dotyczące uznawania i wykonywania tych nakazów należy ustanowić poprzez przyjęcie prawnie wiążącego i bezpośrednio stosowanego aktu Unii.
- (12) Ważne jest, aby wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty zostało ułatwione przez ustanowienie przepisów zobowiązujących państwo członkowskie do uznawania, bez dalszych formalności, nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych przez inne państwo członkowskie w ramach postępowania w sprawach karnych oraz do wykonywania tych nakazów na swoim terytorium.
- (13) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich nakazów zabezpieczenia i wszystkich nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowania w sprawach karnych. „Postępowanie w sprawach karnych” to autonomiczne pojęcie prawa Unii, będące przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, niezależnie od orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Pojęcie to obejmuje zatem wszystkie typy nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w następstwie postępowania dotyczącego popełnienia przestępstwa, a nie tylko nakazy objęte dyrektywą 2014/42/UE. Obejmuje ono również inne typy nakazów wydanych bez prawomocnego wyroku skazującego. Jakkolwiek system prawny danego państwa członkowskiego może nie przewidywać takiego typu nakazu, to jednak to państwo członkowskie powinno być w stanie uznać i wykonać taki nakaz wydany przez inne państwo członkowskie. Postępowanie w sprawach karnych mogłoby także obejmować postępowanie przygotowawcze w sprawach karnych prowadzone przez policję i inne organy ścigania. Nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty wydane w ramach postępowań w sprawach cywilnych lub administracyjnych powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (14) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty związane z przestępstwami objętymi zakresem stosowania dyrektywy 2014/42/UE, a także nakazy zabezpieczenia i nakazy zapłaty związane z innymi przestępstwami. Przestępstw objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia nie powinno się zatem ograniczać do szczególnie poważnych przestępstw o charakterze transgranicznym, jako że art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie wymaga takiego ograniczenia w odniesieniu do środków ustalających zasady i procedury zapewniające wzajemne uznawanie wyroków w sprawach karnych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

- (15) Warunkiem wstępnym współpracy pomiędzy państwami członkowskimi opartej na zasadzie wzajemnego uznawania i na natychmiastowym wykonywaniu orzeczeń sądowych jest pewność, że orzeczenia podlegające uznaniu i wykonaniu będą zawsze wydawane z poszanowaniem zasad legalności, pomocniczości i proporcjonalności. Warunkiem wstępnym takiej współpracy jest również przestrzeganie praw osób, których dotyczy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty. Do takich osób, których dotyczy nakaz, a które mogą być zarówno osobami fizycznymi, jak i prawnymi, powinno się zaliczać osoby, wobec których wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty oraz osoby będące właścicielami mienia objętego danym nakazem, a także osoby trzecie, na których prawa względem tego mienia bezpośrednio wpłynął dany nakaz, w tym osoby trzecie działające w dobrej wierze. O tym, czy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty bezpośrednio wpłynęły na prawa tych osób trzecich, powinno się decydować zgodnie z prawem państwa wykonującego.
- (16) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek przestrzegania praw podstawowych i zasad prawa zapisanych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).
- (17) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) i w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC). Powyższe obejmuje zasadę zakazu wszelkiej dyskryminacji, m.in. ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię, orientację seksualną, obywatelstwo, język, poglądy polityczne czy niepełnosprawność. Niniejsze rozporządzenie należy stosować z uwzględnieniem tych praw i zasad.
- (18) Prawa procesowe określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE ⁽¹⁾, 2012/13/UE ⁽²⁾, 2013/48/UE ⁽³⁾, (UE) 2016/343 ⁽⁴⁾, (UE) 2016/800 ⁽⁵⁾ i (UE) 2016/1919 ⁽⁶⁾ powinny mieć zastosowanie – w ramach zakresu stosowania tych dyrektyw – do postępowań karnych objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do państw członkowskich związanych tymi dyrektywami. W każdym przypadku gwarancje przewidziane w Karcie powinny mieć zastosowanie do wszystkich postępowań objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. W szczególności podstawowe gwarancje dotyczące postępowania karnego określone w Karcie powinny mieć zastosowanie do postępowania w sprawach karnych, które nie jest postępowaniem karnym, ale które objęte jest zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (19) Jakkolwiek przepisy dotyczące przekazywania, uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty powinny zapewniać sprawny przebieg procesu odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa, należy jednak przy tym przestrzegać praw podstawowych.
- (20) Rozstrzygając, czy wystąpiła podwójna odpowiedzialność karna, właściwy organ państwa wykonującego powinien rozpatrzyć, czy okoliczności faktyczne leżące u podstaw danego przestępstwa, wskazane w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia lub w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty przedłożonych przez właściwy organ państwa wydającego, jako takie także podlegałyby sankcji karnej w państwie wykonującym, gdyby zaszły w tym państwie w momencie podjęcia decyzji w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.
- (21) Wydając nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, organ wydający powinien zapewnić przestrzeganie zasad konieczności i proporcjonalności. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty powinny zostać wydane i przekazane organowi wykonującemu w innym państwie członkowskim wyłącznie wtedy, gdy takie nakazy można by było wydać i wykorzystać w sprawie wyłącznie krajowej. Organ wydający powinien być odpowiedzialny za dokonywanie oceny konieczności i proporcjonalności takich nakazów w poszczególnych sprawach, ponieważ uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie można odmówić na podstawie innej niż podstawy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.
- (22) W pewnych przypadkach nakazy zabezpieczenia mogą być wydawane przez organy niebędące sędzią, sądem lub prokuratorem, wyznaczone przez państwa wydające i uprawnione w sprawach karnych do wydawania lub wykonywania nakazów zabezpieczenia zgodnie z prawem krajowym. W takich wypadkach, przed przekazaniem nakazu zabezpieczenia organowi wykonującemu, nakaz ten powinien zostać zatwierdzony przez sędziego, sąd lub prokuratora.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

- (23) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość złożenia oświadczenia, w którym stwierdzą, że w przypadku przekazywania im zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia lub zaświadczenia dotyczącego konfiskaty do celów uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty organ wydający powinien przekazać wraz z tymi zaświadczeniami oryginalny nakaz zabezpieczenia lub oryginalny nakaz konfiskaty lub ich uwierzytelnione odpisy. Państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o złożeniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja powinna udostępnić takie informacje wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej, przewidzianej w decyzji Rady 2008/976/WSiSW ⁽¹⁾. Europejska Sieć Sądowa powinna udostępnić te informacje na stronie internetowej, o której mowa w tej decyzji.
- (24) Organ wydający powinien przekazać zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenie dotyczące konfiskaty, w stosownych przypadkach wraz z nakazem zabezpieczenia lub z nakazem konfiskaty bezpośrednio organowi wykonującemu albo, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu państwa wykonującego w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność zaświadczenia lub nakazu, np. listem poleconym lub zabezpieczoną pocztą elektroniczną. Organ wydający powinien mieć możliwość skorzystania ze wszelkich odpowiednich kanałów lub sposobów przekazywania, w tym z zabezpieczonego systemu telekomunikacyjnego Europejskiej Sieci Sądowej, Eurojustu lub innych kanałów używanych przez organy wymiaru sprawiedliwości.
- (25) W przypadku gdy organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że osoba, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty dotyczący kwoty pieniężnej, posiada mienie lub uzyskuje dochody w danym państwie członkowskim, organ ten powinien przekazać zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenie dotyczące konfiskaty odnoszące się do tego nakazu temu państwu członkowskiemu. Na tej podstawie zaświadczenie może zostać przekazane, na przykład, państwu członkowskiemu, w którym osoba fizyczna, wobec której wydano nakaz, mieszka lub – jeżeli osoba ta nie ma stałego adresu – ma miejsce zwykłego pobytu. W przypadku gdy nakaz wydawany jest wobec osoby prawnej, zaświadczenie może zostać przekazane państwu członkowskiemu, w którym ta osoba prawna ma siedzibę.
- (26) Z myślą o administracyjnym przekazywaniu i przyjmowaniu zaświadczeń dotyczących nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty państwa członkowskie powinny móc wyznaczyć co najmniej jeden organ centralny, jeżeli jest to konieczne z uwagi na strukturę ich wewnętrznych systemów prawnych. Takie organy centralne mogą także zapewniać wsparcie administracyjne, sprawować rolę koordynatora oraz pomagać w gromadzeniu danych statystycznych, tym samym ułatwiając i promując wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (27) W przypadku gdy zaświadczenie dotyczące konfiskaty odnoszące się do nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej zostaje przekazane do kilku państw wykonujących, państwo wydające powinno dążyć do uniknięcia sytuacji, w której konfiskata objęłaby więcej mienia, niż jest to konieczne, a całkowita kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu przekroczyłaby określoną w tym nakazie kwotę maksymalną. W tym celu organ wydający powinien m.in. wskazać w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty wartość mienia w każdym z państw wykonujących, jeżeli jest ona znana, tak aby organy wykonujące mogły ją uwzględnić; utrzymywać konieczne kontakty i dialog z organami wykonującymi w sprawie mienia, które ma zostać skonfiskowane; oraz natychmiast poinformować odpowiednie organy wykonujące, jeżeli uważa, że może zaistnieć ryzyko konfiskaty kwoty przekraczającej kwotę maksymalną. W stosownych przypadkach Eurojust może w zakresie swoich kompetencji sprawować rolę koordynatora, aby zapobiegać nadmiernej konfiskacie.
- (28) Należy zachęcić państwa członkowskie do złożenia oświadczenia, w którym stwierdzą, że jako państwa wykonujące będą przyjmować zaświadczenia dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenia dotyczące konfiskaty w co najmniej jednym języku urzędowym Unii niebędącym ich językiem urzędowym.
- (29) Organ wykonujący powinien uznawać nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty i podejmować środki konieczne do ich wykonania. Podjęcie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty powinno nastąpić równie szybko i być traktowane tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych. W celu zapewnienia szybkiego i skutecznego podejmowania decyzji w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty oraz szybkiego i skutecznego wykonania tych nakazów należy wyznaczyć terminy, które powinny być obliczane zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 ⁽²⁾. W odniesieniu do nakazów zabezpieczenia, organ wykonujący powinien rozpocząć stosowanie konkretnych środków koniecznych do wykonania takich nakazów w terminie nieprzekraczającym 48 godzin od podjęcia decyzji w sprawie ich uznania i wykonania.
- (30) Wykonując nakaz zabezpieczenia, organ wydający i organ wykonujący powinny należycie uwzględnić poufny charakter postępowania przygotowawczego. W szczególności organ wykonujący powinien zapewnić poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia. Nie narusza to obowiązku informowania osób, których dotyczy nakaz, o wykonaniu nakazu zabezpieczenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

- (31) Uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty nie powinno się odmówić na podstawach innych niż podstawy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Niniejsze rozporządzenie powinno zezwalać organom wykonującym na odmowę uznania lub wykonania nakazów konfiskaty ze względu na zasadę *ne bis in idem*, prawa osób, których dotyczy nakaz lub prawo do obecności na rozprawie.
- (32) Niniejsze rozporządzenie powinno zezwalać organom wykonującym na odmowę uznania lub wykonania nakazów konfiskaty w sytuacjach, gdy osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty, nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym. Ta podstawa odmowy uznania lub wykonania powinna mieć zastosowanie tylko do sytuacji, w których rozprawy skutkują wydaniem nakazów konfiskaty związanych z prawomocnym wyrokiem skazującym, a nie do sytuacji, w których postępowania skutkują wydaniem nakazów konfiskaty bez wyroku skazującego. Jednak, aby ta podstawa mogła mieć zastosowanie, powinno się odbyć co najmniej jedno posiedzenie. Podstawa ta nie może mieć zastosowania, jeżeli odnośne krajowe przepisy proceduralne nie przewidują posiedzenia. Takie krajowe przepisy powinny być zgodne z Kartą i EKPC, w szczególności w odniesieniu do prawa do rzetelnego procesu sądowego. Sytuacja taka ma na przykład miejsce, w przypadku gdy postępowania są prowadzone w sposób uproszczony, w całości lub w części, zgodnie z procedurą pisemną lub procedurą, w której nie jest przewidziane żadne posiedzenie.
- (33) W wyjątkowych okolicznościach powinna istnieć możliwość odmowy uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w przypadku gdy ich uznanie lub wykonanie uniemożliwiłyby państwu wykonującemu zastosowanie jego przepisów konstytucyjnych dotyczących wolności prasy lub wolności wypowiedzi w innych mediach.
- (34) Utworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii opiera się na wzajemnym zaufaniu i domniemaniu przestrzegania przez inne państwa członkowskie prawa Unii, a zwłaszcza praw podstawowych. Jednak w wyjątkowych sytuacjach, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać – w oparciu o konkretne i obiektywne dowody – że wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty wiązałoby się – w szczególnych okolicznościach dotyczących danej sprawy – z ewidentnym naruszeniem jednego z właściwych praw podstawowych określonych w Karcie, organ wykonujący powinien mieć możliwość podjęcia decyzji o odmowie uznania i wykonania danego nakazu. Prawa podstawowe, które są w tym względzie właściwe, to w szczególności prawo do skutecznego środka prawnego, prawo dostępu do bezstronnego sądu i prawo do obrony. Prawo własności nie powinno, co do zasady, być właściwe, ponieważ zabezpieczanie i konfiskata mienia nieodzownie wiążą się z ingerencją w prawo własności danej osoby i ponieważ w prawie Unii, w tym w niniejszym rozporządzeniu, już przewidziano w tym względzie niezbędne gwarancje.
- (35) Przed podjęciem decyzji o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty w oparciu o jakąkolwiek z podstaw odmowy uznania lub wykonania organ wykonujący powinien skonsultować się z organem wydającym, aby uzyskać wszelkie niezbędne informacje dodatkowe.
- (36) Rozpatrując skierowany przez organ wykonujący wniosek o ograniczenie okresu, na jaki należy zabezpieczyć dane mienie, organ wydający powinien uwzględnić wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności to, czy utrzymanie w mocy nakazu zabezpieczenia może spowodować nieuzasadnione szkody w państwie wykonującym. Zachęca się organ wykonujący, aby przed skierowaniem formalnego wniosku skonsultował się w tej kwestii z organem wydającym.
- (37) Organ wydający powinien poinformować organ wykonujący, jeżeli organ państwa wydającego otrzymał kwotę pieniężną zapłaconą na poczet nakazu konfiskaty, przy czym zakłada się, że państwo wykonujące powinno zostać powiadomione tylko wtedy, gdy kwota zapłacona na poczet nakazu ma wpływ na pozostającą do zapłaty kwotę, która ma zostać skonfiskowana zgodnie z nakazem.
- (38) Organ wykonujący powinien mieć możliwość odroczenia wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w szczególności w przypadku gdy jego wykonanie mogłoby utrudnić toczące się postępowanie przygotowawcze w sprawach karnych. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący powinien podjąć środki konieczne do wykonania nakazu.
- (39) Po wykonaniu nakazu zabezpieczenia i w następstwie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wykonujący powinien w możliwie największym zakresie poinformować osoby, których dotyczy nakaz i które są znane organowi, o wykonaniu nakazu lub o takiej decyzji. W tym celu organ wykonujący powinien podjąć wszelkie racjonalne działania, aby ustalić, kim są osoby, których dotyczy nakaz, sprawdzić, w jaki sposób można się z nimi skontaktować, oraz poinformować je o wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub o decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty. Wykonując ten obowiązek, organ wykonujący może zwrócić się o pomoc do organu wydającego, na przykład wówczas gdy osoby, których dotyczy nakaz, najprawdopodobniej mieszkają w państwie wydającym. Wynikający z niniejszego rozporządzenia obowiązek organu

wykonującego dotyczący przekazania informacji osobom, których dotyczy nakaz, nie narusza żadnych innych wynikających z prawa państwa wydającego obowiązków organu wydającego dotyczących przekazania informacji, na przykład o wydaniu nakazu zabezpieczenia lub o obowiązujących środkach zaskarżenia przewidzianych w prawie państwa wydającego.

- (40) Jeżeli wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty jest niemożliwe, organ wydający powinien zostać niezwłocznie poinformowany. Brak możliwości wykonania nakazu może wynikać z faktu, że mienie zostało już skonfiskowane, zaginęło, zostało zniszczone albo nie znaleziono go w miejscu wskazanym przez organ wydający lub z powodu niewystarczająco dokładnego określenia lokalizacji mienia mimo konsultacji między organem wykonującym a organem wydającym. W takich okolicznościach organ wykonujący nie powinien być już dłużej zobowiązany do wykonania nakazu. Jednak jeżeli organ wykonujący otrzyma później informację, które umożliwiają mu zlokalizowanie mienia, powinien mieć możliwość wykonania nakazu bez konieczności otrzymania nowego zaświadczenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (41) W przypadku gdy prawo państwa wykonującego uniemożliwia zgodne z prawem wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, organ wykonujący powinien skontaktować się z organem wydającym, aby omówić sytuację i znaleźć rozwiązanie. Takie rozwiązanie może polegać na wycofaniu nakazu przez organ wydający.
- (42) Natychmiast po wykonaniu nakazu konfiskaty organ wykonujący powinien poinformować organ wydający o wynikach wykonania. Gdy jest to możliwe w praktyce, organ wykonujący powinien w tym samym czasie poinformować organ wydający także o mieniu lub kwocie pieniężnej, które zostały skonfiskowane, oraz podać inne szczegóły, które uzna za istotne.
- (43) Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty powinno podlegać prawu państwa wykonującego i tylko jego organy powinny być uprawnione do podjęcia decyzji w sprawie procedur wykonania. W stosownych przypadkach organ wydający i organ wykonujący powinny mieć możliwość zwrócenia się do Eurojustu lub Europejskiej Sieci Sądowej, by udzieliły one – w zakresie swoich kompetencji – pomocy w kwestiach związanych z wykonaniem nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (44) Właściwe funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia wymaga sprawnej komunikacji pomiędzy zaangażowanymi właściwymi organami krajowymi, w szczególności w przypadkach jednoczesnego wykonywania nakazu konfiskaty w kilku państwach członkowskich. Właściwe organy krajowe powinny zatem w razie konieczności konsultować się ze sobą bezpośrednio lub, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem Eurojustu lub Europejskiej Sieci Sądowej.
- (45) Prawa ofiar przestępstwa do otrzymania odszkodowania i zwrotu mienia powinny być przestrzegane również w przypadku spraw transgranicznych. W przepisach dotyczących rozporządzania zabezpieczonym albo skonfiskowanym mieniem należy priorytetowo traktować kwestię odszkodowania dla ofiar przestępstw i zwrotu mienia tym ofiarom. Pojęcie ofiary przestępstwa należy interpretować zgodnie z prawem państwa wydającego, które to prawo powinno również móc przewidywać, że do celów niniejszego rozporządzenia ofiarą przestępstwa może być także osoba prawna. Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać przepisów w sprawie odszkodowań dla ofiar przestępstw i zwrotu mienia tym ofiarom w ramach postępowań krajowych.
- (46) W przypadku gdy organ wykonujący zostaje poinformowany o decyzji, wydanej przez organ wydający lub inny właściwy organ w państwie wydającym, o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, organ wykonujący powinien podjąć niezbędne środki zapewniające, by dane mienie zostało jak najszybciej zabezpieczone i zwrócone ofierze przestępstwa. Organ wykonujący powinien mieć możliwość przekazania mienia państwu wydającemu, tak aby państwo to mogło zwrócić je ofierze przestępstwa, lub przekazania tego mienia bezpośrednio ofierze przestępstwa, pod warunkiem że państwo wydające wyrazi na to zgodę. Obowiązek zwrotu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa powinien być obwarowany następującymi warunkami: prawo ofiary przestępstwa do tego mienia nie może być przedmiotem sporu, co oznacza, że przyjęto, iż ofiara przestępstwa jest prawowitym właścicielem mienia i nie zgłoszono kwestionujących tego poważnych roszczeń; mienie nie może być niezbędne jako dowód w postępowaniu karnym prowadzonym w państwie wykonującym; oraz nie mogą być naruszane prawa osób, których dotyczy nakaz, w szczególności osób trzecich działających w dobrej wierze. Organ wykonujący powinien zwrócić zabezpieczone mienie ofierze przestępstwa wyłącznie, jeżeli warunki te zostały spełnione. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że warunki te nie zostały spełnione, powinien skonsultować się z organem wydającym, na przykład w celu wniesienia o dodatkowe informacje lub w celu omówienia sytuacji i znalezienia rozwiązania. Jeżeli nie można znaleźć rozwiązania, organ wykonujący powinien mieć możliwość podjęcia decyzji o niezwracaniu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa.
- (47) Każde państwo członkowskie powinno rozważyć ustanowienie krajowego scentralizowanego urzędu odpowiedzialnego za zarządzanie mieniem zabezpieczonym z myślą o ewentualnej późniejszej konfiskacie, a także za zarządzanie skonfiskowanym mieniem. Zabezpieczone i skonfiskowane mienie mogłoby być przeznaczane w pierwszej kolejności na projekty z zakresu ścigania przestępstw i zapobiegania przestępczości zorganizowanej, a także na inne projekty leżące w interesie publicznym i projekty o użyteczności społecznej.

- (48) Każde państwo członkowskie powinno rozważyć ustanowienie krajowego funduszu, który będzie gwarantował odpowiednie odszkodowania dla ofiar przestępstw, takich jak rodziny funkcjonariuszy policji i urzędników publicznych, którzy podczas pełnienia obowiązków służbowych stracili życie lub odnieśli urazy prowadzące do trwałej niepełnosprawności. Państwa członkowskie mogłyby przeznaczyć na ten cel część skonfiskowanego mienia.
- (49) Państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości dochodzenia od siebie nawzajem zwrotu kosztów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Jeżeli jednak państwo wykonujące poniosło duże lub wyjątkowe koszty, na przykład dlatego że mienie było zabezpieczone przez dłuższy okres, organ wydający powinien rozważyć wszelkie propozycje organu wykonującego dotyczące podziału kosztów.
- (50) W celu umożliwienia jak najszybszej reakcji w przyszłości na stwierdzone problemy dotyczące treści zaświadczeń określonych w załącznikach do niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian tych zaświadczeń. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾ w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowywaniem aktów delegowanych.
- (51) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, czyli wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę i skutki działania możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (52) Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW zostały już zastąpione dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE ⁽²⁾, w zakresie zabezpieczania dowodów, w odniesieniu do państw członkowskich związanych tą dyrektywą. Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW w zakresie zabezpieczania mienia należy zastąpić niniejszym rozporządzeniem między państwami członkowskimi, które są nim związane. Niniejsze rozporządzenie powinno również zastąpić decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi, które są nim związane. Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW w zakresie zabezpieczania mienia oraz przepisy decyzji ramowej 2006/783/WSiSW powinny zatem nadal mieć zastosowanie nie tylko między państwami członkowskimi, które nie są związane niniejszym rozporządzeniem, ale także między każdym państwem członkowskim, które nie jest związane niniejszym rozporządzeniem, a każdym państwem członkowskim, które jest nim związane.
- (53) Forma prawna niniejszego aktu nie powinna stanowić precedensu względem przyszłych aktów prawnych Unii w dziedzinie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych w sprawach karnych. Wyboru formy prawnej przyszłych aktów prawnych Unii należy dokonywać ostrożnie, analizując każdy przypadek indywidualnie i uwzględniając między innymi skuteczność aktu prawnego oraz zasady proporcjonalności i pomocniczości.
- (54) Państwa członkowskie powinny zapewniać, aby zgodnie z decyzją Rady 2007/845/WSiSW ⁽³⁾ ich biura ds. odzyskiwania mienia współpracowały ze sobą w celu ułatwienia wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem, które może zostać przedmiotem nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.
- (55) Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Zjednoczone Królestwo powiadomiło o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (56) Zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana, ani go nie stosuje.
- (57) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana, ani go nie stosuje,

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 103).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, DEFINICJE I ZAKRES STOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy, na mocy których państwo członkowskie uznaje i wykonuje na swoim terytorium nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty wydane przez inne państwo członkowskie w ramach postępowania w sprawach karnych.
2. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek przestrzegania praw podstawowych i zasad prawnych zapisanych w art. 6 TUE.
3. Wydając nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, organ wydający zapewnia przestrzeganie zasad konieczności i proporcjonalności.
4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowań w sprawach cywilnych lub administracyjnych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „nakaz zabezpieczenia” oznacza decyzję wydaną lub zatwierdzoną przez organ wydający do celów przeprowadzenia konfiskaty mienia, aby zapobiec zniszczeniu, przetworzeniu, przemieszczeniu, przekazaniu lub pozbyciu się tego mienia;
- 2) „nakaz konfiskaty” oznacza sankcję lub środek prawomocnie orzeczone przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa, powodujące ostateczne pozbawienie mienia osoby fizycznej lub prawnej;
- 3) „mienie” oznacza mienie każdego rodzaju, materialne lub niematerialne, ruchome lub nieruchome, oraz dokumenty lub instrumenty prawne potwierdzające prawo do takiego mienia lub prawo z nim związane, które organ wydający uznaje za:
 - a) korzyści pochodzące z przestępstwa albo ich pełną lub częściową równowartość;
 - b) narzędzia służące do popełnienia przestępstwa albo wartość takich narzędzi;
 - c) podlegające konfiskacie poprzez zastosowanie w państwie wydającym uprawnień do konfiskaty określonych w dyrektywie 2014/42/UE; lub
 - d) podlegające konfiskacie na podstawie innych przepisów dotyczących uprawnień do konfiskaty, w tym konfiskaty bez prawomocnego wyroku skazującego, na mocy prawa państwa wydającego, po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa;
- 4) „korzyści” oznaczają wszelkie korzyści majątkowe pochodzące, bezpośrednio lub pośrednio, z przestępstwa, przybierające dowolną formę mienia i obejmujące wszelkie korzyści wynikające z ponownego zainwestowania lub przekształcania korzyści bezpośrednich oraz wszelkie wpływy mające wartość;
- 5) „narzędzia” oznaczają każde mienie użyte lub które miało zostać użyte w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do popełnienia przestępstwa;
- 6) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty;
- 7) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty w celu uznania i wykonania;
- 8) „organ wydający” oznacza:
 - a) w przypadku nakazu zabezpieczenia:
 - (i) sędziego, sąd lub prokuratora właściwych w danej sprawie; lub

- (ii) inny właściwy organ, który został wyznaczony do tej roli przez państwo wydające oraz który jest uprawniony w sprawach karnych do nakazania zabezpieczenia mienia lub do wykonania nakazu zabezpieczenia zgodnie z prawem krajowym. Ponadto, zanim nakaz zabezpieczenia zostanie przekazany organowi wykonującemu, jest on zatwierdzany przez sędziego, sąd lub prokuratora w państwie wydającym po przeanalizowaniu zgodności tego nakazu z warunkami wydawania takich nakazów określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Jeżeli nakaz został zatwierdzony przez sędziego, sąd lub prokuratora, taki inny właściwy organ może być także uznany za organ wydający do celów przekazania nakazu;
- b) w przypadku nakazu konfiskaty – organ, który został wyznaczony do tej roli przez państwo wydające oraz który jest uprawniony w sprawach karnych do wykonania nakazu konfiskaty wydanego przez sąd zgodnie z prawem krajowym;
- 9) „organ wykonujący” oznacza organ, który jest uprawniony do uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty i do zapewnienia jego wykonania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz z procedurami, które zgodnie z prawem krajowym mają zastosowanie do zabezpieczania i konfiskaty mienia; w przypadku gdy takie procedury nakładają na sąd wymóg zarejestrowania nakazu i upoważnienia do jego wykonania, organem wykonującym może być organ, który jest uprawniony do wniesienia o taką rejestrację i o takie upoważnienie;
- 10) „osoba, której dotyczy nakaz” oznacza osobę fizyczną lub prawną, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, lub osobę fizyczną lub prawną będącą właścicielem mienia objętego takim nakazem, a także każdą osobę trzecią, na której prawa względem tego mienia bezpośrednio wpłynął ten nakaz w świetle prawa państwa wykonującego.

Artykuł 3

Przestępstwa

1. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty są wykonywane bez weryfikacji pod kątem podwójnej odpowiedzialności karnej za czyny, z powodu których wydano takie nakazy, w przypadku gdy czyny te są w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat oraz stanowią – w świetle prawa państwa wydającego – co najmniej jedno z określonych poniżej przestępstw:

- 1) przynależność do organizacji przestępczej;
- 2) terroryzm;
- 3) handel ludźmi;
- 4) seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca;
- 5) nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- 6) nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- 7) korupcja;
- 8) nadużycia finansowe, w tym nadużycia i inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zdefiniowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 ⁽¹⁾;
- 9) pranie dochodów pochodzących z przestępstwa;
- 10) fałszowanie walut, w tym waluty euro;
- 11) przestępczość komputerowa;
- 12) przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin;
- 13) ułatwienie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania;
- 14) zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
- 15) nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi;
- 16) porwanie, bezprawne przetrzymywanie lub branie zakładników;
- 17) rasizm i ksenofobia;
- 18) kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni;
- 19) nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

- 20) sprzeniewierzenie cudzego mienia;
- 21) ściąganie haraczy i wymuszanie;
- 22) podrabianie towarów i piractwo;
- 23) fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi;
- 24) fałszowanie środków płatniczych;
- 25) nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost;
- 26) nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi;
- 27) handel kradzionymi pojazdami;
- 28) zgwałcenie;
- 29) podpalenie;
- 30) przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- 31) bezprawne zajęcie samolotu lub statku;
- 32) sabotaż.

2. W przypadku przestępstw innych niż przestępstwa, o których mowa w ust. 1, państwo wykonujące może uzależnić uznanie i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty od tego, czy czyny, z powodu których wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, stanowią przestępstwo w świetle prawa państwa wykonującego, niezależnie od jego znamion oraz sposobu jego określenia w przepisach państwa wydającego.

ROZDZIAŁ II

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW ZABEZPIECZENIA

Artykuł 4

Przekazywanie nakazów zabezpieczenia

1. Nakaz zabezpieczenia przekazywany jest za pośrednictwem zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia. Organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia, o którym mowa w art. 6, bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia.

2. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, w którym stwierdzą, że w przypadku przekazywania im zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia do celów uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia organ wydający musi przekazać wraz z tym zaświadczeniem oryginalny nakaz zabezpieczenia lub jego uwierzytelniony odpis. Jednak przetłumaczone, zgodnie z art. 6 ust. 2, musi być jedynie zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia.

3. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub w późniejszym terminie. Państwa członkowskie mogą wycofać takie oświadczenie w dowolnym terminie. Państwa członkowskie informują Komisję o złożeniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja udostępnia takie informacje wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

4. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego kwoty pieniężnej, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że osoba wobec której wydano ten nakaz zabezpieczenia, posiada mienie lub uzyskuje dochody w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia temu państwu członkowskiemu.

5. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego określonych składników mienia, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że takie składniki mienia znajdują się w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia temu państwu członkowskiemu.

6. Do zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia:

- a) dołącza się zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazywane zgodnie z art. 14; lub
- b) włącza się instrukcję, zgodnie z którą mienie ma pozostać zabezpieczone w państwie wykonującym do czasu przekazania i wykonania nakazu konfiskaty zgodnie z art. 14, w którym to przypadku organ wydający wskazuje w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia szacowany termin tego przekazania.

7. W przypadku gdy organ wydający wie o jakichkolwiek osobach, których dotyczy nakaz, informuje o tym organ wykonujący. Organ wydający przekazuje ponadto organowi wykonującemu na jego wniosek wszelkie informacje dotyczące jakichkolwiek roszczeń, które takie osoby, których dotyczy nakaz, mogą mieć względem mienia, w tym wszelkie informacje pozwalające zidentyfikować te osoby.

8. Jeżeli mimo informacji udostępnionych zgodnie z art. 24 ust. 3 właściwy organ wykonujący nie jest znany organowi wydającemu, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, w celu ustalenia, który organ jest uprawniony do uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia.

9. Jeżeli organ w państwie wykonującym, który otrzymał zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia, nie jest uprawniony do uznania nakazu zabezpieczenia lub do podjęcia środków koniecznych do jego wykonania, organ ten natychmiast przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 5

Przekazywanie nakazu zabezpieczenia państwu wykonującemu lub państwom wykonującym

1. Zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazuje się na podstawie art. 4 tylko jednemu państwu wykonującemu, chyba że mają zastosowanie ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu.

2. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy określonych składników mienia, zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli:

- a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem zabezpieczenia znajdują się w różnych państwach wykonujących; lub
- b) zabezpieczenie określonego składnika mienia objętego nakazem zabezpieczenia wymagałoby podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym.

3. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy kwoty pieniężnej, zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, w szczególności w przypadku, gdy szacowana wartość mienia, które może zostać zabezpieczone w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do zabezpieczenia całej kwoty objętej nakazem zabezpieczenia.

Artykuł 6

Standardowe zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia

1. W celu przekazania nakazu zabezpieczenia organ wydający wypełnia zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia określone w załączniku I, podpisuje je i poświadcza dokładność i poprawność jego treści.

2. Organ wydający przedkłada organowi wykonującemu tłumaczenie zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia na język urzędowy państwa wykonującego lub na inny język dopuszczony przez dane państwo wykonujące zgodnie z ust. 3.

3. Państwo członkowskie może w każdej chwili przedłożyć Komisji oświadczenie, w którym stwierdza, że będzie przyjmować tłumaczenia zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia na jeden lub więcej języków urzędowych Unii niebędących językiem urzędowym tego państwa członkowskiego. Komisja udostępnia oświadczenia wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 7

Uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący uznaje nakaz zabezpieczenia przekazany zgodnie z art. 4 i podejmuje środki konieczne do jego wykonania w ten sam sposób co w przypadku krajowego nakazu zabezpieczenia wydanego przez organ państwa wykonującego, chyba że ten organ wykonujący powoła się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 8 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianych w art. 10.

2. Organ wykonujący składa organowi wydającemu sprawozdanie z wykonania nakazu zabezpieczenia i zamieszcza w nim opis zabezpieczonego mienia oraz, gdy informacja ta jest dostępna, podaje jego szacowaną wartość. Sprawozdanie to jest sporządzane w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, bez zbędnej zwłoki po uzyskaniu przez organ wykonujący informacji o wykonaniu nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 8

Podstawy odmowy uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia tylko wówczas, gdy:
 - a) wykonanie nakazu zabezpieczenia byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
 - b) w prawie państwa wykonującego istnieje przywilej lub immunitet, który uniemożliwia zabezpieczenie danego mienia lub istnieją przepisy o ustalaniu lub ograniczaniu odpowiedzialności karnej odnoszące się do wolności prasy lub wolności wypowiedzi w innych mediach, które to przepisy uniemożliwiają wykonanie nakazu zabezpieczenia;
 - c) zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia jest niekompletne lub ewidentnie błędnie wypełnione i nie zostało uzupełnione po konsultacji, o której mowa w ust. 2;
 - d) nakaz zabezpieczenia dotyczy przestępstwa popełnionego, w całości lub w części, poza terytorium państwa wydającego i, w całości lub w części, na terytorium państwa wykonującego, a czyn, w związku z którym wydano nakaz zabezpieczenia, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego;
 - e) w przypadku objętym zakresem stosowania art. 3 ust. 2 czyn, w związku z którym wydano nakaz zabezpieczenia, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego; w przypadkach odnoszących się do przepisów dotyczących podatków lub opłat, lub ceł i obrotu walutowego nie odmawia się jednak uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu walutowego, co prawo państwa wydającego;
 - f) w wyjątkowych sytuacjach, istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać – w oparciu o konkretne i obiektywne dowody – że wykonanie nakazu zabezpieczenia wiązałoby się – w szczególnych okolicznościach dotyczących danej sprawy – z ewidentnym naruszeniem jednego z właściwych praw podstawowych określonych w Karcie, w szczególności prawa do skutecznego środka prawnego, prawa dostępu do bezstronnego sądu lub prawa do obrony.
2. W każdym z przypadków, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia, czy to w całości czy w części, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym oraz, w stosownych przypadkach, występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.
3. Każda decyzja o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia jest podejmowana niezwłocznie i zgłaszana natychmiast organowi wydającemu w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.
4. Jeżeli organ wykonujący uznał nakaz zabezpieczenia, jednak w trakcie jego wykonywania powziął wiadomość, że jedna z podstaw odmowy uznania lub wykonania znajduje zastosowanie, natychmiast kontaktuje się on, wszelkimi odpowiednimi metodami, z organem wydającym w celu omówienia, jakie stosowne środki należy podjąć. Na tej podstawie organ wydający może podjąć decyzję o wycofaniu nakazu zabezpieczenia. Jeżeli w następstwie takich rozmów nie uda się znaleźć rozwiązania, organ wykonujący może postanowić o wstrzymaniu wykonania nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 9

Terminy uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia

1. Po otrzymaniu zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia oraz wykonuje nakaz zabezpieczenia niezwłocznie i równie szybko, i tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych.
2. W przypadku gdy w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia organ wydający wskazał, że nakaz zabezpieczenia ma zostać wykonany w konkretnym terminie, organ wykonujący uwzględnia to w możliwie największym stopniu. W przypadku gdy organ wydający wskazał, że między zaangażowanymi państwami członkowskimi konieczna jest koordynacja, organ wykonujący i organ wydający koordynują swoje działania, aby porozumieć się w sprawie daty wykonania nakazu zabezpieczenia. Jeżeli osiągnięcie porozumienia nie jest możliwe, organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie daty wykonania nakazu zabezpieczenia, uwzględniając w możliwie największym stopniu interes organu wydającego.
3. Bez uszczerbku dla ust. 5, w przypadku gdy w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia organ wydający wskazał, że konieczne jest natychmiastowe zabezpieczenie, gdyż istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane mienie zostanie wkrótce przemieszczone lub zniszczone lub ze względów proceduralnych, lub związanych z postępowaniem przygotowawczym w państwie wydającym, organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia w terminie nieprzekraczającym 48 godzin od otrzymania nakazu. W terminie nieprzekraczającym 48 godzin od podjęcia takiej decyzji organ wykonujący podejmuje konkretne środki konieczne do wykonania nakazu.

4. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o swojej decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia.
5. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminów określonych w ust. 3, organ wykonujący natychmiast informuje o tym w dowolny sposób organ wydający, podając przyczyny, z powodu których dotrzymanie tych terminów nie było możliwe, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego harmonogramu uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia.
6. Upływ terminów, o których mowa w ust. 3, nie zwalnia organu wykonującego z obowiązku niezwłocznego podjęcia decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia ani z obowiązku niezwłocznego wykonania tego nakazu.

Artykuł 10

Odroczenie wykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może odroczyć wykonanie nakazu zabezpieczenia przekazanego zgodnie z art. 4 w przypadku gdy:
 - a) jego wykonanie może zaszkodzić toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu w sprawach karnych, w której to sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do momentu, który organ wykonujący uzna za rozsądny;
 - b) dane mienie jest już objęte obowiązującym nakazem zabezpieczenia, w której to sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do momentu wycofania tego obowiązującego nakazu; lub
 - c) dane mienie jest już objęte obowiązującym nakazem wydanym w trakcie innego postępowania w państwie wykonującym, w której to sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do czasu wycofania tego obowiązującego nakazu; jednak niniejsza litera ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy ten obowiązujący nakaz miałby na podstawie prawa krajowego pierwszeństwo przed późniejszymi krajowymi nakazami zabezpieczenia wydanymi w sprawach karnych.
2. Organ wykonujący natychmiast powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu zabezpieczenia, podając podstawy odroczenia oraz, o ile to możliwe, spodziewany okres odroczenia.
3. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący natychmiast podejmuje środki konieczne w celu wykonania nakazu zabezpieczenia oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 11

Poufność

1. Podczas wykonywania nakazu zabezpieczenia organ wydający i organ wykonujący należycie uwzględniają poufny charakter postępowania przygotowawczego, w ramach którego wydano dany nakaz zabezpieczenia.
2. Z wyjątkiem zakresu, w jakim jest to konieczne do wykonania nakazu zabezpieczenia, organ wykonujący zapewnia poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia zgodnie ze swoim prawem krajowym. Bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu, natychmiast po wykonaniu nakazu zabezpieczenia organ wykonujący informuje o tym osoby, których dotyczy nakaz, zgodnie z art. 32.
3. W celu ochrony toczącego się postępowania przygotowawczego organ wydający może zwrócić się do organu wykonującego o odroczenie poinformowania osób, których dotyczy nakaz – na podstawie art. 32 – o wykonaniu nakazu zabezpieczenia. Natychmiast po ustaniu konieczności odroczenia poinformowania osób, których dotyczy nakaz, w celu ochrony toczącego się postępowania przygotowawczego, organ wydający informuje o tym organ wykonujący, tak aby organ wykonujący mógł poinformować osoby, których dotyczy nakaz – zgodnie z art. 32 – o wykonaniu nakazu zabezpieczenia.
4. Jeżeli organ wykonujący nie może spełnić wymogów dotyczących poufności określonych w niniejszym artykule, natychmiast i, o ile to możliwe, przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia, powiadamia o tym organ wydający.

Artykuł 12

Okres obowiązywania nakazów zabezpieczenia

1. Mienie objęte nakazem zabezpieczenia pozostaje zabezpieczone w państwie wykonującym do momentu, gdy właściwy organ tego państwa ostatecznie odpowie na nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 14 lub gdy organ wydający powiadomi organ wykonujący o wszelkich decyzjach lub środkach, z powodu których nakaz staje się niewykonalny lub zostaje wycofany, zgodnie z art. 27 ust. 1.

2. Organ wykonujący może, uwzględniając okoliczności danej sprawy, zwrócić się do organu wydającego z uzasadnionym wnioskiem o ograniczenie okresu, przez jaki mienie ma być zabezpieczone. Taki wniosek, zawierający wszelkie odpowiednie informacje uzupełniające, przekazuje się w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wydającemu ustalić autentyczność wniosku. Rozpatrując taki wniosek, organ wydający uwzględnia wszystkie interesy, w tym interesy organu wykonującego. Organ wydający odpowiada na wniosek jak najszybciej. Jeżeli organ wydający nie zgadza się na takie ograniczenie okresu, powiadamia organ wykonujący o powodach braku zgody. W takim przypadku mienie pozostaje zabezpieczone zgodnie z ust. 1. Jeżeli organ wydający nie odpowie na wniosek w ciągu sześciu tygodni od jego otrzymania, organ wykonujący przestaje być zobowiązany do wykonania nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 13

Niemożliwość wykonania nakazu zabezpieczenia

1. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że nie ma możliwości wykonania nakazu zabezpieczenia, niezwłocznie powiadamia o tym organ wydający.
2. Zanim organ wykonujący powiadomi organ wydający zgodnie z ust. 1, w stosownym przypadku konsultuje się z nim.
3. Niewykonanie nakazu zabezpieczenia na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione tylko wówczas, gdy:
 - a) mienie już zostało skonfiskowane;
 - b) mienie zaginęło;
 - c) mienie zostało zniszczone;
 - d) mienia nie znaleziono w miejscu wskazanym w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia; lub
 - e) mienia nie znaleziono, ponieważ niewystarczająco dokładnie określono jego lokalizację mimo konsultacji, o których mowa w ust. 2.
4. W sytuacjach, o których mowa w ust. 3 lit. b), d) i e), jeżeli organ wykonujący otrzyma później informacje, które umożliwiają mu zlokalizowanie mienia, może wykonać nakaz zabezpieczenia bez konieczności otrzymania nowego zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia, pod warunkiem że przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia skontaktuje się z organem wydającym w celu potwierdzenia, że nakaz zabezpieczenia wciąż jest ważny.
5. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy organ wydający wskazał, że można zabezpieczyć mienie o równoważnej wartości, organ wykonujący nie jest zobowiązany do wykonania nakazu zabezpieczenia, jeżeli wystąpiła jedna z okoliczności wymienionych w ust. 3, a nie ma mienia o równoważnej wartości, które można zabezpieczyć.

ROZDZIAŁ III

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW KONFISKATY

Artykuł 14

Przekazywanie nakazów konfiskaty

1. Nakaz konfiskaty przekazywany jest za pośrednictwem zaświadczenia dotyczącego konfiskaty. Organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty, o którym mowa w art. 17, bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność zaświadczenia dotyczącego konfiskaty.
2. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, w którym stwierdzą, że w przypadku przekazywania im zaświadczenia dotyczącego konfiskaty do celów uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wydający musi przekazać wraz z tym zaświadczeniem oryginalny nakaz konfiskaty lub jego uwierzytelniony odpis. Jednak przetłumaczone, zgodnie z art. 17 ust. 2, musi być jedynie zaświadczenie dotyczące konfiskaty.
3. Państwa członkowskie mogą złożyć oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub w późniejszym terminie. Państwa członkowskie mogą wycofać takie oświadczenie w dowolnym terminie. Państwa członkowskie informują Komisję o złożeniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja udostępnia takie informacje wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.
4. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że osoba wobec której wydano ten nakaz konfiskaty, posiada mienie lub uzyskuje dochody w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty temu państwu członkowskiemu.

5. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego określonych składników mienia, jeżeli organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że takie składniki mienia znajdują się w danym państwie członkowskim, organ ten przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty temu państwu członkowskiemu.
6. W przypadku gdy organ wydający wie o jakichkolwiek osobach, których dotyczy nakaz, informuje o tym organ wykonujący. Organ wydający przekazuje ponadto organowi wykonującemu na jego wniosek wszelkie informacje dotyczące jakichkolwiek roszczeń, które takie osoby, których dotyczy nakaz, mogą mieć względem mienia, w tym wszelkie informacje pozwalające zidentyfikować te osoby.
7. Jeżeli mimo informacji udostępnionych zgodnie z art. 24 ust. 3 właściwy organ wykonujący nie jest znany organowi wydającemu, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, w celu ustalenia, który organ jest uprawniony do uznania i wykonania nakazu konfiskaty.
8. Jeżeli organ w państwie wykonującym, który otrzymał zaświadczenie dotyczące konfiskaty, nie jest uprawniony do uznania nakazu konfiskaty lub do podjęcia środków koniecznych do jego wykonania, organ ten natychmiast przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 15

Przekazywanie nakazu konfiskaty państwu wykonującemu lub państwom wykonującym

1. Zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazuje się, na podstawie art. 14, tylko jednemu państwu wykonującemu, chyba że mają zastosowanie ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu.
2. W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy określonych składników mienia, zaświadczenie dotyczące konfiskaty można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli:
 - a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem konfiskaty znajdują się w różnych państwach wykonujących; lub
 - b) konfiskata określonego składnika mienia objętego nakazem konfiskaty wymagałaby podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym.
3. W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej, zaświadczenie dotyczące konfiskaty można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonującemu, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, w szczególności w przypadku gdy:
 - a) dane mienie nie zostało zabezpieczone na podstawie niniejszego rozporządzenia; lub
 - b) szacowana wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do konfiskaty całej kwoty objętej nakazem konfiskaty.

Artykuł 16

Skutki przekazania nakazów konfiskaty

1. Przekazanie nakazu konfiskaty, zgodnie z art. 14 i 15, nie ogranicza prawa państwa wydającego do wykonania nakazu.
2. Całkowita kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej nie może przekroczyć określonej w nim kwoty maksymalnej, niezależnie od tego, czy nakaz ten przekazany został jednemu, czy kilku państwom wykonującym.
3. Organ wydający natychmiast informuje organ wykonujący w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, jeżeli:
 - a) uzna, że istnieje ryzyko konfiskaty kwoty przekraczającej kwotę maksymalną, w szczególności na podstawie informacji otrzymanych od organu wykonującego zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. b);
 - b) nakaz konfiskaty wykonano w całości lub w części w państwie wydającym lub w innym państwie wykonującym, w której to sytuacji organ wydający określa kwotę, w stosunku do której nakazu konfiskaty jeszcze nie wykonano; lub
 - c) po przekazaniu zaświadczenia dotyczącego konfiskaty zgodnie z art. 14 organ państwa wydającego otrzymuje wszelkie kwoty pieniężne zapłacone na poczet nakazu konfiskaty.

Jeżeli zastosowanie ma akapit pierwszy lit. a), organ wydający informuje jak najszybciej organ wykonujący o ustaniu ryzyka, o którym mowa w tej literze.

Artykuł 17

Standardowe zaświadczenie dotyczące konfiskaty

1. W celu przekazania nakazu konfiskaty organ wydający wypełnia zaświadczenie dotyczące konfiskaty określone w załączniku II, podpisuje je i poświadcza dokładność i poprawność jego treści.
2. Organ wydający przedkłada organowi wykonującemu tłumaczenie zaświadczenia dotyczącego konfiskaty na jeden z języków urzędowych państwa wykonującego lub na inny język dopuszczony przez państwo wykonujące zgodnie z ust. 3.
3. Państwo członkowskie może w każdej chwili przedłożyć Komisji oświadczenie, w którym stwierdza, że będzie przyjmować tłumaczenia zaświadczeń dotyczących konfiskaty na jeden lub więcej języków urzędowych Unii niebędących językiem urzędowym tego państwa członkowskiego. Komisja udostępnia oświadczenia wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 18

Uznawanie i wykonywanie nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący uznaje nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 14 i podejmuje środki konieczne do jego wykonania w ten sam sposób co w przypadku krajowego nakazu konfiskaty wydanego przez organ państwa wykonującego, chyba że ten organ wykonujący powoła się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 19 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianych w art. 21.
2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy określonego składnika mienia, organ wydający i organ wykonujący mogą – jeżeli jest to przewidziane w prawie państwa wydającego – uzgodnić, że konfiskata w państwie wykonującym może zostać wykonana w drodze konfiskaty kwoty pieniężnej odpowiadającej wartości mienia, które miało zostać skonfiskowane.
3. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej, a organ wykonujący nie jest w stanie uzyskać zapłaty tej kwoty, wykonuje on nakaz konfiskaty zgodnie z ust. 1 w stosunku do każdego dostępnego do tego celu składnika mienia. W razie konieczności organ wykonujący przelicza kwotę pieniężną podlegającą konfiskacie na walutę państwa wykonującego według dziennego kursu wymiany euro publikowanego w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* na dzień wydania nakazu konfiskaty.
4. Każda część kwoty pieniężnej odzyskana na podstawie nakazu konfiskaty w innym państwie niż państwo wykonujące podlega w całości odliczeniu od kwoty, która ma zostać skonfiskowana w państwie wykonującym.
5. W przypadku gdy organ wydający wydał nakaz konfiskaty, ale nie wydał nakazu zabezpieczenia, organ wykonujący może, w ramach środków przewidzianych w ust. 1, z własnej inicjatywy postanowić o zabezpieczeniu danego mienia zgodnie ze swoim prawem krajowym, do celów późniejszego wykonania nakazu konfiskaty. W takim przypadku organ wykonujący niezwłocznie i, o ile to możliwe, przed zabezpieczeniem danego mienia, informuje o tym organ wydający.
6. Jak najszybciej po zakończeniu wykonywania nakazu konfiskaty organ wykonujący informuje organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o wyniku wykonania.

Artykuł 19

Podstawy odmowy uznania i wykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o odmowie uznania lub wykonania nakazu konfiskaty tylko wówczas, gdy:
 - a) wykonanie nakazu konfiskaty byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
 - b) w prawie państwa wykonującego istnieje przywilej lub immunitet, który uniemożliwia konfiskatę danego mienia lub istnieją przepisy o ustalaniu lub ograniczaniu odpowiedzialności karnej odnoszące się do wolności prasy lub wolności wypowiedzi w innych mediach, które to przepisy uniemożliwiają wykonanie nakazu konfiskaty;
 - c) zaświadczenie dotyczące konfiskaty jest niekompletne lub ewidentnie błędnie wypełnione i nie zostało uzupełnione po konsultacji, o której mowa w ust. 2;

- d) nakaz konfiskaty dotyczy przestępstwa popełnionego, w całości lub w części, poza terytorium państwa wydającego i, w całości lub w części, na terytorium państwa wykonującego, a czyn, w związku z którym wydano nakaz konfiskaty, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego;
 - e) w świetle prawa państwa wykonującego wykonanie nakazu konfiskaty nie jest możliwe ze względu na prawa osób, których dotyczy nakaz, w tym gdy brak możliwości wykonania nakazu wynika z zastosowania środków zaskarżenia zgodnie z art. 33;
 - f) w przypadku objętym zakresem stosowania art. 3 ust. 2, czyn, w związku z którym wydano nakaz konfiskaty, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego; w przypadkach odnoszących się do przepisów dotyczących podatków lub opłat, lub ceł i obrotu walutowego nie odmawia się jednak uznania lub wykonania nakazu konfiskaty na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu walutowego, co prawo państwa wydającego;
 - g) według zaświadczenia dotyczącego konfiskaty osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty, nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty stwierdza się, że zgodnie z dalszymi wymogami procesowymi określonymi w prawie państwa wydającego, dana osoba:
 - (i) została wezwana osobiście w odpowiednim terminie i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty, albo inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób pozwalający jednoznacznie stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie i została poinformowana w odpowiednim terminie, że taki nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez nią na rozprawie;
 - (ii) wiedząc o wyznaczonej rozprawie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę albo z urzędu do tego, aby bronić tę osobę na rozprawie, i obrońca ten rzeczywiście bronił ją na rozprawie; lub
 - (iii) po doręczeniu jej nakazu konfiskaty i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba miałaby prawo uczestniczyć i które pozwoliłyby na ponowne rozpoznanie istoty sprawy, w tym z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby prowadzić do uchylecia pierwotnego nakazu konfiskaty, wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje nakazu konfiskaty lub nie wystąpiła w stosownym terminie o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania;
 - h) w wyjątkowych sytuacjach, istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać – w oparciu o konkretne i obiektywne dowody – że wykonanie nakazu konfiskaty wiązałoby się – w szczególnych okolicznościach dotyczących danej sprawy – z ewidentnym naruszeniem jednego z właściwych praw podstawowych określonych w Karcie, w szczególności prawa do skutecznego środka prawnego, prawa dostępu do bezstronnego sądu lub prawa do obrony.
2. W każdym z przypadków, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o odmowie uznania lub wykonania nakazu konfiskaty, czy to w całości czy w części, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym oraz, w stosownych przypadkach, występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.
3. Każda decyzja o odmowie uznania lub wykonania nakazu konfiskaty jest podejmowana niezwłocznie i zgłaszana natychmiast organowi wydającemu w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 20

Terminy uznawania i wykonywania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty niezwłocznie i – nie naruszając ust. 4 – nie później niż w terminie 45 dni od otrzymania zaświadczenia dotyczącego konfiskaty.
2. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o swojej decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty.
3. Jeżeli nie występują podstawy odroczenia określone w art. 21, organ wykonujący podejmuje konkretne środki konieczne do wykonania nakazu konfiskaty niezwłocznie i przynajmniej równie szybko, i tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych.
4. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 1, organ wykonujący niezwłocznie informuje o tym w dowolny sposób organ wydający, podając przyczyny, z powodu których dotrzymanie tego terminu nie było możliwe, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego harmonogramu uznania i wykonania nakazu konfiskaty.

5. Upływ terminu, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia organu wykonującego z obowiązku niezwłocznego podjęcia decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty ani z obowiązku niezwłocznego wykonania tego nakazu.

Artykuł 21

Odroczenie wykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący może odroczyć uznanie lub wykonanie nakazu konfiskaty przekazanego zgodnie z art. 14 w przypadku gdy:
 - a) jego wykonanie może zaszkodzić toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu w sprawach karnych, w której to sytuacji wykonanie nakazu konfiskaty może zostać odroczone do momentu, który organ wykonujący uzna za rozsądny;
 - b) w przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej – organ wykonujący uzna, że istnieje ryzyko, iż z powodu jednoczesnego wykonania tego nakazu konfiskaty w więcej niż jednym państwie członkowskim, całkowita kwota uzyskana w wyniku wykonania tego nakazu konfiskaty mogłaby znacznie przekroczyć kwotę określoną w tym nakazie;
 - c) dane mienie jest już w państwie wykonującym przedmiotem toczącego się postępowania mającego na celu konfiskatę; lub
 - d) wniesiono środek zaskarżenia, o którym mowa w art. 33.
2. Niezależnie od art. 18 ust. 5, na czas odroczenia wykonania nakazu konfiskaty właściwy organ państwa wykonującego podejmuje wszelkie środki, które podjąłby w podobnej sprawie krajowej, w celu zapobieżenia niedostępności mienia do celów wykonania nakazu konfiskaty.
3. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu konfiskaty, podając podstawy odroczenia oraz, o ile to możliwe, spodziewany okres odroczenia.
4. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący niezwłocznie podejmuje środki konieczne w celu wykonania nakazu konfiskaty oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 22

Niemożliwość wykonania nakazu konfiskaty

1. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że nie ma możliwości wykonania nakazu konfiskaty, niezwłocznie powiadamia o tym organ wydający.
2. Zanim organ wykonujący powiadomi organ wydający zgodnie z ust. 1, w stosownym przypadku konsultuje się z nim, uwzględniając także możliwości przewidziane w art. 18 ust. 2 lub 3.
3. Niewykonanie nakazu konfiskaty na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione tylko wówczas, gdy:
 - a) mienie już zostało skonfiskowane;
 - b) mienie zaginęło;
 - c) mienie zostało zniszczone;
 - d) mienia nie znaleziono w miejscu wskazanym w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty; lub
 - e) mienia nie znaleziono, ponieważ niewystarczająco dokładnie określono jego lokalizację mimo konsultacji, o których mowa w ust. 2.
4. W sytuacjach, o których mowa w ust. 3 lit. b), d) i e), jeżeli organ wykonujący otrzyma później informacje, które umożliwiają mu zlokalizowanie mienia, może wykonać nakaz konfiskaty bez konieczności otrzymania nowego zaświadczenia dotyczącego konfiskaty, pod warunkiem że przed wykonaniem nakazu konfiskaty skontaktuje się z organem wydającym w celu potwierdzenia, że nakaz konfiskaty wciąż jest ważny.
5. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy organ wydający wskazał, że można skonfiskować mienie o równoważnej wartości, organ wykonujący nie jest zobowiązany do wykonania nakazu konfiskaty, jeżeli wystąpiła jedna z okoliczności wymienionych w ust. 3, a nie ma mienia o równoważnej wartości, które można skonfiskować.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 23

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty podlega prawu państwa wykonującego, a organy tego państwa są jedynymi uprawnionymi do decydowania o procedurze wykonania nakazu oraz wszelkich związanych z tym środkach.
2. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty wydane wobec osoby prawnej wykonuje się nawet wówczas, gdy państwo wykonujące nie uznaje zasady odpowiedzialności karnej osób prawnych.
3. Niezależnie od art. 18 ust. 2 i 3, państwo wykonujące nie może bez zgody państwa wydającego nałożyć środków alternatywnych wobec nakazu zabezpieczenia przekazanego na podstawie art. 4 lub nakazu konfiskaty przekazanego na podstawie art. 14.

Artykuł 24

Powiadamianie o właściwych organach

1. Do dnia 19 grudnia 2020 r. każde państwo członkowskie informuje Komisję o organie lub organach w rozumieniu definicji zawartych w art. 2 pkt 8 i 9, które to organy są właściwe na mocy jego prawa, w przypadkach gdy dane państwo członkowskie jest odpowiednio państwem wydającym lub państwem wykonującym.
2. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć, jeżeli wymaga tego struktura jego wewnętrznego systemu prawnego, co najmniej jeden organ centralny, który będzie odpowiedzialny za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia i zaświadczeń dotyczących konfiskaty oraz za wspomaganie właściwych organów tego państwa. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o wszystkich organach wyznaczonych w tym celu.
3. Komisja udostępnia informacje otrzymane na podstawie niniejszego artykułu wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 25

Komunikacja

1. W razie konieczności organ wydający i organ wykonujący niezwłocznie konsultują się ze sobą, za pośrednictwem wszelkich odpowiednich sposobów komunikacji, w celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Wszelka komunikacja, w tym przekazywanie wiadomości mających na celu rozwiązanie trudności dotyczących przekazywania dokumentów niezbędnych do wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty albo dotyczących ustalania autentyczności tych dokumentów, odbywa się w drodze bezpośrednich kontaktów między organem wydającym a organem wykonującym oraz – jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło organ centralny zgodnie z art. 24 ust. 2 – odbywa się, w stosownych przypadkach, przy udziale tego organu centralnego.

Artykuł 26

Wielość nakazów

1. Jeżeli organ wykonujący otrzymuje co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty od różnych państw członkowskich wydane wobec tej samej osoby, a osoba ta nie posiada w tym państwie wykonującym wystarczającego mienia, aby możliwe było wykonanie wszystkich nakazów, lub jeżeli organ wykonujący otrzymuje co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty dotyczące tego samego składnika mienia, organ wykonujący podejmuje decyzję, które z tych nakazów wykonać zgodnie z prawem państwa wykonującego, bez uszczerbku dla możliwości odroczenia wykonania nakazu konfiskaty na podstawie art. 21.
2. Podejmując decyzję, organ wykonujący, o ile to możliwe, priorytetowo traktuje interes ofiar przestępstwa. Uwzględnia także inne istotne okoliczności, w tym:
 - a) czy mienie jest już zabezpieczone;
 - b) daty wydania i przekazania poszczególnych nakazów;

- c) stopień powagi przestępstwa, z którym związany jest dany nakaz; oraz
- d) miejsce popełnienia przestępstwa.

Artykuł 27

Zakończenie wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty

1. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty przestaje być wykonalny lub traci ważność organ wydający niezwłocznie wycofuje nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty.
2. Organ wydający natychmiast informuje organ wykonujący w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie o wycofaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty oraz o wszelkich decyzjach lub środkach, z powodu których nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty zostają wycofane.
3. Organ wykonujący kończy wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w zakresie w jakim nakaz nie został jeszcze wykonany, jak tylko uzyska od organu wydającego informacje przewidziane w ust. 2. Organ wykonujący bez zbędnej zwłoki przesyła państwu wydającemu, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, potwierdzenie zakończenia wykonania.

Artykuł 28

Zarządzanie i rozporządzanie zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem

1. Zarządzanie zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem podlega prawu państwa wykonującego.
2. Państwo wykonujące zarządza zabezpieczonym lub skonfiskowanym mieniem, dążąc do zapobieżenia utraty jego wartości. W tym celu państwo wykonujące, z uwzględnieniem art. 10 dyrektywy 2014/42/UE, może sprzedać lub przekazać zabezpieczone mienie.
3. Zabezpieczone mienie i środki pieniężne uzyskane po sprzedaży takiego mienia zgodnie z ust. 2 pozostają w państwie wykonującym aż do przekazania zaświadczenia dotyczącego konfiskaty i wykonania nakazu konfiskaty, bez uszczerbku dla możliwości zwrotu mienia na podstawie art. 29.
4. Państwo wykonujące nie jest zobowiązane do sprzedaży ani zwrotu objętych nakazem konfiskaty określonych składników mienia, które są dobrami kultury, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE ⁽¹⁾. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek zwrotu dóbr kultury na podstawie tej dyrektywy.

Artykuł 29

Zwrot zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa

1. W przypadku gdy organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał, zgodnie ze swoim prawem krajowym, decyzję o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, organ wydający zamieszcza informację o tej decyzji w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia lub w późniejszym terminie przekazuje informację o tej decyzji organowi wykonującemu.
2. W przypadku gdy organ wykonujący został poinformowany o decyzji o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, organ ten podejmuje niezbędne środki, aby zapewnić, by po zabezpieczeniu dane mienie zostało jak najszybciej zwrócone ofierze przestępstwa, zgodnie z przepisami proceduralnymi państwa wykonującego, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego, pod warunkiem że:
 - a) prawo ofiary przestępstwa do tego mienia nie jest przedmiotem sporu;
 - b) mienie to nie jest niezbędne jako dowód w postępowaniu karnym prowadzonym w państwie wykonującym; oraz
 - c) nie narusza się praw osób, których dotyczy nakaz.

Organ wykonujący informuje organ wydający, w przypadku gdy mienie zostaje bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa.

3. W przypadku gdy organ wykonujący nie może stwierdzić, że warunki przewidziane w ust. 2 są spełnione, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym w celu znalezienia rozwiązania. Jeżeli nie można znaleźć rozwiązania, organ wykonujący może podjąć decyzję o niezwracaniu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 1).

Artykuł 30

Rozporządzenie skonfiskowanym mieniem lub środkami pieniężnymi uzyskanymi po jego sprzedaży

1. W przypadku gdy organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał, zgodnie ze swoim prawem krajowym, decyzję o zwrocie skonfiskowanego mienia ofierze przestępstwa albo o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, organ wydający zamieszcza informację o tej decyzji w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty lub w późniejszym terminie przekazuje informację o tej decyzji organowi wykonującemu.
2. W przypadku gdy organ wykonujący został poinformowany o decyzji o zwrocie skonfiskowanego mienia ofierze przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, organ ten podejmuje niezbędne środki, aby zapewnić, by po skonfiskowaniu dane mienie zostało jak najszybciej zwrócone ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Organ wykonujący informuje organ wydający, w przypadku gdy mienie zostaje bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa.
3. Jeżeli organ wykonujący nie ma możliwości zwrotu mienia ofierze przestępstwa zgodnie z ust. 2, ale w wyniku wykonania nakazu konfiskaty względem tego mienia uzyskano środki pieniężne, odpowiednią kwotę przekazuje się tytułem zwrotu ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Organ wykonujący informuje organ wydający, w przypadku gdy środki pieniężne zostają bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa. Ewentualnym pozostałym mieniem rozporządza się zgodnie z ust. 7.
4. W przypadku gdy organ wykonujący został poinformowany o decyzji o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, i w wyniku wykonania nakazu konfiskaty uzyskano środki pieniężne, odpowiednią kwotę, w zakresie w jakim nie przekracza ona kwoty wskazanej w zaświadczeniu, przekazuje się tytułem odszkodowania ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Organ wykonujący informuje organ wydający w przypadku gdy środki pieniężne zostają bezpośrednio przekazane ofierze przestępstwa. Ewentualnym pozostałym mieniem rozporządza się zgodnie z ust. 7.
5. Jeżeli w państwie wydającym toczy się postępowanie w sprawie zwrotu mienia ofierze przestępstwa lub odszkodowania dla ofiary przestępstwa, organ wydający informuje o tym organ wykonujący. Do czasu, aż organ wykonujący otrzyma informację o decyzji o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, państwo wykonujące wstrzymuje się od rozporządzenia skonfiskowanym mieniem, nawet jeżeli nakaz konfiskaty został już wykonany.
6. Bez uszczerbku dla ust. 1–5, mieniem innym niż środki pieniężne, uzyskanym w wyniku wykonania nakazu konfiskaty, rozporządza się zgodnie z poniższymi zasadami:
 - a) mienie może zostać sprzedane, w której to sytuacji dochodami ze sprzedaży rozporządza się zgodnie z ust. 7;
 - b) mienie może zostać przekazane państwu wydającemu, pod warunkiem że – jeżeli nakaz konfiskaty obejmuje kwotę pieniężną – organ wydający wyraził zgodę na przekazanie mienia państwu wydającemu;
 - c) z zastrzeżeniem lit. d), w przypadku gdy nie można zastosować lit. a) ani b), mieniem można rozporządzić w inny sposób, zgodnie z prawem państwa wykonującego; lub
 - d) mienie może zostać wykorzystane w interesie publicznym lub do celów społecznych w państwie wykonującym, zgodnie z jego prawem, jeżeli wyraziło na to zgodę państwo wydające.
7. O ile nakazowi konfiskaty nie towarzyszy decyzja o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa na podstawie ust. 1–5 lub o ile zaangażowane państwa członkowskie nie ustalą inaczej, państwo wykonujące rozporządza środkami pieniężnymi uzyskanymi w wyniku wykonania nakazu konfiskaty w następujący sposób:
 - a) jeżeli kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu konfiskaty wynosi nie więcej niż 10 000 EUR, przypada ona państwu wykonującemu; albo
 - b) jeżeli kwota uzyskana w wyniku wykonania nakazu konfiskaty przekracza 10 000 EUR, państwo wykonujące przekazuje 50 % tej kwoty państwu wydającemu.

Artykuł 31

Koszty

1. Każde państwo członkowskie ponosi własne koszty wynikające ze stosowania niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących rozporządzania skonfiskowanym mieniem określonych w art. 28.
2. Organ wykonujący może zaproponować organowi wydającemu podział kosztów, jeżeli przed wykonaniem albo po wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty okazuje się, że wykonanie nakazu pociągałoby za sobą duże lub wyjątkowe koszty.

Do takich propozycji załącza się szczegółową analizę kosztów poniesionych przez organ wykonujący. Po przedstawieniu takiej propozycji organ wydający i organ wykonujący konsultują się ze sobą. W stosownych przypadkach konsultacje te może ułatwiać Eurojust.

Konsultacje lub przynajmniej ich wynik rejestruje się w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 32

Obowiązek przekazania informacji osobom, których dotyczy nakaz

1. Bez uszczerbku dla art. 11 po wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub po podjęciu decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wykonujący, zgodnie z procedurami przewidzianymi w jego prawie krajowym i w możliwie największym zakresie, niezwłocznie informuje osoby, których dotyczy nakaz i które są znane organowi, o wykonaniu nakazu i o takiej decyzji.
2. W ramach informacji, które mają zostać przekazane zgodnie z ust. 1, wskazuje się nazwę organu wydającego oraz środki zaskarżenia przewidziane w prawie państwa wykonującego. Informacje zawierają także co najmniej skrótowy opis powodów wydania tego nakazu.
3. W stosownych przypadkach organ wykonujący może zwrócić się do organu wydającego o pomoc w wykonywaniu zadań, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 33

Środki zaskarżenia w państwie wykonującym przeciwko uznaniu i wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty

1. Osobom, których dotyczy nakaz, przysługuje w państwie wykonującym prawo do skutecznych środków zaskarżenia przeciwko decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia wydanych na podstawie art. 7 oraz decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazów konfiskaty wydanych na podstawie art. 18. Prawa do środków zaskarżenia dochodzi się przed sądem w państwie wykonującym zgodnie z jego prawem. W przypadku nakazów konfiskaty, wniesienie środka zaskarżenia może mieć skutek zawieszający, jeżeli przewiduje tak prawo państwa wykonującego.
2. Merytoryczne podstawy wydania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty nie mogą być przedmiotem zaskarżenia przed sądem państwa wykonującego.
3. Właściwy organ państwa wydającego jest informowany o wszelkich środkach zaskarżenia wniesionych zgodnie z ust. 1.
4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla stosowania w państwie wydającym środków zabezpieczających i środków zaskarżenia zgodnie z art. 8 dyrektywy 2014/42/UE.

Artykuł 34

Zwrot kosztów

1. Jeżeli państwo wykonujące zgodnie ze swoim prawem ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobie, której dotyczy nakaz, wynikające z wykonania nakazu zabezpieczenia przekazanego mu na podstawie art. 4 lub nakazu konfiskaty przekazanego mu na podstawie art. 14, państwo wydające zwraca państwu wykonującemu wszelkie kwoty zapłacone tytułem odszkodowania tej osobie, której dotyczy nakaz. W przypadku jednak gdy państwo wydające może udowodnić państwu wykonującemu, że szkoda lub jej część powstała wyłącznie wskutek działania państwa wykonującego, państwo wydające i państwo wykonujące ustalają między sobą wysokość kwoty, która ma zostać zwrócona.
2. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla przepisów państw członkowskich dotyczących roszczeń odszkodowawczych osób fizycznych lub prawnych.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 35

Dane statystyczne

1. Państwa członkowskie systematycznie gromadzą kompleksowe dane statystyczne uzyskiwane od właściwych organów. Państwa członkowskie utrzymują te dane oraz co roku przesyłają je Komisji. Oprócz informacji, o których mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2014/42/UE, dane statystyczne zawierają liczbę otrzymanych przez dane państwo członkowskie od innych państw członkowskich nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, które zostały uznane i wykonane oraz których uznania i wykonania odmówiono.

2. Państwa członkowskie przesyłają również Komisji co roku następujące dane statystyczne, jeżeli takie dane są dostępne na szczeblu centralnym w danym państwie członkowskim:

- a) liczbę przypadków, w których ofiara przestępstwa otrzymała odszkodowanie lub w których zwrócono jej mienie uzyskane w drodze wykonania nakazu konfiskaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz
- b) średni czas niezbędny do wykonania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Zmiany zaświadczenia i formularza

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 37 dotyczących wszelkich zmian w zaświadczeniach określonych w załącznikach I i II. Takie zmiany muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem i nie mogą na nie wpływać.

Artykuł 37

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 36, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 19 grudnia 2020 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 36, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 36 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 38

Sprawozdawczość i przegląd

Do dnia 20 grudnia 2025 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym na temat:

- a) możliwości składania i wycofywania przez państwa członkowskie oświadczeń przewidzianych w art. 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2;
- b) współzależności między przestrzeganiem praw podstawowych a wzajemnym uznawaniem nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty;
- c) stosowania art. 28, 29 i 30 w odniesieniu do zarządzania i rozporządzania zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem oraz zwrotu mienia ofiarom przestępstw i odszkodowań dla ofiar przestępstw.

Artykuł 39

Zastąpienie

Niniejsze rozporządzenie zastępuje przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW, w zakresie zabezpieczania mienia, między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem od dnia 19 grudnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie zastępuje decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem od dnia 19 grudnia 2020 r.

W odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszym rozporządzeniem, odesłania do decyzji ramowej 2003/577/WSiSW w zakresie zabezpieczania mienia oraz odesłania do decyzji ramowej 2006/783/WSiSW traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 40

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia i zaświadczeń dotyczących konfiskaty przekazanych od dnia 19 grudnia 2020 r.
2. Zaświadczenia dotyczące zabezpieczenia i zaświadczenia dotyczące konfiskaty przekazane przed dniem 19 grudnia 2020 r. nadal podlegają decyzjom ramowym 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem, aż do ostatecznego wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.

Artykuł 41

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 19 grudnia 2020 r.

Jednak art. 24 stosuje się od dnia 18 grudnia 2018 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 listopada 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ZABEZPIECZENIA

CZĘŚĆ A:

Państwo wydające:

Organ wydający:

Organ zatwierdzający (jeżeli dotyczy):

Państwo wykonujące:

Organ wykonujący (jeżeli jest znany):

CZĘŚĆ B: Tryb pilny/wniosek o wykonanie w konkretnym terminie

1. Proszę wskazać podstawy wykonania nakazu w trybie pilnym:

- ☐ Istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane mienie zostanie wkrótce przemieszczone lub zniszczone, mianowicie:

.....

- ☐ Jest to konieczne z następujących względów proceduralnych lub związanych z postępowaniem przygotowawczym w państwie wydającym:

.....

2. Data wykonania:

- ☐ Wniesiono o wykonanie nakazu w dniu:

- ☐ Między zaangażowanymi państwami członkowskimi konieczna jest koordynacja

Uzasadnienie tego wniosku:

.....

CZĘŚĆ C: Osoby, których dotyczy nakaz

Tożsamość osoby, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia, lub osoby będącej właścicielem mienia objętego nakazem zabezpieczenia (jeżeli nakaz dotyczy więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje o każdej z nich):

1. Dane identyfikacyjne

(i) Osoba fizyczna

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu(-ów) tożsamości (dowodu osobistego lub paszportu) (jeżeli są dostępne):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, proszę podać ostatni znany adres):

Język lub języki zrozumiałe dla osoby, której dotyczy nakaz:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

- ☐ osoba, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia

- ☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem zabezpieczenia

(ii) Osoba prawna

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

Siedziba statutowa:

Numer nadany przy rejestracji:

Adres:

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

☐ osoba, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem zabezpieczenia

2. Proszę podać adres miejsca, w którym ma być wykonany nakaz zabezpieczenia, jeżeli jest inny od adresu podanego powyżej:

.....

3. Osoby trzecie, na których prawa względem mienia objętego nakazem zabezpieczenia bezpośrednio wpłynął ten nakaz (tożsamość i podstawy):

.....

.....

4. Proszę podać wszelkie inne informacje, którą pomogą wykonać nakaz zabezpieczenia:

.....

CZĘŚĆ D: Informacje o mieniu, którego dotyczy nakaz

1. Proszę wskazać, czy nakaz dotyczy:

☐ kwoty pieniężnej☐ określonego składnika lub składników mienia (materialnego lub niematerialnego, ruchomego lub nieruchomości)☐ mienia o równoważnej wartości (w przypadku konfiskaty równowartości)

2. Jeżeli nakaz dotyczy kwoty pieniężnej lub mienia o wartości równoważnej tej kwocie pieniężnej:

— Kwota podlegająca egzekucji w państwie wykonującym (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

— Całkowita kwota objęta nakazem (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

Informacje dodatkowe:

— Podstawy pozwalające przypuszczać, że osoba, której dotyczy nakaz, posiada mienie/uzyskuje dochody w państwie wykonującym:

.....

— Opis mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (w miarę możliwości):

.....

— Dokładna lokalizacja mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):

.....

— Dane rachunku bankowego osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli jest znany):

.....

3. Jeżeli nakaz dotyczy określonego składnika lub określonych składników mienia lub mienia o wartości równoważnej takim składnikom:

Podstawy przekazania nakazu państwu wykonującemu:

☐ określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym☐ określony składnik lub określone składniki mienia są zarejestrowane w państwie wykonującym

- ☐ organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia objętego nakazem w całości lub w części znajdują się w państwie wykonującym.

Informacje dodatkowe:

- Podstawy pozwalające przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym:

.....

- Opis składnika mienia:

.....

- Lokalizacja składnika mienia (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):

.....

- Inne istotne informacje (np. wyznaczenie nadzorcy sądowego):

.....

CZĘŚĆ E: Podstawy wydania nakazu zabezpieczenia

1. Streszczenie faktów

Proszę uzasadnić wydanie nakazu zabezpieczenia, w tym:

- streścić odnośne fakty, podać opis przestępstwa lub przestępstw:

.....

- wskazać obecny etap postępowania przygotowawczego:

.....

- wskazać podstawy zabezpieczenia:

.....

- podać inne istotne informacje:

.....

2. Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi został wydany nakaz zabezpieczenia, i mające zastosowanie przepisy:

.....

.....

3. Czy przestępstwo, w związku z którym został wydany nakaz zabezpieczenia, jest w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat i figuruje w poniższym wykazie przestępstw? (proszę zaznaczyć właściwe pole) W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy kilku przestępstw, proszę oznaczyć je w poniższym wykazie numerami odpowiadającymi numerom przestępstw opisanych w pkt 1 i 2 powyżej.

- ☐ przynależność do organizacji przestępczej
- ☐ terroryzm
- ☐ handel ludźmi
- ☐ seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca
- ☐ nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi
- ☐ nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
- ☐ korupcja
- ☐ nadużycia finansowe, w tym nadużycia i inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zdefiniowane w dyrektywie (UE) 2017/1371
- ☐ pranie dochodów pochodzących z przestępstwa
- ☐ fałszowanie walut, w tym waluty euro
- ☐ przestępczość komputerowa

- ☐ przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin
- ☐ ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania
- ☐ zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu
- ☐ nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi
- ☐ porwanie, bezprawne przetrzymywanie lub branie zakładników
- ☐ rasizm i ksenofobia
- ☐ kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni
- ☐ nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki
- ☐ sprzeniewierzenie cudzego mienia
- ☐ ściąganie haraczy i wymuszanie
- ☐ podrabianie towarów i piractwo
- ☐ fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi
- ☐ fałszowanie środków płatniczych
- ☐ nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost
- ☐ nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi
- ☐ handel kradzionymi pojazdami
- ☐ zgwałcenie
- ☐ podpalenie
- ☐ przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego
- ☐ bezprawne zajęcie samolotu lub statku
- ☐ sabotaż

4. Inne istotne informacje (np. związek między mieniem a przestępstwem):

CZĘŚĆ F: Poufny charakter nakazu lub wnioszek o dokonanie konkretnych formalności

☐ Konieczność zachowania poufnego charakteru informacji zawartych w nakazie po jego wykonaniu:

☐ Konieczność dokonania konkretnych formalności w momencie wykonania nakazu:

CZĘŚĆ G: Jeżeli zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, proszę podać następujące informacje:

1. Zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazano następującemu innemu państwu wykonującemu lub następującym innym państwom wykonującym (państwo i organ):

2. Zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, ponieważ:

W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy określonych składników mienia:

- ☐ Istnieje przypuszczenie, że poszczególne składniki mienia objęte nakazem znajdują się w różnych państwach wykonujących
- ☐ Zabezpieczenie określonego składnika mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym

W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy kwoty pieniężnej:

- ☐ Szacowana wartość mienia, które może zostać zabezpieczone w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do zabezpieczenia całej kwoty objętej nakazem
- ☐ Inne szczególne potrzeby:

3. Wartość mienia (jeżeli jest znana) w każdym z państw wykonujących:

.....

4. Jeżeli zabezpieczenie określonego składnika lub określonych składników mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym, proszę opisać działania wymagane w państwie wykonującym:

.....

CZĘŚĆ H: Związek z wcześniejszymi nakazami zabezpieczenia lub innymi nakazami i wnioskami

Proszę wskazać, czy przedmiotowy nakaz zabezpieczenia ma związek z wcześniejszymi nakazami lub wnioskami (np. nakazem zabezpieczenia, europejskim nakazem dochodzeniowym, europejskim nakazem aresztowania lub wzajemną pomocą prawną). W stosownym przypadku proszę podać następujące informacje pozwalające zidentyfikować poprzedni nakaz lub wniosek:

— Rodzaj nakazu/wniosku:

.....

— Data wydania:

.....

— Organ, do którego nakaz/wniosek został przekazany:

.....

— Sygnatura nadana przez organ wydający:

.....

— Sygnatura(-y) nadana(-e) przez organ lub organy wykonujące:

.....

CZĘŚĆ I: Konfiskata

Proszę wskazać, czy:

☐ do niniejszego zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia załączono zaświadczenie dotyczące konfiskaty wydane w państwie wydającym (sygnatura zaświadczenia dotyczącego konfiskaty):

.....

☐ mienie ma pozostać zabezpieczone w państwie wykonującym do czasu przekazania i wykonania nakazu konfiskaty (szacowany termin przekazania zaświadczenia dotyczącego konfiskaty, jeżeli jest znana):

.....

CZĘŚĆ J: Środki alternatywne

1. Proszę wskazać, czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące środków alternatywnych, jeżeli niemożliwe jest wykonanie nakazu zabezpieczenia w całości lub w części:

☐ tak

☐ nie

2. W razie odpowiedzi twierdzącej proszę wskazać, jakie środki można zastosować:

.....

CZĘŚĆ K: ZWROT ZABEZPIECZONEGO MIENIA

1. Proszę wskazać, czy wydano decyzję o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa:

☐ tak

☐ nie

W razie odpowiedzi twierdzącej proszę podać informacje dotyczące decyzji o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa:

Organ, który wydał decyzję (pełna nazwa organu):

.....

Data wydania decyzji:

.....

Sygnatura decyzji (jeżeli jest dostępna):

Opis mienia, które należy zwrócić:

Imię i nazwisko (nazwa) ofiary przestępstwa:

Adres ofiary przestępstwa:

Jeżeli prawo ofiary przestępstwa do tego mienia jest przedmiotem sporu, proszę podać szczegóły (osoby kwestionujące to prawo, uzasadnienie itd.):

.....

Jeżeli zwrot zabezpieczonego mienia mógłby naruszyć prawa osób, których dotyczy nakaz, proszę podać szczegóły (osoby, których dotyczy nakaz, prawa, które mogłyby zostać naruszone, uzasadnienie itd.):

.....

2. Czy wniosek o zwrot zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa jest obecnie rozpatrywany w państwie wydającym?

☐ nie

☐ tak, organ wykonujący zostanie powiadomiony o wyniku tego postępowania

Organ wydający musi zostać poinformowany w przypadku bezpośredniego przekazania mienia ofierze przestępstwa.

CZĘŚĆ L: Środki zaskarżenia

Organ w państwie wydającym, który może dostarczyć dalszych informacji o procedurach korzystania ze środków zaskarżenia w państwie wydającym oraz o dostępności pomocy prawnej, tłumaczeń ustnych i pisemnych:

☐ Organ wydający (zob. część M)

☐ Organ zatwierdzający (zob. część N)

☐ Inne organy:

.....

CZĘŚĆ M: Dane organu wydającego

Proszę wskazać rodzaj organu wydającego:

☐ sędzia, sąd, prokurator

☐ inny właściwy organ wyznaczony przez państwo wydające

Nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem wydającym:

Dane kontaktowe osób, z którymi można się kontaktować, by uzyskać dodatkowe informacje lub dokonać praktycznych ustaleń w celu wykonania nakazu, jeżeli są inne od wskazanych wyżej:

Imię i nazwisko/tytuł/organizacja:

Adres:

E-mail/numer telefonu:

Podpis organu wydającego lub jego przedstawiciela potwierdzający dokładność i poprawność treści zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia:

Nazwa/imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):
Data:
Pieczęć urzędowa (jeżeli jest dostępna):

CZĘŚĆ N: Dane organu, który zatwierdził nakaz zabezpieczenia

Proszę wskazać rodzaj organu, który zatwierdził nakaz zabezpieczenia (jeżeli dotyczy):

☐ sędzia lub sąd

☐ prokurator

Nazwa organu zatwierdzającego:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem zatwierdzającym:

Proszę wskazać, który z poniższych organów jest głównym punktem kontaktowym dla organu wykonującego:

☐ organ wydający

☐ organ zatwierdzający

Podpis i dane organu zatwierdzającego lub jego przedstawiciela:

Nazwa/imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli jest dostępna):

CZĘŚĆ O: Organ centralny

Jeżeli za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie zaświadczeń dotyczących zabezpieczenia w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny, proszę podać poniższe informacje:

Nazwa organu centralnego:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

CZĘŚĆ P: Załączniki

Załączniki do niniejszego zaświadczenia:

ZAŁĄCZNIK II

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE KONFISKATY

CZĘŚĆ A:

Państwo wydające:

Organ wydający:

Państwo wykonujące:

Organ wykonujący (jeżeli jest znany):

CZĘŚĆ B: Nakaz konfiskaty

1. Sąd, który wydał nakaz konfiskaty (pełna nazwa sądu):

.....

2. Sygnatura nakazu konfiskaty (jeżeli jest dostępna):

.....

3. Nakaz konfiskaty wydano dnia:

.....

4. Nakaz konfiskaty stał się prawomocny dnia:

.....

CZĘŚĆ C: Osoby, których dotyczy nakaz

Tożsamość osoby, wobec której wydano nakaz konfiskaty, lub osoby będącej właścicielem mienia objętego nakazem konfiskaty (jeżeli nakaz dotyczy więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje o każdej z nich):

1. Dane identyfikacyjne

(i) Osoba fizyczna

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu(-ów) tożsamości (dowodu osobistego lub paszportu), jeżeli są dostępne:

.....

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, proszę podać ostatni znany adres):

.....

Język lub języki zrozumiałe dla osoby, której dotyczy nakaz:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

☐ osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem konfiskaty

(ii) Osoba prawna

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

Siedziba statutowa:

Numer nadany przy rejestracji:

Adres:

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Proszę wskazać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy nakaz:

- ☐ osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty
☐ osoba będąca właścicielem mienia objętego nakazem konfiskaty

2. Proszę podać adres miejsca, w którym ma być wykonany nakaz konfiskaty, jeżeli jest inny od adresu podanego powyżej:

.....

3. Osoby trzecie, na których prawa względem mienia objętego nakazem konfiskaty bezpośrednio wpłynął ten nakaz (tożsamość i podstawy):

.....

.....

4. Proszę podać wszelkie inne informacje, którą pomogą wykonać nakaz konfiskaty:

.....

CZĘŚĆ D: Informacje o mieniu, którego dotyczy nakaz

1. Sąd orzekł, że mienie:

- ☐ stanowi korzyści pochodzące z przestępstwa albo ich pełną lub częściową równowartość
☐ stanowi narzędzia służące do popełnienia przestępstwa albo wartość takich narzędzi
☐ podlega konfiskacie poprzez zastosowanie w państwie wydającym uprawnień do konfiskaty określonych w dyrektywie 2014/42/UE (w tym konfiskaty rozszerzonej)
☐ podlega konfiskacie na podstawie innych przepisów dotyczących uprawnień do konfiskaty, w tym konfiskaty bez prawomocnego wyroku skazującego, na mocy prawa państwa wydającego po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa

2. Proszę wskazać, czy nakaz dotyczy:

- ☐ kwoty pieniężnej
☐ określonego składnika lub składników mienia (materialnego lub niematerialnego, ruchomego lub nieruchomości)
☐ mienia o równoważnej wartości (w przypadku konfiskaty równowartości)

3. Jeżeli nakaz dotyczy kwoty pieniężnej lub mienia o wartości równoważnej tej kwocie pieniężnej:

— Kwota podlegająca egzekucji w państwie wykonującym (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

— Całkowita kwota objęta nakazem (liczbowo i słownie), ze wskazaniem waluty:

.....

Informacje dodatkowe:

— Podstawy pozwalające przypuszczać, że osoba, której dotyczy nakaz, posiada mienie/uzyskuje dochody w państwie wykonującym:

.....

— Opis mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (w miarę możliwości):

.....

— Dokładna lokalizacja mienia/źródła dochodów osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):

.....

— Dane rachunku bankowego osoby, której dotyczy nakaz (jeżeli jest znany):

.....

4. Jeżeli nakaz dotyczy określonego składnika lub określonych składników mienia lub mienia o wartości równoważnej takim składnikom:

Podstawy przekazania nakazu państwu wykonującemu:

- ☐ określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym
- ☐ określony składnik lub określone składniki mienia są zarejestrowane w państwie wykonującym
- ☐ organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia objętego nakazem w całości lub w części znajdują się w państwie wykonującym

Informacje dodatkowe:

- Podstawy pozwalające przypuszczać, że określony składnik lub określone składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym:
- Opis składnika mienia:
- Lokalizacja składnika mienia (jeżeli nie jest znana, proszę podać ostatnią znaną lokalizację):
- Inne istotne informacje (np. wyznaczenie nadzorcy sądowego)

5. Informacje o konwersji i przekazaniu mienia

Jeżeli nakaz dotyczy określonego składnika mienia, proszę wskazać, czy prawo państwa wydającego przewiduje, że konfiskata w państwie wykonującym może zostać wykonana w drodze konfiskaty kwoty pieniężnej odpowiadającej wartości mienia, które ma zostać skonfiskowane:

- ☐ tak
- ☐ nie

CZĘŚĆ E: Nakaz zabezpieczenia

Proszę wskazać, czy:

- ☐ do nakazu konfiskaty załączono nakaz zabezpieczenia wydany w państwie wydającym (sygnatura zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia):
- ☐ mienie zostało zabezpieczone zgodnie z wcześniejszym nakazem zabezpieczenia przekazanym państwu wykonującemu
- data wydania nakazu zabezpieczenia:
- data przekazania nakazu zabezpieczenia:
- organ, do którego nakaz został przekazany:
- sygnatura nadana przez organ wydający:
- sygnatura nadana przez organ wykonujący:

CZĘŚĆ F: Podstawy wydania nakazu konfiskaty

1. Proszę streścić odnośne fakty i podać powody wydania nakazu konfiskaty, w tym opis przestępstwa lub przestępstw, a także inne istotne informacje:
2. Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi został wydany nakaz konfiskaty, i mające zastosowanie przepisy:

3. Czy przestępstwo, w związku z którym został wydany nakaz konfiskaty, jest w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat i figuruje w poniższym wykazie przestępstw? (proszę zaznaczyć właściwe pole) W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy kilku przestępstw, proszę oznaczyć je w poniższym wykazie numerami odpowiadającymi numerom przestępstw opisanych w pkt 1 i 2 powyżej.

- ☐ przynależność do organizacji przestępczej
- ☐ terroryzm
- ☐ handel ludźmi
- ☐ seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca
- ☐ nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi
- ☐ nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
- ☐ korupcja
- ☐ nadużycia finansowe, w tym nadużycia i inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zdefiniowane w dyrektywie (UE) 2017/1371
- ☐ pranie dochodów pochodzących z przestępstwa
- ☐ fałszowanie walut, w tym waluty euro
- ☐ przestępczość komputerowa
- ☐ przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin
- ☐ ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania
- ☐ zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu
- ☐ nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi
- ☐ porwanie, bezprawne przetrzymywanie lub branie zakładników
- ☐ rasizm i ksenofobia
- ☐ kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni
- ☐ nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki
- ☐ sprzeniewierzenie cudzego mienia
- ☐ ściąganie haraczy i wymuszanie
- ☐ podrabianie towarów i piractwo
- ☐ fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi
- ☐ fałszowanie środków płatniczych
- ☐ nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost
- ☐ nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi
- ☐ handel kradzionymi pojazdami
- ☐ zgwałcenie
- ☐ podpalenie
- ☐ przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego
- ☐ bezprawne zajęcie samolotu lub statku
- ☐ sabotaż

4. Inne istotne informacje (np. związek między mieniem a przestępstwem):

.....

CZĘŚĆ G: Jeżeli zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, należy podać następujące informacje:

1. Zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazano następującemu innemu państwu wykonującemu lub następującym innym państwom wykonującym (państwo i organ):

.....

2. Zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, ponieważ:
W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy określonych składników mienia:
- ☐ Istnieje przypuszczenie, że poszczególne składniki mienia objęte nakazem znajdują się w różnych państwach wykonujących
 - ☐ Konfiskata określonego składnika mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym
- W przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej:
- ☐ dane mienie nie zostało zabezpieczone na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1805
 - ☐ Szacowana wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do konfiskaty całej kwoty objętej nakazem
 - ☐ Inne szczególne potrzeby:
.....
3. Wartość mienia (jeżeli jest znana) w każdym z państw wykonujących:
.....
.....
4. Jeżeli konfiskata określonego składnika lub określonych składników mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym, proszę opisać działania wymagane w państwie wykonującym:
.....

CZĘŚĆ H: Postępowanie, w wyniku którego wydano nakaz konfiskaty

Proszę wskazać, czy osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty, stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym:

- 1. ☐ tak, osoba ta stawiała się osobiście na rozprawie
- 2. ☐ nie, osoba ta nie stawiała się osobiście na rozprawie
- 3. ☐ nie, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi nie odbyły się żadne posiedzenia
- 4. Jeżeli zaznaczono odpowiedź w pkt 2, proszę wskazać, która z poniższych okoliczności zachodzi:
 - 4.1a. ☐ osoba ta została wezwana osobiście w dniu (dzień/miesiąc/rok) ... i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty, oraz została poinformowana, że nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez tę osobę na rozprawie

LUB

- 4.1b. ☐ osoba ta nie została wezwana osobiście, ale inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty, w sposób pozwalający jednoznacznie stwierdzić, że wiedziała ona o wyznaczonej rozprawie, oraz została poinformowana, że nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez tę osobę na rozprawie

LUB

- 4.2. ☐ wiedząc o wyznaczonej rozprawie, osoba ta udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez nią lub z urzędu do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten rzeczywiście bronił ją na rozprawie

LUB

- 4.3. ☐ osobie tej doręczono nakaz konfiskaty w dniu (dzień/miesiąc/rok) ... i wyraźnie pouczone ją o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach osoba ta miała prawo uczestniczyć i które pozwalały na ponowne rozpoznanie istoty sprawy, w tym z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogły prowadzić do uchylenia pierwotnego nakazu konfiskaty, oraz

- ☐ osoba ta wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje nakazu konfiskaty

LUB

- ☐ osoba ta w stosownym terminie nie wystąpiła o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania

5. Jeżeli zaznaczono odpowiedź w pkt 4.1b, 4.2 lub 4.3, proszę podać, w jaki sposób odnośny warunek został spełniony:

CZĘŚĆ I: Środki alternatywne, łącznie z pozbawieniem wolności

1. Proszę wskazać, czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące środków alternatywnych, jeżeli niemożliwe jest wykonanie nakazu konfiskaty w całości lub w części:

- ☐ tak
☐ nie

2. W razie odpowiedzi twierdzącej proszę wskazać, jakie środki można zastosować:

- ☐ Pozbawienie wolności (maksymalny okres):

.....

- ☐ Praca na cele społeczne (lub odpowiednik) (maksymalny okres):

.....

- ☐ Inne środki (opis):

.....

CZĘŚĆ J: Decyzja o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa

1. Proszę wskazać (jeżeli dotyczy):

- ☐ Organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał decyzję o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa w następującej kwocie lub o zwrocie na rzecz ofiary następującej kwoty pieniężnej:

.....

- ☐ Organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał decyzję o zwrocie ofierze przestępstwa następującego mienia innego niż środki pieniężne:

.....

- ☐ W państwie wydającym toczy się postępowanie w sprawie zwrotu mienia ofierze przestępstwa lub odszkodowania dla ofiary przestępstwa i organ wykonujący zostanie powiadomiony o wyniku tego postępowania

2. Informacje o decyzji o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa:

Organ, który wydał decyzję (pełna nazwa organu):

Data wydania decyzji:

Decyzja stała się prawomocna dnia:

Sygnatura decyzji (jeżeli jest dostępna):

Opis mienia, które należy zwrócić:

Imię i nazwisko (nazwa) ofiary przestępstwa:

Adres ofiary przestępstwa:

Organ wydający musi zostać poinformowany w przypadku bezpośredniego przekazania mienia lub środków pieniężnych ofierze przestępstwa.

CZĘŚĆ K: Dane organu wydającego

Nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem wydającym:

Dane kontaktowe osób, z którymi można się kontaktować, by uzyskać dodatkowe informacje lub dokonać praktycznych ustaleń w celu wykonania nakazu lub przekazania mienia, jeżeli są inne od wskazanych wyżej:

Imię i nazwisko/tytuł/organizacja:

Adres:

E-mail/numer telefonu:

Podpis organu wydającego lub jego przedstawiciela potwierdzający dokładność i poprawność treści zaświadczenia dotyczącego konfiskaty:

Nazwa/imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli jest dostępna):

CZĘŚĆ L: Organ centralny

Jeżeli za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie zaświadczeń dotyczących konfiskaty w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny, proszę podać poniższe informacje:

Nazwa organu centralnego:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

Numer faksu (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości):

E-mail:

CZĘŚĆ M: Rachunek bankowy państwa wydającego

IBAN:

BIC:

Nazwa posiadacza rachunku:

CZĘŚĆ N: Załączniki

Załączniki do niniejszego zaświadczenia:

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1806**z dnia 14 listopada 2018 r.****wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu****(tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednolicić.
- (2) Niniejsze rozporządzenie zapewnia pełną harmonizację w odniesieniu do państw trzecich, których obywatele są objęci obowiązkiem posiadania wizy przy przekraczaniu granic zewnętrznych państw członkowskich (zwanym dalej także „obowiązkiem wizowym”) i których obywatele są zwolnieni z tego obowiązku.
- (3) Określenie państw trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi wizowemu lub są z niego zwolnieni, powinno być dokonywane na podstawie wyważonej indywidualnej oceny szeregu kryteriów. Oceny tej należy dokonywać okresowo i może ona prowadzić do przedstawienia wniosków ustawodawczych w celu zmiany załącznika I do niniejszego rozporządzenia zawierającego wykaz państw trzecich, których obywatele mają obowiązek posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich, oraz w celu zmiany załącznika II do niniejszego rozporządzenia zawierającego wykaz państw trzecich, których obywatele są zwolnieni z obowiązku posiadania wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich na pobyt nie dłuższy niż 90 dni w okresie 180 dni, niezależnie od możliwości wprowadzenia w tych załącznikach zmian dotyczących poszczególnych państw w związku z wystąpieniem szczególnych okoliczności, na przykład w wyniku procesu liberalizacji reżimu wizowego lub jako ostatecznej konsekwencji czasowego zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego.
- (4) Treść wykazów państw trzecich w załącznikach I i II powinna być i pozostawać zgodna z kryteriami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Państwa trzecie, w przypadku których nastąpiła zmiana sytuacji w odniesieniu do tych kryteriów, powinny zostać przeniesione z jednego załącznika do drugiego.
- (5) Rozwój prawa międzynarodowego, pociągający za sobą zmiany statusu lub oznaczeń niektórych państw lub podmiotów, powinien znaleźć odzwierciedlenie w załącznikach I i II.
- (6) Z uwagi na to, że Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽⁴⁾ zwalnia obywateli Islandii, Liechtensteinu i Norwegii z obowiązku wizowego, państwa te nie powinny być ujęte w wykazie w załączniku II.
- (7) Ponieważ Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób ⁽⁵⁾ przewiduje swobodny przepływ bezwizowy w odniesieniu do obywateli Szwajcarii i państw członkowskich, Szwajcaria nie powinna być ujęta w wykazie w załączniku II.
- (8) W przypadku osób ze statusem uchodźcy oraz bezpaństwowców, bez uszczerbku dla zobowiązań w ramach umów międzynarodowych podpisanych przez państwa członkowskie, w szczególności Europejskiego porozumienia w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców Rady Europy, podpisanego w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., decyzja odnośnie do nałożenia obowiązku wizowego lub zwolnienia z niego powinna opierać się na

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 października 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 listopada 2018 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1).

⁽³⁾ Zob. załącznik III.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 6.

państwie trzecim, w którym osoby te stale zamieszkują i które wydało ich dokumenty podróży. Jednakże biorąc pod uwagę różnice w prawie krajowym mającym zastosowanie do osób o statusie uchodźcy i do bezpaństwowców, państwa członkowskie powinny mieć możliwość decydowania, czy te kategorie osób powinno się zwolnić z obowiązku wizowego w przypadku, gdy państwo trzecie, w którym stale zamieszkują lub które wydało ich dokumenty podróży, jest państwem trzecim, którego obywatele są zwolnieni z obowiązku wizowego.

- (9) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ należy ustanowić zwolnienie z obowiązku wizowego dla posiadaczy zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.
- (10) Państwa członkowskie powinny móc ustanowić zwolnienia z obowiązku wizowego dla posiadaczy niektórych szczególnych rodzajów paszportów.
- (11) W szczególnych przypadkach, gdy uzasadnione są specjalne zasady przyznawania wiz, państwa członkowskie powinny móc zwalniać niektóre kategorie osób z obowiązku wizowego lub nakładać go na nie zgodnie z prawem międzynarodowym publicznym lub zwyczajem.
- (12) Państwa członkowskie powinny móc zwalniać z obowiązku wizowego osoby posiadające status uchodźcy, wszystkich bezpaństwowców, zarówno objętych Konwencją Narodów Zjednoczonych dotyczącą statusu bezpaństwowców z dnia 28 września 1954 r., jak i nieobjętych zakresem zastosowania tej konwencji, oraz uczniów uczestniczących w wycieczce szkolnej, w przypadku gdy osoby należące do tych kategorii na stałe mieszkają w jednym z państw trzecich ujętych w wykazie w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.
- (13) System zwolnień z obowiązku wizowego powinien w pełni odzwierciedlać bieżącą praktykę. Niektóre państwa członkowskie zwalniają z obowiązku wizowego obywateli państw trzecich ujętych w wykazie państw trzecich, których obywatele mają obowiązek posiadania wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich i którzy są członkami sił zbrojnych podróżującymi w sprawach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO) lub Partnerstwa dla Pokoju. W trosce o pewność prawną należy w niniejszym rozporządzeniu odnieść się do tych zwolnień, wynikających ze zobowiązań międzynarodowych niezależnych od prawa Unii.
- (14) Celem, do którego Unia powinna dążyć w sposób proaktywny w swoich stosunkach z państwami trzecimi, przyczyniając się w ten sposób do zwiększania wiarygodności i spójności unijnej polityki zewnętrznej, jest pełna wzajemność wizowa.
- (15) Należy ustanowić unijny mechanizm umożliwiający stosowanie zasady wzajemności w przypadku, gdy jedno z państw trzecich ujętych w wykazie w załączniku II podejmie decyzję o nałożeniu na obywateli jednego lub więcej państw członkowskich obowiązku wizowego. Mechanizm ten powinien przewidywać odpowiedź Unii stanowiącą wyraz solidarności w przypadku, gdy takie państwo trzecie stosuje obowiązek wizowy wobec obywateli co najmniej jednego państwa członkowskiego.
- (16) Po otrzymaniu powiadomienia od państwa członkowskiego, że państwo trzecie ujęte w wykazie w załączniku II, stosuje obowiązek wizowy wobec obywateli tego państwa członkowskiego, wszystkie państwa członkowskie powinny zareagować wspólnie, zapewniając w ten sposób unijną odpowiedź na sytuację, która wpływa na Unię jako całość i poddaje jej obywateli zróżnicowanemu traktowaniu.
- (17) W celu zapewnienia odpowiedniego zaangażowania Parlamentu Europejskiego i Rady w drugi etap stosowania mechanizmu wzajemności, z uwagi na szczególnie delikatną politycznie kwestię zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego wszystkich obywateli państwa trzeciego ujętego w wykazie w załączniku II oraz jej horyzontalne konsekwencje dla państw członkowskich, państw stowarzyszonych ze strefą Schengen oraz dla samej Unii, w szczególności w ich stosunkach zewnętrznych i w ogólnym funkcjonowaniu strefy Schengen, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do niektórych elementów mechanizmu wzajemności. Powierzając takie uprawnienia Komisji, uwzględnia się potrzebę politycznej dyskusji nad unijną polityką w zakresie wiz w strefie Schengen. Odzwierciedla to także potrzebę zapewnienia wystarczającej przejrzystości i pewności prawa w stosowaniu mechanizmu wzajemności wobec wszystkich obywateli danego państwa trzeciego, w szczególności poprzez odpowiednią tymczasową zmianę załącznika II do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie, co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia Konwencji z Schengen (Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (18) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić mechanizm pozwalający na tymczasowe zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego dla państwa trzeciego ujętego w wykazie w załączniku II (zwany dalej „mechanizmem zawieszającym”) w sytuacji nadzwyczajnej, gdy zajdzie pilna potrzeba zareagowania w celu zaradzenia trudnościom co najmniej jednego państwa członkowskiego, z uwzględnieniem ogólnego wpływu tej sytuacji nadzwyczajnej na całą Unię.
- (19) W celu zapewnienia skutecznego stosowania mechanizmu zawieszającego oraz niektórych przepisów dotyczących mechanizmu wzajemności, w szczególności w celu umożliwienia odpowiedniego uwzględnienia wszystkich istotnych czynników i ewentualnych konsekwencji stosowania tych mechanizmów, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określania kategorii obywateli danych państw trzecich, wobec których należy tymczasowo zawiesić zwolnienie z obowiązku wizowego w ramach mechanizmu wzajemności oraz do określania odpowiedniego okresu obowiązywania takiego zawieszenia, a także w odniesieniu do mechanizmu zawieszającego. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾. W przypadku przyjmowania tych aktów wykonawczych należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (20) Konieczne jest zapobieganie i przeciwdziałanie nadużyciom wynikającym ze zwolnienia z obowiązku wizowego w przypadku krótkotrwałego pobytu obywateli państwa trzeciego, w przypadku gdy stwarzają oni zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego danego państwa członkowskiego.
- (21) Mechanizm zawieszający powinien umożliwić państwom członkowskim powiadamianie o okolicznościach mogących prowadzić do takiego zawieszenia, a Komisji uruchamianie mechanizmu zawieszającego z własnej inicjatywy.
- (22) W szczególności należy ułatwić stosowanie mechanizmu zawieszającego poprzez krótkie okresy i terminy odniesienia, co pozwoli przyspieszyć procedurę, a możliwe przyczyny zawieszenia powinny obejmować pogorszenie się współpracy w zakresie readmisji, a także znaczny wzrost zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich. To pogorszenie się współpracy powinno obejmować znaczny wzrost odsetka odrzuconych wniosków o readmisję – w tym odnośnie do obywateli państw trzecich, którzy przedostali się tranzytem przez dane państwo trzecie, jeżeli umowa o readmisji zawarta między Unią lub państwem członkowskim a tym państwem trzecim przewiduje taki obowiązek readmisji. Komisja powinna mieć również możliwość uruchomienia mechanizmu zawieszającego, jeżeli państwo trzecie nie współpracuje w zakresie readmisji, zwłaszcza gdy Unia zawarła z tym państwem trzecim umowę o readmisji.
- (23) Na użytek mechanizmu zawieszającego znaczny wzrost oznacza wzrost przekraczający próg 50 %. Może też jednak oznaczać wzrost niższy, o ile Komisja uznała, że ma to zastosowanie w konkretnym przypadku, o którym powiadomiło dane państwo członkowskie.
- (24) Na użytek mechanizmu zawieszającego niski odsetek uznawalności oznacza odsetek uznawalności wniosków azytowych wynoszący około 3 lub 4 %. Może też jednak oznaczać odsetek wyższy, o ile Komisja uznała, że ma to zastosowanie w konkretnym przypadku, o którym powiadomiło dane państwo członkowskie.
- (25) Należy zapobiegać i przeciwdziałać nadużyciom zwolnienia z obowiązku wizowego, jeżeli prowadzi ono do wzrostu presji migracyjnej, wynikającej na przykład ze wzrostu liczby nieuzasadnionych wniosków azytowych, a także gdy skutkuje ono nieuzasadnionymi wnioskami o zezwolenie na pobyt.
- (26) Aby zapewnić stałe spełnianie szczegółowych wymogów, które zostały zastosowane do oceny zasadności zwolnienia z obowiązku wizowego – przyznanego w wyniku pomyślnego zakończenia dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego – Komisja powinna monitorować sytuację w danych państwach trzecich. Komisja powinna zwrócić szczególnie szczególną uwagę na sytuację w zakresie praw człowieka w danych państwach trzecich.
- (27) Komisja powinna regularnie składać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, co najmniej raz w roku w okresie siedmiu lat po wejściu w życie liberalizacji reżimu wizowego dla danego państwa trzeciego, a następnie gdy uzna to za niezbędne lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady.
- (28) Przed podjęciem decyzji o czasowym zawieszeniu zwolnienia z obowiązku wizowego wobec obywateli danego państwa trzeciego, Komisja powinna wziąć pod uwagę sytuację w zakresie praw człowieka w tym państwie trzecim oraz możliwe skutki zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla tej sytuacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (29) Zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego w drodze aktu wykonawczego powinno dotyczyć niektórych kategorii obywateli danego państwa trzeciego poprzez odwołanie do stosownych typów dokumentów podróży i w odpowiednim przypadku do dodatkowych kryteriów, np. osoby podróżujące po raz pierwszy na terytorium państw członkowskich. W akcie wykonawczym należy określić, których kategorii obywateli dotyczy zawieszenie, uwzględniając szczególne okoliczności, o których powiadomiły państwo członkowskie lub państwa członkowskie lub które zgłosiła Komisja, oraz zasadę proporcjonalności.
- (30) W celu zapewnienia odpowiedniego zaangażowania Parlamentu Europejskiego i Rady we wdrażanie mechanizmu zawieszającego, z uwagi na szczególnie delikatną politycznie kwestię zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego wszystkich obywateli państwa trzeciego ujętego w wykazie w załączniku II do niniejszego rozporządzenia oraz jego horyzontalne konsekwencje dla państw członkowskich oraz dla samej Unii, w szczególności dla ich stosunków zewnętrznych i dla ogólnego funkcjonowania strefy Schengen, należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do tymczasowego zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla obywateli danych państw trzecich. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie, co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (31) W celu zapewnienia, że system wizowy administrowany jest w sposób jawny, a zainteresowane osoby są poinformowane, każde państwo członkowskie powinno powiadomić Komisję i pozostałe państwa członkowskie o środkach podejmowanych przez siebie na podstawie niniejszego rozporządzenia. Z tych samych powodów informacje te powinny zostać również opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (32) Zasady regulujące wkraczanie na terytorium państw członkowskich lub wydawanie wiz nie powinny wpływać na zasady regulujące uznawanie ważności dokumentów podróży.
- (33) Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej uchwalenie rozporządzenia wymieniającego państwa trzecie, których obywatele podlegają obowiązkowi wizowemu przy przekraczaniu granic zewnętrznych, oraz państwa trzecie, których obywatele są zwolnieni z tego obowiązku, jest zarówno koniecznym, jak i właściwym środkiem zapewnienia, że wspólna polityka w zakresie wiz działa skutecznie.
- (34) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania umów międzynarodowych zawartych przez Wspólnotę Europejską przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 539/2001, które to umowy powodują konieczność odstępstwa od wspólnej polityki w zakresie wiz, przy jednoczesnym uwzględnieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (35) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii, dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji Rady 1999/437/WE ⁽²⁾.
- (36) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B i C decyzji 1999/437/WE, w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽⁴⁾.
- (37) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B i C decyzji 1999/437/WE, w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽²⁾.

- (38) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽³⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (39) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁴⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa państwa trzecie, których obywatele objęci są obowiązkiem wizowym, oraz państwa trzecie, których obywatele są zwolnieni z tego obowiązku, w oparciu o indywidualną ocenę szeregu kryteriów odnoszących się między innymi do nielegalnej imigracji, porządku oraz bezpieczeństwa publicznego, korzyści gospodarczych, w szczególności w zakresie turystyki i handlu zagranicznego, oraz do stosunków zewnętrznych Unii z danymi państwami trzecimi, w tym w szczególności w zakresie poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, a także do skutków spójności regionalnej i wzajemności.

Artykuł 2

Na użytek niniejszego rozporządzenia termin „wiza” oznacza wizę określoną w art. 2 pkt 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 ⁽⁵⁾.

Artykuł 3

1. Obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku I objęci są obowiązkiem wizowym przy przekraczaniu granic zewnętrznych państw członkowskich.
2. Bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z Europejskiego porozumienia w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców Rady Europy, podpisanego w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., od osób posiadających status uchodźcy i bezpaństwowców wymaga się posiadania wizy podczas przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich, jeśli państwem trzecim, w którym osoby te stale zamieszkują i które wydało im dokument podróży, jest państwo trzecie wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

1. Obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku II są zwolnieni z obowiązku określonego w art. 3 ust. 1, gdy ich całkowity pobyt nie przekracza 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.
2. Z obowiązku wizowego zwolnieni są również:
 - a) obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, którzy są posiadaczami zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wydanego przez państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1931/2006, gdy korzystają oni ze swojego prawa w ramach zasad małego ruchu granicznego;

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1).

- b) uczniowie, którzy są obywatelami państwa trzeciego wymienionego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, którzy zamieszkują na stałe w państwie członkowskim stosującym decyzję Rady 94/795/WSiSW⁽¹⁾, i którzy uczestniczą w wycieczce szkolnej w grupie uczniów pod opieką nauczyciela z danej szkoły;
- c) osoby posiadające status uchodźcy i bezpaństwowcy oraz inne osoby nieposiadające obywatelstwa żadnego państwa, które zamieszkują na stałe w państwie członkowskim i są posiadaczami dokumentu podróży wydanego przez to państwo członkowskie.

Artykuł 5

Obywatele nowych państw trzecich, wchodzących wcześniej w skład państw trzecich wymienionych w załącznikach I i II, podlegają odpowiednio art. 3 i 4, chyba że i do czasu aż Rada zadecyduje inaczej w ramach procedury ustanowionej we właściwych postanowieniach TFUE.

Artykuł 6

1. Państwo członkowskie może przewidzieć wyjątki od obowiązku wizowego przewidzianego w art. 3 lub od zwolnienia z obowiązku wizowego przewidzianego w art. 4 wobec:
 - a) posiadaczy paszportów dyplomatycznych, paszportów służbowych/urzędowych, lub paszportów specjalnych;
 - b) członków cywilnych załóg statków powietrznych i morskich w trakcie wykonywania czynności służbowych;
 - c) członków cywilnych załóg statków morskich w trakcie pobytu na lądzie, którzy posiadają dowód tożsamości marynarza wydany zgodnie z konwencją Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 108 z dnia 13 maja 1958 r. lub nr 185 z dnia 19 czerwca 2003 r. bądź z konwencją Międzynarodowej Organizacji Morskiej z dnia 9 kwietnia 1965 r. o ułatwieniu międzynarodowego obrotu morskiego;
 - d) obsady i członków misji pomocowych lub ratunkowych w razie katastrofy lub wypadku;
 - e) cywilnych załóg statków żeglujących po międzynarodowych wodach śródlądowych;
 - f) posiadaczy dokumentów podróży wydawanych swoim urzędnikom przez międzynarodowe organizacje międzyrządowe, których członkiem jest co najmniej jedno państwo członkowskie, lub przez inne jednostki uznawane przez dane państwo członkowskie za podmioty prawa międzynarodowego.
2. Państwo członkowskie może zwolnić z obowiązku wizowego przewidzianego w art. 3:
 - a) uczniów, którzy są obywatelami państwa trzeciego wymienionego w załączniku I i którzy zamieszkują na stałe w państwie trzecim wymienionym w załączniku II lub w Szwajcarii i Liechtensteinie, i uczestniczących w wycieczce szkolnej w grupie uczniów pod opieką nauczyciela z danej szkoły;
 - b) osoby posiadające status uchodźcy i bezpaństwowców, jeśli państwo trzecie, w którym zamieszkują na stałe i które wydało im dokument podróży, jest jednym z państw trzecich wymienionych w załączniku II;
 - c) członków sił zbrojnych podróżujących w sprawach NATO lub Partnerstwa dla Pokoju, posiadających dowód tożsamości i rozkaz wyjazdu określone w Umowie między Państwami-Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych z dnia 19 czerwca 1951 r.;
 - d) bez uszczerbku dla wymogów wynikających z Europejskiego porozumienia w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców Rady Europy, podpisanego w Strasburgu w dniu 20 kwietnia 1959 r., osoby posiadające status uchodźcy lub bezpaństwowca oraz inne osoby nieposiadające obywatelstwa jakiegokolwiek państwa, które przebywają w Zjednoczonym Królestwie lub Irlandii i są posiadaczami dokumentu podróży wydanego przez Zjednoczone Królestwo lub Irlandię, i uznawanego przez dane państwo członkowskie.
3. Państwo członkowskie może przewidzieć wyjątki od zwolnienia z obowiązku wizowego określonego w art. 4 w odniesieniu do osób prowadzących działalność zarobkową w trakcie swego pobytu.

Artykuł 7

W przypadku gdy państwo trzecie wymienione w załączniku II stosuje obowiązek wizowy wobec obywateli co najmniej jednego państwa członkowskiego, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) w terminie 30 dni od wprowadzenia w życie przez państwo trzecie obowiązku wizowego dane państwo członkowskie powiadamia o tym na piśmie Parlament Europejski, Radę i Komisję.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 94/795/WSiSW z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych działań przyjętych przez Radę na podstawie art. K.3 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ułatwień podróży dla uczniów pochodzących z państw trzecich przebywających w państwach członkowskich (Dz.U. L 327 z 19.12.1994, s. 1).

W powiadomieniu tym podaje się:

- (i) datę wprowadzenia w życie obowiązku wizowego oraz rodzaje dokumentów podróży i wiz, których ten obowiązek dotyczy;
- (ii) szczegółowy opis wstępnych środków, które dane państwo członkowskie podjęło w celu zapewnienia ruchu bezwizowego z danym państwem trzecim oraz wszystkie istotne informacje.

Komisja niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* informacje o tym powiadomieniu, w tym informacje o dacie wprowadzenia w życie obowiązku wizowego oraz rodzajach dokumentów podróży i wiz, których ten obowiązek dotyczy.

Jeżeli państwo trzecie postanowi znieść obowiązek wizowy przed upływem terminu, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery, powiadomienia nie dokonuje się lub się je wycofuje, a informacja nie jest publikowana;

- b) natychmiast po dacie publikacji, o której mowa w lit. a) akapit trzeci, Komisja podejmuje, w konsultacji z danym państwem członkowskim, działania wobec organów danego państwa trzeciego, w szczególności w sferze politycznej, gospodarczej i handlowej, w celu przywrócenia lub wprowadzenia ruchu bezwizowego oraz niezwłocznie informuje Parlament Europejski i Radę o tych działaniach;
- c) jeżeli w terminie 90 dni od daty publikacji, o której mowa w lit. a) akapit trzeci, i pomimo wszystkich działań podjętych zgodnie z lit. b), państwo trzecie nie zniesie obowiązku wizowego, dane państwo członkowskie może wystąpić do Komisji z wnioskiem o zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego niektórych kategorii obywateli tego państwa trzeciego. W przypadku gdy państwo członkowskie wystąpi z takim wnioskiem, informuje o tym Parlament Europejski i Radę;
- d) rozważając dalsze działania zgodnie z lit. e), f) lub h), Komisja uwzględnia efekty działań podjętych przez dane państwo członkowskie w celu zapewnienia ruchu bezwizowego z danym państwem trzecim, działania podjęte zgodnie z lit. b) oraz konsekwencje zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla stosunków zewnętrznych Unii i jej państw członkowskich z danym państwem trzecim;
- e) jeżeli dane państwo trzecie nie zniesie obowiązku wizowego, najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od daty publikacji, o której mowa w lit. a) akapit trzeci, a następnie w odstępach nieprzekraczających sześciu miesięcy w okresie nie mogącym łącznie wykraczać poza dzień, w którym akt delegowany, o którym mowa w lit. f), wchodzi w życie lub w którym wyrażono sprzeciw wobec tego aktu, Komisja:
 - (i) przyjmuje, na wniosek danego państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, akt wykonawczy tymczasowo zawieszający zwolnienie niektórych kategorii obywateli danego państwa trzeciego z obowiązku wizowego na okres do sześciu miesięcy. W tym akcie wykonawczym określa się datę, przypadającą w ciągu 90 dni od jego wejścia w życie, z którą zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego ma stać się skuteczne, uwzględniając zasoby dostępne w konsulatach państw członkowskich. Przyjmując kolejne akty wykonawcze Komisja może przedłużać okres tego zawieszenia o dalsze okresy do sześciu miesięcy i zmieniać kategorie obywateli danego państwa trzeciego, które objęte są tym zawieszeniem obowiązku wizowego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2. Bez uszczerbku dla stosowania art. 6 w okresach obowiązywania zawieszenia wszystkie kategorie obywateli państwa trzeciego, o których mowa w akcie wykonawczym, mają obowiązek posiadać wizę przy przekraczaniu zewnętrznych granic państw członkowskich; lub

- (ii) przedkłada komitetowi, o którym mowa w art. 11 ust. 1, sprawozdanie oceniające sytuację i podające powody, dla których Komisja postanowiła nie zawieszać zwolnienia z obowiązku wizowego oraz informuje o tym Parlament Europejski i Radę.

W sprawozdaniu tym uwzględnia się wszystkie istotne czynniki, o których mowa w lit. d). Parlament Europejski i Rada mogą podejmować dyskusję polityczną na podstawie tego sprawozdania;

- f) jeżeli w terminie 24 miesięcy od daty publikacji, o której mowa w lit. a) akapit trzeci, dane państwo trzecie nie zniesie obowiązku wizowego, Komisja przyjmuje zgodnie z art. 10 akt delegowany tymczasowo zawieszający zwolnienie z obowiązku wizowego na okres 12 miesięcy względem obywateli tego państwa trzeciego. W akcie delegowanym określa się datę przypadającą w ciągu 90 dni od jego wejścia w życie, z którą zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego ma stać się skuteczne, uwzględniając zasoby dostępne w konsulatach państw członkowskich oraz odpowiednio zmienia załącznik II. Zmiany tej dokonuje się poprzez umieszczenie przy nazwie danego państwa trzeciego przypisu informującego, że zwolnienie z obowiązku wizowego jest względem tego państwa trzeciego zawieszane, i wskazującego okres tego zawieszenia.

Z dniem, w którym zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego wobec obywateli danego państwa trzeciego staje się skuteczne lub w którym zgodnie z art. 10 ust. 7 wyrażono sprzeciw wobec aktu delegowanego, tracą moc wszelkie akty wykonawcze przyjęte na podstawie lit. e) niniejszego artykułu dotyczące tego państwa trzeciego. W przypadku gdy Komisja przedłoży wniosek ustawodawczy, o którym mowa w lit. h), okres zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery, przedłuża się o sześć miesięcy. Przypis, o którym mowa w tym akapicie, zostaje odpowiednio zmieniony.

Bez uszczerbku dla stosowania art. 6, w okresach obowiązywania zawieszenia obywatele danego państwa trzeciego, których dotyczą akty delegowane, mają obowiązek posiadać wizę przy przekraczaniu zewnętrznych granic państw członkowskich;

- g) każde kolejne powiadomienie dokonane przez inne państwo członkowskie na podstawie lit. a) dotyczące tego samego państwa trzeciego w okresie stosowania środków przyjętych na podstawie lit. e) lub f) w odniesieniu do tego państwa trzeciego zostaje uwzględnione w bieżących procedurach bez przedłużania terminów lub okresów określonych w tych literach;
- h) jeżeli w terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w lit. f), dane państwo trzecie nie zniesie obowiązku wizowego, Komisja może przedłożyć wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia w celu przeniesienia odniesienia do danego państwa trzeciego z załącznika II do załącznika I;
- i) procedury, o których mowa w lit. e), f) i h), nie wpływają na prawo Komisji do przedłożenia w dowolnym momencie wniosku ustawodawczego dotyczącego zmiany niniejszego rozporządzenia, w celu przeniesienia odniesienia do danego państwa trzeciego z załącznika II do załącznika I;
- j) w przypadku gdy dane państwo trzecie zniesie obowiązek wizowy, dane państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia o tym Parlament Europejski, Radę i Komisję. Powiadomienie zostaje niezwłocznie opublikowane przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Akt wykonawczy lub delegowany przyjęty na podstawie lit. e) lub f) dotyczący danego państwa trzeciego traci moc siedem dni po publikacji, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery. W przypadku gdy dane państwo trzecie wprowadziło obowiązek wizowy względem obywateli dwóch lub większej liczby państw członkowskich, akt wykonawczy lub delegowany dotyczący tego państwa trzeciego traci moc siedem dni po publikacji powiadomienia dotyczącego ostatniego państwa członkowskiego, którego obywatele podlegali obowiązkowi wizowemu w tym państwie trzecim. Przypis, o którym mowa w lit. f) akapit pierwszy, zostaje skreślony z chwilą wygaśnięcia danego aktu delegowanego. Informacja o tym wygaśnięciu zostaje niezwłocznie opublikowana przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W przypadku gdy dane państwo trzecie zniesie obowiązek wizowy, a dane państwo członkowskie nie powiadomi o tym zgodnie z akapitem pierwszym niniejszej litery, Komisja z własnej inicjatywy dokonuje niezwłocznie publikacji, o której mowa w tym akapicie, przy czym zastosowanie ma również akapit drugi niniejszej litery.

Artykuł 8

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 zwolnienie z obowiązku wizowego wobec obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II zostaje tymczasowo zawieszone, na podstawie stosownych i obiektywnych danych, zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Państwo członkowskie może powiadomić Komisję, jeżeli w okresie dwóch miesięcy, w porównaniu z tym samym okresem w roku poprzednim lub z dwoma miesiącami bezpośrednio poprzedzającymi wprowadzenie w życie zwolnienia z obowiązku wizowego wobec obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II, znajdzie się w obliczu jednej lub większej liczby poniższych okoliczności:
 - a) znacznego wzrostu liczby obywateli tego państwa trzeciego, którym odmawia się wjazdu lub którzy przebywają bezprawnie na terytorium tego państwa członkowskiego;
 - b) znacznego wzrostu liczby wniosków o azyl napływających od obywateli tego państwa trzeciego, których odsetek uznawalności jest niski;
 - c) pogorszenia się współpracy z tym państwem trzecim w zakresie readmisji, co znajduje poparcie w odpowiednich danych, w szczególności znacznego wzrostu wniosków o readmisję, przedłożonych przez państwo członkowskie temu państwu trzeciemu, dotyczących jego własnych obywateli lub jeżeli umowa o readmisji zawarta między Unią lub tym państwem członkowskim a tym państwem trzecim tak przewiduje – w odniesieniu do obywateli państwa trzeciego, którzy przedostali się tranzytem przez to państwo trzecie;
 - d) wzrostu zagrożenia lub bezpośredniej groźby dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich – w szczególności znacznego wzrostu poważnych przestępstw związanych z obywatelami tego państwa trzeciego – co znajduje poparcie w obiektywnych, konkretnych i stosownych informacjach i danych przedstawionych przez właściwe organy.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, określa podstawy, na których jest oparte, oraz zawiera odpowiednie dane i statystyki, a także szczegółowe wyjaśnienie wstępnych środków podjętych przez dane państwo członkowskie w celu zaradzenia powstałej sytuacji. Dane państwo członkowskie może określić w swoim powiadomieniu, których kategorii obywateli danego państwa trzeciego ma dotyczyć akt wykonawczy na mocy ust. 6 lit. a), i podać szczegółowe uzasadnienie. Komisja niezwłocznie informuje Parlament Europejski i Radę o takim powiadomieniu.

3. Jeżeli Komisja, biorąc pod uwagę stosowne dane, sprawozdania i statystyki, dysponuje konkretnymi i wiarygodnymi informacjami o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) lub d), w co najmniej jednym państwie członkowskim lub o tym, że dane państwo trzecie nie współpracuje w zakresie readmisji, w szczególności gdy między tym państwem trzecim a Unią została zawarta umowa o readmisji, Komisja bezzwłocznie informuje Parlament Europejski i Radę o swojej analizie, i zastosowanie mają przepisy ust. 6.

Na użytek akapitu pierwszego brak współpracy w zakresie readmisji może przykładowo polegać na:

- odrzucaniu wniosków o readmisję lub nierozpatrywaniu ich terminowo,
- niewydawaniu terminowo dokumentów podróży na potrzeby powrotów w terminach określonych w umowie o readmisji lub nieakceptowaniu europejskich dokumentów podróży wydanych po upływie terminów określonych w umowie o readmisji, lub
- wypowiedaniu lub zawieszaniu umowy o readmisji.

4. Komisja monitoruje, czy państwa trzecie, których obywatele są zwolnieni z obowiązku wizowego podczas podróży na terytorium państw członkowskich w związku z pomyślnym zakończeniem dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego między Unią a tym państwem trzecim, nadal spełniają szczegółowe wymogi, których podstawą jest art. 1 i które zostały zastosowane do oceny zasadności liberalizacji reżimu wizowego.

Ponadto Komisja regularnie składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie co najmniej raz w roku w okresie siedmiu lat od daty wejścia w życie liberalizacji reżimu wizowego dla tego państwa trzeciego, a następnie gdy uzna to za niezbędne lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady. Sprawozdanie koncentruje się na tych państwach trzecich, w przypadku których – jak uznaje Komisja na podstawie konkretnych i wiarygodnych informacji – niektóre wymogi przestały być spełniane.

Jeżeli sprawozdanie Komisji wskazuje, że w odniesieniu do konkretnego państwa trzeciego przestał być spełniany co najmniej jeden ze szczegółowych wymogów, zastosowanie ma ust. 6.

5. Komisja analizuje każde powiadomienie dokonane na podstawie ust. 2, biorąc pod uwagę:

- a) czy zachodzi którakolwiek z okoliczności opisanych w ust. 2;
- b) liczbę państw członkowskich, w których zachodzi którakolwiek z okoliczności opisanych w ust. 2;
- c) ogólny wpływ okoliczności, o których mowa w ust. 2, na sytuację migracyjną w Unii, wynikający z danych przekazanych przez państwa członkowskie lub dostępnych Komisji;
- d) sprawozdania przygotowane przez Europejską Straż Graniczną i Przybrzeżną, Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu lub Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) lub inną instytucję, organ lub jednostkę Unii, lub organizację międzynarodową właściwą w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem, jeżeli w danym przypadku wymagają tego okoliczności;
- e) ewentualne informacje przedstawione przez dane państwo członkowskie w powiadomieniu w związku z ewentualnymi środkami na mocy ust. 6 lit. a);
- f) w konsultacji z danym państwem członkowskim – ogólną kwestię porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego.

Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o wynikach swojej analizy.

6. W przypadku gdy na podstawie analizy, o której mowa w ust. 3, na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 4 lub analizy, o której mowa w ust. 5, oraz przy uwzględnieniu konsekwencji zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla stosunków zewnętrznych Unii i jej państw członkowskich z danym państwem trzecim, działając jednocześnie w ścisłej współpracy z tym państwem trzecim, w celu znalezienia alternatywnego długoterminowego rozwiązania, Komisja decyduje, że konieczne jest podjęcie działań, lub jeżeli zwykła większość państw członkowskich powiadomi Komisję o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) lub d), zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) Komisja przyjmuje akt wykonawczy tymczasowo zawieszający zwolnienie z obowiązku wizowego wobec obywateli danego państwa trzeciego na okres dziewięciu miesięcy. Zawieszenie dotyczy niektórych kategorii obywateli danego państwa trzeciego poprzez odwołanie do stosownych typów dokumentów podróży i w stosownym przypadku do

dodatkowych kryteriów. Określając, których kategorii zawieszenie dotyczy, Komisja na podstawie dostępnych informacji uwzględnia kategorie dostatecznie szerokie, by w każdym konkretnym przypadku skutecznie przyczyniły się do zaradzenia okolicznościom, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, a zarazem respektuje zasadę proporcjonalności. Komisja przyjmuje akt wykonawczy w terminie jednego miesiąca od:

- (i) otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2;
- (ii) uzyskania informacji, o których mowa w ust. 3;
- (iii) przedstawienia sprawozdania, o którym mowa w ust. 4; lub
- (iv) otrzymania powiadomienia zwykłej większości państw członkowskich o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) lub d).

Akt wykonawczy jest przyjmowany zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2. Określa on datę, od której zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego staje się skuteczne.

W okresie zawieszenia Komisja prowadzi pogłębiony dialog z danym państwem trzecim w celu zaradzenia przedmiotowym okolicznościom.

- b) Jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu, utrzymują się, najpóźniej dwa miesiące przed upływem dziewięciomiesięcznego okresu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, Komisja przyjmuje zgodnie z art. 10 akt delegowany tymczasowo zawieszający stosowanie załącznika II na okres 18 miesięcy wobec wszystkich obywateli danego państwa trzeciego. Akt delegowany staje się skuteczny z dniem wygaśnięcia aktu wykonawczego, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, i odpowiednio zmienia załącznik II. Zmiany tej dokonuje się umieszczając przy nazwie danego państwa trzeciego przypis informujący, że zwolnienie z obowiązku wizowego jest względem tego państwa zawieszone i wskazujący okres zawieszenia.

Jeżeli zgodnie z ust. 7 Komisja przedłoży wniosek ustawodawczy, okres zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego przewidziany w akcie delegowanym zostaje przedłużony o sześć miesięcy. Przypis zostaje odpowiednio zmieniony.

Bez uszczerbku dla stosowania art. 6, w okresie obowiązywania zawieszenia obywatele danego państwa trzeciego mają obowiązek posiadać wizę przy przekraczaniu zewnętrznych granic państw członkowskich.

Państwo członkowskie, które zgodnie z art. 6 przewiduje nowe zwolnienia z obowiązku wizowego wobec jednej z kategorii obywateli państwa trzeciego objętego aktem zawieszającym zwolnienie z obowiązku wizowego, powiadamia o tych środkach zgodnie z art. 12.

7. Przed końcem okresu obowiązywania aktu delegowanego przyjętego na podstawie ust. 6 lit. b) Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdaniu może towarzyszyć wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia w celu przeniesienia odniesienia do danego państwa trzeciego z załącznika II do załącznika I.

8. W przypadku gdy Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy na podstawie ust. 7, może ona przedłużyć okres obowiązywania aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 6 lit. a) niniejszego artykułu o okres nieprzekraczający 12 miesięcy. Decyzję o przedłużeniu okresu obowiązywania aktu wykonawczego przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 9

1. Do dnia 10 stycznia 2018 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające skuteczność mechanizmu wzajemności, określonego w art. 7, a w razie potrzeby przedkłada wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia. Parlament Europejski i Rada stanowią w sprawie takiego wniosku zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

2. Do dnia 29 marca 2021 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające skuteczność mechanizmu zawieszającego, o którym mowa w art. 8, i w razie potrzeby przedkłada wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia. W sprawie takiego wniosku Parlament Europejski i Rada stanowią zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

Artykuł 10

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 lit. f), powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 stycznia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 6 lit. b), powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 28 marca 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
4. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 7 lit. f) i w art. 8 ust. 6 lit. b), może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
5. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
6. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
7. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 lit. f) wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie czterech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.
8. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 6 lit. b) wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu.

Artykuł 11

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 12

1. Każde państwo członkowskie powiadamia pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o środkach, jakie podejmuje na podstawie art. 6 w ciągu pięciu dni roboczych od przyjęcia tych środków.
2. Komisja publikuje środki, o których powiadomiono na podstawie ust. 1, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w celach informacyjnych.

Artykuł 13

Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na kompetencje państw członkowskich w odniesieniu do uznawania państw, jednostek terytorialnych i paszportów, dokumentów podróży i tożsamości wystawionych przez ich władze.

Artykuł 14

Rozporządzenie (WE) nr 539/2001 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku IV.

Artykuł 15

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 listopada 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ PAŃSTW TRZECICH, KTÓRYCH OBYWATELE MAJĄ OBOWIĄZEK POSIADAĆ WIZY PODCZAS PRZEKRACZANIA GRANIC ZEWNĘTRZNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

1. PAŃSTWA

Afganistan
Armenia
Angola
Azerbejdżan
Bangladesz
Burkina Faso
Bahrajn
Burundi
Benin
Boliwia
Bhutan
Botswana
Białoruś
Belize
Demokratyczna Republika Konga
Republika Środkowoafrykańska
Kongo
Wybrzeże Kości Słoniowej
Kamerun
Chiny
Kuba
Republika Zielonego Przylądka
Dżibuti
Republika Dominikańska
Algieria
Ekwador
Egipt
Erytrea
Etiopia
Eswatini
Fidżi
Gabon
Ghana
Gambia
Gwinea
Gwinea Równikowa

Gwinea Bissau
Gujana
Haiti
Indonezja
Indie
Irak
Iran
Jamajka
Jordania
Kenia
Kirgistan
Kambodża
Komory
Korea Północna
Kuwejt
Kazachstan
Laos
Liban
Sri Lanka
Liberia
Lesotho
Libia
Maroko
Madagaskar
Mali
Mjanma/Birma
Mongolia
Mauretania
Malediwy
Malawi
Mozambik
Namibia
Niger
Nigeria
Nepal
Oman
Papua-Nowa Gwinea
Filipiny
Pakistan
Katar
Rosja
Rwanda

Arabia Saudyjska
Sierra Leone
Senegal
Somalia
Surinam
Sudan Południowy
Wyspy Świętego Tomasza i Książęca
Syria
Czad
Togo
Tajlandia
Tadżykistan
Turkmenistan
Tunezja
Turcja
Tanzania
Uganda
Uzbekistan
Wietnam
Jemen
Republika Południowej Afryki
Zambia
Zimbabwe

2. PODMIOTY ORAZ WŁADZE TERYTORIALNE, KTÓRE NIE SĄ UZNAWANE ZA PAŃSTWA PRZEZ PRZYNAJMNIEJ JEDNO PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE

- Kosowo w rozumieniu rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1244 z dnia 10 czerwca 1999 r.
 - Autonomia Palestyńska
-

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ PAŃSTW TRZECICH, KTÓRYCH OBYWATELE SĄ ZWOLNIENI Z OBOWIĄZKU POSIADANIA WIZY PODCZAS PRZEKRACZANIA GRANIC ZEWNĘTRZNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH NA POBYT NIE DŁUŻSZY NIŻ 90 DNI W OKRESIE 180 DNI

1. PAŃSTWA

była jugosłowiańska republika Macedonii ⁽¹⁾

Andora

Zjednoczone Emiraty Arabskie ⁽²⁾

Antigua i Barbuda

Albania ⁽¹⁾

Argentyna

Australia

Bośnia i Hercegowina ⁽¹⁾

Barbados

Brunei

Brazylia

Bahamy

Kanada

Chile

Kolumbia

Kostaryka

Dominika ⁽²⁾

Mikronezja ⁽²⁾

Grenada ⁽²⁾

Gruzja ⁽³⁾

Gwatemala

Honduras

Izrael

Japonia

Kiribati ⁽²⁾

Saint Kitts i Nevis

Korea Południowa

Saint Lucia ⁽²⁾

⁽¹⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego odnosi się jedynie do posiadaczy paszportów biometrycznych.

⁽²⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego ma zastosowanie od dnia wejścia w życie umowy o zwolnieniu z obowiązku wizowego, która zostanie zawarta z Unią Europejską.

⁽³⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego dotyczy wyłącznie posiadaczy paszportów biometrycznych wydanych przez Gruzję zgodnie z normami Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

Monako

Mołdawia ⁽¹⁾

Czarnogóra ⁽²⁾

Wyspy Marshalla ⁽³⁾

Mauritius

Meksyk

Malezja

Nikaragua

Nauru ⁽³⁾

Nowa Zelandia

Panama

Peru ⁽³⁾

Palau ⁽³⁾

Paragwaj

Serbia (oprócz posiadaczy paszportów serbskich wydanych przez serbską Dyрекcję ds. Koordynacji (w jęz. serbskim: *Koordinaciona uprava*)) ⁽²⁾

Wyspy Salomona

Seszele

Singapur

San Marino

Salwador

Timor Wschodni ⁽³⁾

Tonga ⁽³⁾

Trynidad i Tobago

Tuvalu ⁽³⁾

Ukraina ⁽⁴⁾

Stany Zjednoczone Ameryki

Urugwaj

Stolica Apostolska

Saint Vincent i Grenadyny ⁽³⁾

Wenezuela

Vanuatu ⁽³⁾

Samoa

⁽¹⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego dotyczy wyłącznie posiadaczy paszportów biometrycznych wydanych przez Mołdawię zgodnie z normami Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

⁽²⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego odnosi się jedynie do posiadaczy paszportów biometrycznych.

⁽³⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego ma zastosowanie od dnia wejścia w życie umowy o zwolnieniu z obowiązku wizowego, która zostanie zawarta z Unią Europejską.

⁽⁴⁾ Zniesienie wiz dotyczy wyłącznie posiadaczy paszportów biometrycznych wydanych przez Ukrainę zgodnie z normami Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

2. SPECJALNE REGIONY ADMINISTRACYJNE CHIŃSKIEJ REPUBLIKI LUDOWEJ

SRA Hongkong ⁽¹⁾

SRA Makau ⁽²⁾

3. OBYWATELE BRYTYJSCY, KTÓRZY NIE SĄ OBYWATELAMI ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ DO CELÓW PRAWA UNII

zamorscy Brytyjczycy (ang. *British nationals (Overseas)*)

obywatele brytyjskich terytoriów zamorskich (ang. *British Overseas Territories Citizens*)

zamorscy obywatele brytyjscy (ang. *British Overseas Citizens*)

osoby podlegające zwierzchnictwu brytyjskiemu (ang. *British Protected Persons*)

bezpaństwowi poddani Korony Brytyjskiej (ang. *British Subjects*)

4. JEDNOSTKI ORAZ WŁADZE TERYTORIALNE, KTÓRE NIE SĄ UZNAWANE ZA PAŃSTWA PRZEZ PRZYNAJMNIEJ JEDNO PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE

Tajwan ⁽³⁾

⁽¹⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego stosuje się tylko do posiadaczy paszportu „Hong Kong Special Administrative Region”.

⁽²⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego stosuje się tylko do posiadaczy paszportu „Região Administrativa Especial de Macau”.

⁽³⁾ Zwolnienie z obowiązku wizowego dotyczy wyłącznie posiadaczy paszportów wydanych przez władze Tajwanu, w których figuruje numer dowodu tożsamości.

ZAŁĄCZNIK III

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE WRAZ Z JEGO KOLEJNYMI ZMIANAMI

Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001
(Dz.U. L 81, 21.3.2001, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2414/2001
(Dz.U. L 327, 12.12.2001, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 453/2003
(Dz.U. L 69, 13.3.2003, s. 10)

Akt przystąpienia z 2003 r., załącznik II pkt 18 lit. B

Rozporządzenie Rady (WE) nr 851/2005
(Dz.U. L 141, 4.6.2005, s. 3)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006
(Dz.U. L 363, 20.12.2006, s. 1)

Tylko art. 1 ust. 1 tiret jedenaste w zakresie odniesień do rozporządzenia (WE) nr 539/2001 oraz pkt 11 lit. B pkt 3 załącznika

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1932/2006
(Dz.U. L 405, 30.12.2006, s. 23)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1244/2009
(Dz.U. L 336, 18.12.2009, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1091/2010
(Dz.U. L 329, 14.12.2010, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1211/2010
(Dz.U. L 339, 22.12.2010, s. 6)

Rozporządzenie Rady (UE) nr 517/2013
(Dz.U. L 158, 10.6.2013, s. 1)

Tylko art. 1 ust. 1 lit. k) tiret czwarte oraz pkt 13 lit. B pkt 2 załącznika

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013
(Dz.U. L 182, 29.6.2013, s. 1)

Tylko art. 4

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1289/2013
(Dz.U. L 347, 20.12.2013, s. 74)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 259/2014
(Dz.U. L 105, 8.4.2014, s. 9)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 509/2014
(Dz.U. L 149, 20.5.2014, s. 67)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/371
(Dz.U. L 61, 8.3.2017, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/372
(Dz.U. L 61, 8.3.2017, s. 7)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/850
(Dz.U. L 133, 22.5.2017, s. 1)

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 539/2001	Niniejsze rozporządzenie
art. -1	art. 1
art. 1 ust. 1 akapit pierwszy	art. 3 ust. 1
art. 1 ust. 1 akapit drugi	art. 3 ust. 2
art. 1 ust. 2 akapit pierwszy	art. 4 ust. 1
art. 1 ust. 2 akapit drugi formuła wprowadzająca	art. 4 ust. 2 formuła wprowadzająca
art. 1 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze	art. 4 ust. 2 lit. a)
art. 1 ust. 2 akapit drugi tiret drugie	art. 4 ust. 2 lit. b)
art. 1 ust. 2 akapit drugi tiret trzecie	art. 4 ust. 2 lit. c)
art. 1 ust. 3	art. 5
art. 1 ust. 4	art. 7
art. 1a ust. 1 i 2	art. 8 ust. 1 i 2
art. 1a ust. 2a	art. 8 ust. 3
art. 1a ust. 2b	art. 8 ust. 4
art. 1a ust. 3	art. 8 ust. 5
art. 1a ust. 4	art. 8 ust. 6
art. 1a ust. 5	art. 8 ust. 7
art. 1a ust. 6	art. 8 ust. 8
art. 1b	art. 9 ust. 1
art. 1c	art. 9 ust. 2
art. 2	art. 2
art. 4	art. 6
art. 4a	art. 11
art. 4b ust. 1 i 2	art. 10 ust. 1 i 2
art. 4b ust. 2a	art. 10 ust. 3
art. 4b ust. 3	art. 10 ust. 4
art. 4b ust. 3a	art. 10 ust. 5
art. 4b ust. 4	art. 10 ust. 6
art. 4b ust. 5	art. 10 ust. 7
art. 4b ust. 6	art. 10 ust. 8
art. 5	art. 12
art. 6	art. 13
art. 7	art. 14
art. 8	art. 15
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
—	załącznik III
—	załącznik IV

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1807**z dnia 14 listopada 2018 r.****w sprawie ram swobodnego przepływu danych nieosobowych w Unii Europejskiej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Cyfryzacja gospodarki postępuje coraz szybciej. Technologie informacyjno-komunikacyjne nie stanowią już specyficznego sektora, lecz są podstawą wszystkich nowoczesnych, innowacyjnych systemów gospodarczych i społeczeństw. Dane elektroniczne znajdują się w centrum tych systemów i mogą przynieść ogromne korzyści, jeżeli podda się je analizie lub połączy z usługami i produktami. Jednocześnie szybki rozwój gospodarki opartej na danych oraz nowo powstające technologie, takie jak sztuczna inteligencja, produkty i usługi internetu rzeczy, systemy autonomiczne i sieci 5G, stwarzają nowe wyzwania prawne dotyczące kwestii dostępu do danych i ich ponownego wykorzystywania, odpowiedzialności, etyki i solidarności. Należy rozważyć działania w kwestii odpowiedzialności, w szczególności w drodze wdrożenia kodeksów samoregulacji i innych wzorcowych praktyk, uwzględniając zalecenia, decyzje i działania podejmowane bez udziału człowieka w całym łańcuchu wartości przetwarzania danych. Działania takie mogłyby również uwzględniać odpowiednie mechanizmy ustalania odpowiedzialności, przenoszenia odpowiedzialności między uzupełniającymi się usługami, ubezpieczenia oraz kontroli.
- (2) Łańcuchy wartości danych opierają się na różnych działaniach w zakresie danych: tworzenia i gromadzenia danych; agregacji i organizacji danych; przetwarzania danych; analizy danych, obrotu danymi i dystrybucji danych; wykorzystywania i ponownego wykorzystywania danych. Skuteczne i efektywne funkcjonowanie przetwarzania danych stanowi podstawowy element budowy każdego łańcucha wartości danych. Jednakże skuteczne i efektywne funkcjonowanie przetwarzania danych oraz rozwój gospodarki opartej na danych w Unii utrudniają w szczególności dwa rodzaje przeszkód w mobilności danych i tworzeniu rynku wewnętrznego: wymogi dotyczące lokalizacji danych wprowadzone przez organy państw członkowskich oraz uzależnienie od jednego dostawcy w sektorze prywatnym.
- (3) Zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanym dalej „TFUE”) swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług mają zastosowanie do usług przetwarzania danych. Świadczenie tych usług jest jednak utrudnione, a czasem nawet niemożliwe ze względu na niektóre wymogi krajowe, regionalne lub lokalne dotyczące lokalizacji danych na określonym terytorium.
- (4) Takie przeszkody dla swobodnego przepływu usług przetwarzania danych oraz dla swobody przedsiębiorczości w przypadku dostawców usług wynikają z wymogów w przepisach państw członkowskich, zgodnie z którymi dane muszą być zlokalizowane na określonym obszarze geograficznym lub określonym terytorium do celów ich przetwarzania. Równoważny skutek mają inne przepisy lub praktyki administracyjne, które nakładają szczególne wymogi utrudniające przetwarzanie danych poza określonym obszarem geograficznym lub określonym terytorium w Unii, takie jak wymogi stosowania rozwiązań technologicznych, które zostały certyfikowane lub zatwierdzone w danym państwie członkowskim. Brak pewności prawa co do zakresu uzasadnionych i nieuzasadnionych wymogów dotyczących lokalizacji danych w jeszcze większym stopniu ogranicza uczestnikom rynku i podmiotom sektora publicznego możliwości wyboru w odniesieniu do miejsca przetwarzania danych. Niniejsze rozporządzenie w żaden sposób nie ogranicza swobody przedsiębiorstw w zakresie zawierania umów określających lokalizację danych. Celem niniejszego rozporządzenia jest jedynie zagwarantowanie tej swobody w drodze zapewnienia, aby uzgodniona lokalizacja mogła znajdować się w dowolnym miejscu w Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 28.6.2018, s. 78.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 listopada 2018 r.

- (5) Jednocześnie mobilność danych w Unii hamują również ograniczenia w sektorze prywatnym: kwestie prawne, umowne i techniczne utrudniające lub uniemożliwiające użytkownikom usług przetwarzania danych przenoszenie ich danych od jednego dostawcy usług do innego lub z powrotem do ich własnych systemów informatycznych, także po rozwiązaniu przez użytkowników umowy z dostawcą usług.
- (6) Połączenie tych przeszkód doprowadziło do braku konkurencji między dostawcami usług w chmurze w Unii, różnych problemów z uzależnieniem od jednego dostawcy oraz poważnego braku mobilności danych. Podobnie polityki dotyczące lokalizacji danych ograniczyły zdolność przedsiębiorstw badawczo-rozwojowych do ułatwiania współpracy między firmami, uczelniami oraz innymi organizacjami badawczymi celem pobudzania innowacyjności.
- (7) Mając na uwadze pewność prawa oraz z uwagi na potrzebę zapewnienia równych warunków działania w Unii jednolity zestaw przepisów dla wszystkich uczestników rynku stanowi element o kluczowym znaczeniu dla funkcjonowania rynku wewnętrznego. Aby wyeliminować bariery w handlu i zakłócenia konkurencji wynikające z różnic między przepisami krajowymi oraz zapobiec pojawianiu się kolejnych możliwych barier w handlu i znaczących zakłóceń konkurencji, konieczne jest przyjęcie jednolitych przepisów mających zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich.
- (8) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na ramy prawne w zakresie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych oraz w zakresie poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych w łączności elektronicznej, w szczególności na rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽¹⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 ⁽²⁾ i 2002/58/WE ⁽³⁾.
- (9) Rozwijający się internet rzeczy, sztuczna inteligencja oraz uczenie się maszyn stanowią duże źródło danych nieosobowych, na przykład w konsekwencji stosowania ich w zautomatyzowanych procesach produkcji przemysłowej. Konkretnym przykładem danych nieosobowych są zagregowane i zanonimizowane zbiory danych wykorzystywane do celów analizy dużych zbiorów danych, dane związane z rolnictwem precyzyjnym ułatwiające monitorowanie i optymalizację zużycia pestycydów i wody lub dane dotyczące potrzeb związanych z konserwacją maszyn przemysłowych. Jeżeli rozwój technologiczny umożliwia przekształcanie zanonimizowanych danych w dane osobowe, takie dane należy traktować jako dane osobowe i stosować odpowiednio rozporządzenie (UE) 2016/679.
- (10) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679 państwa członkowskie nie mogą ograniczać ani zakazywać swobodnego przepływu danych osobowych w Unii z powodów związanych z ochroną osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się tę samą zasadę swobodnego przepływu w Unii w odniesieniu do danych nieosobowych, z wyjątkiem sytuacji, w których ograniczenie lub zakaz są uzasadnione ze względów bezpieczeństwa publicznego. Rozporządzenie (UE) 2016/679 oraz niniejsze rozporządzenie stanowią spójny zbiór przepisów dotyczących swobodnego przepływu różnych rodzajów danych. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie nakłada obowiązku oddzielnego przechowywania różnych rodzajów danych.
- (11) W celu stworzenia ram swobodnego przepływu danych nieosobowych w Unii oraz podstaw do rozwoju gospodarki opartej na danych i zwiększenia konkurencyjności unijnego przemysłu, niezbędne jest ustanowienie jasnych, kompleksowych i przewidywalnych ram prawnych w zakresie przetwarzania danych innych niż dane osobowe na rynku wewnętrznym. Podejście oparte na zasadach przewidujące współpracę między państwami członkowskimi, a także samoregulacja, powinny zapewnić wystarczającą elastyczność ram, aby umożliwić uwzględnianie w nich zmieniających się potrzeb użytkowników, dostawców usług i organów krajowych w Unii. Aby uniknąć ryzyka pokrywania się z istniejącymi mechanizmami, a tym samym uniknąć zwiększenia obciążeń zarówno dla państw członkowskich, jak i podmiotów gospodarczych, nie należy ustanawiać szczegółowych przepisów technicznych.
- (12) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na przetwarzanie danych w zakresie, w jakim to przetwarzanie danych stanowi część działalności, która wykracza poza zakres prawa Unii. Należy w szczególności przypomnieć, że zgodnie z art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „TUE”) bezpieczeństwo narodowe pozostaje w zakresie wyłącznej odpowiedzialności każdego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

- (13) Swobodny przepływ danych w Unii odegra ważną rolę w osiąganiu wzrostu i innowacji opartych na danych. Podobnie jak przedsiębiorstwa i konsumenci, również organy publiczne i podmioty prawa publicznego państw członkowskich mogą skorzystać na większej swobodzie wyboru dostawców usług opartych na danych, bardziej konkurencyjnych cenach i większej skuteczności świadczenia usług obywatelom. Zważywszy na to, że organy publiczne i podmioty prawa publicznego zajmują się dużą ilością danych, niezwykle ważne jest, aby dawały one przykład i korzystały z usług przetwarzania danych oraz aby, korzystając z takich usług, powstrzymywały się od wprowadzania jakichkolwiek ograniczeń w zakresie lokalizowania danych. Zatem organy publiczne i podmioty prawa publicznego powinny zostać objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. W związku z tym zasada swobodnego przepływu danych nieosobowych przewidziana w niniejszym rozporządzeniu powinna mieć zastosowanie również do powszechnych i spójnych praktyk administracyjnych oraz do innych wymogów dotyczących lokalizacji danych w dziedzinie zamówień publicznych, bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽¹⁾.
- (14) Podobnie jak w przypadku dyrektywy 2014/24/UE, niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które dotyczą wewnętrznej organizacji państw członkowskich i które przyznają organom publicznym i podmiotom prawa publicznego uprawnienia i obowiązki w zakresie przetwarzania danych bez wynikającego ze stosunku umownego wynagrodzenia na rzecz podmiotów prawa prywatnego, a także dla przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich przewidujących zasady wykonywania tych uprawnień i obowiązków. Chociaż organy publiczne i podmioty prawa publicznego zachęca się do rozważenia korzyści ekonomicznych i innych korzyści wynikających z outsourcingu zewnętrznym usługodawcom, mogłyby one mieć uzasadnione powody wyboru świadczenia takich usług we własnym zakresie lub insourcingu. W związku z powyższym żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie zobowiązuje państw członkowskich do zlecania na zewnątrz lub eksternalizowania świadczenia usług, które chcą świadczyć we własnym zakresie lub organizować w sposób inny niż w drodze zamówień publicznych.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do osób fizycznych lub prawnych, które świadczą usługi przetwarzania danych na rzecz użytkowników mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, w tym do dostawców usług, którzy świadczą usługi przetwarzania danych w Unii, ale nie mają siedziby na jej terytorium. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem mieć zastosowania do usług przetwarzania danych poza Unią ani do wymogów dotyczących lokalizacji danych w odniesieniu do takich danych.
- (16) Niniejsze rozporządzenie nie ustanawia przepisów dotyczących ustalania prawa właściwego w sprawach handlowych i w związku z tym pozostaje bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008⁽²⁾. W szczególności w zakresie, w jakim prawo właściwe dla umowy nie zostało wybrane na podstawie tego rozporządzenia, umowa o świadczenie usług podlega co do zasady prawu państwa, w którym dostawca usług ma miejsce zwykłego pobytu.
- (17) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do jak najszerzej rozumianego przetwarzania danych, obejmującego wykorzystanie wszelkiego rodzaju systemów informatycznych, niezależnie od tego, czy są one zlokalizowane w pomieszczeniach użytkownika czy też są zlecane w ramach outsourcingu na rzecz dostawcy usług. Zakres tego pojęcia powinien obejmować różne stopnie intensywności przetwarzania danych, od przechowywania danych (infrastruktura jako usługa, ang. Infrastructure-as-a-Service, IaaS) po przetwarzanie danych na platformach (platforma jako usługa, ang. Platform-as-a-Service, PaaS) lub w aplikacjach (oprogramowanie jako usługa, ang. Software-as-a-Service, SaaS).
- (18) Wymogi dotyczące lokalizacji danych stanowią niewątpliwą przeszkodę dla swobody świadczenia usług przetwarzania danych w Unii oraz dla rozwoju rynku wewnętrznego. Powinny one zatem zostać zakazane, chyba że są uzasadnione względami bezpieczeństwa publicznego, zdefiniowanego w prawie Unii, w szczególności w rozumieniu art. 52 TFUE, oraz zgodne z zasadą proporcjonalności zapisaną w art. 5 TUE. W celu wdrożenia zasady transgranicznego swobodnego przepływu danych nieosobowych, zapewnienia szybkiego zniesienia istniejących wymogów dotyczących lokalizacji danych oraz umożliwienia, do celów operacyjnych, przetwarzania danych w wielu lokalizacjach w całej Unii, a także w związku z tym, że w niniejszym rozporządzeniu przewidziano środki służące zapewnieniu dostępności danych do celów kontroli regulacyjnej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość powoływania się jedynie na bezpieczeństwo publiczne jako uzasadnienie wymogów lokalizacji danych.
- (19) Pojęcie „bezpieczeństwa publicznego” w rozumieniu art. 52 TFUE i zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości obejmuje zarówno bezpieczeństwo wewnętrzne, jak i zewnętrzne danego państwa członkowskiego, a także kwestie ochrony publicznej, w szczególności w celu ułatwienia prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw. Zakłada ono istnienie rzeczywistego i wystarczająco poważnego zagrożenia dla jednego z podstawowych interesów społecznych, takiego jak zagrożenie dla funkcjonowania instytucji i podstawowych usług publicznych oraz życia ludności, a także ryzyko poważnego zakłócenia stosunków zagranicznych lub pokojowego współistnienia narodów, lub zagrożenie dla interesów wojskowych. Zgodnie z zasadą proporcjonalności wymogi dotyczące lokalizacji danych, które uzasadnione są względami bezpieczeństwa publicznego, powinny być odpowiednie do zamierzonego celu oraz nie powinny wykraczać poza to, co jest niezbędne do realizacji tego celu.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

- (20) Aby zapewnić skuteczne stosowanie zasady swobodnego transgranicznego przepływu danych nieosobowych oraz zapobiec pojawianiu się nowych przeszkód dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, państwa członkowskie powinny niezwłocznie zgłaszać Komisji każdy projekt aktu, który wprowadza nowe lub zmienia istniejące wymogi dotyczące lokalizacji danych. Te projekty aktów powinny być przedkładane i oceniane zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (21) Ponadto, w celu wyeliminowania możliwych istniejących przeszkód, w okresie przejściowym trwającym 24 miesiące od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny dokonać przeglądu istniejących przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych o charakterze ogólnym, ustanawiających wymogi dotyczące lokalizacji danych oraz zgłosić Komisji wszelkie takie wymogi dotyczące lokalizacji danych, uznane przez nie za zgodne z niniejszym rozporządzeniem, wraz z uzasadnieniem. Powinno to umożliwić Komisji zbadanie zgodności wszelkich utrzymywanych w mocy wymogów dotyczących lokalizacji danych. W stosownych przypadkach Komisja powinna mieć możliwość przedstawiania uwag danemu państwu członkowskiemu. Takie uwagi mogłyby obejmować zalecenie zmiany lub uchYLENIA wymogu dotyczącego lokalizacji danych.
- (22) Ustanowione w niniejszym rozporządzeniu obowiązki zgłaszania Komisji istniejących wymogów dotyczących lokalizacji danych oraz projektów aktów powinny mieć zastosowanie do wymogów regulacyjnych dotyczących lokalizacji i projektów aktów o charakterze ogólnym, lecz nie powinny mieć zastosowania do decyzji skierowanych do konkretnej osoby fizycznej lub prawnej.
- (23) W celu zapewnienia, aby wymogi dotyczące lokalizacji danych w państwach członkowskich, ustanowione w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych o charakterze ogólnym, były przejrzyste dla osób fizycznych i prawnych, takich jak dostawcy usług i użytkownicy usług przetwarzania danych, państwa członkowskie powinny publikować informacje na temat takich wymogów na stronie krajowego centralnego internetowego punktu informacyjnego, oraz regularnie je aktualizować. Jako alternatywne rozwiązanie państwa członkowskie powinny przekazywać aktualne informacje na temat takich wymogów centralnemu punktowi informacyjnemu ustanowionemu na mocy innego aktu Unii. Do celów odpowiedniego informowania osób fizycznych i prawnych o wymogach dotyczących lokalizacji danych w całej Unii państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji informacje o adresach takich centralnych punktów informacyjnych. Komisja powinna opublikować te informacje na swojej stronie internetowej wraz z regularnie aktualizowanym skonsolidowanym wykazem wszystkich wymogów dotyczących lokalizacji danych obowiązujących w państwach członkowskich, w tym również podsumowanie informacji na temat tych wymogów.
- (24) Wymogi dotyczące lokalizacji danych wynikają często z braku zaufania do transgranicznych usług przetwarzania danych, który wywodzi się z założenia, że właściwe organy państw członkowskich nie miałyby dostępu do tych danych do takich celów jak inspekcje i audyty w ramach kontroli regulacyjnej lub nadzorczej. Taki brak zaufania nie może zostać przezwyciężony wyłącznie w drodze unieważnienia warunków umowy zakazujących właściwym organom zgodnego z prawem dostępu do danych na potrzeby wykonywania ich obowiązków urzędowych. W związku z tym w niniejszym rozporządzeniu należy wyraźnie określić, że nie ma ono wpływu na uprawnienia właściwych organów do żądania lub uzyskiwania dostępu do danych zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym, oraz że właściwym organom nie można odmówić dostępu do danych z uwagi na fakt, że dane są przetwarzane w innym państwie członkowskim. Właściwe organy mogłyby nakładać wymogi funkcjonalne na celu uzyskania dostępu do danych, takie jak wymóg przechowywania opisów systemu w danym państwie członkowskim.
- (25) Osoby fizyczne lub prawne, które podlegają obowiązkowi przekazywania danych właściwym organom, mogą wywiązać się z tych obowiązków przez udzielenie i zagwarantowanie tym organom skutecznego i terminowego dostępu do danych drogą elektroniczną, niezależnie od państwa członkowskiego, na którego terytorium dane są przetwarzane. Dostęp taki można zapewnić przez sprecyzowanie konkretnych warunków w umowach zawieranych między osobą fizyczną lub prawną podlegającą obowiązkowi udzielenia dostępu a dostawcą usług.
- (26) W przypadku gdy osoba fizyczna lub prawna podlegająca obowiązkowi przekazywania danych nie wywiąże się z niego, właściwy organ powinien mieć możliwość zwrócenia się o pomoc do właściwych organów innych państw członkowskich. W takich przypadkach właściwe organy powinny korzystać ze specjalnych instrumentów współpracy przewidzianych w prawie Unii lub umowach międzynarodowych, w zależności od przedmiotu

⁽¹⁾ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

sprawy, takich jak, w obszarze współpracy organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych lub karnych albo w sprawach administracyjnych, odpowiednio: decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW⁽¹⁾, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE⁽²⁾, Konwencja Rady Europy o cyberprzestępczości⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001⁽⁴⁾, dyrektywa Rady 2006/112/WE⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010⁽⁶⁾. W przypadku braku takich specjalnych mechanizmów współpracy właściwe organy powinny ze sobą współpracować w celu udzielenia dostępu do żądanych danych za pośrednictwem wyznaczonych centralnych punktów kontaktowych.

- (27) W przypadku gdy wniosek o pomoc pociąga za sobą konieczność uzyskania przez organ, do którego wniosek jest skierowany, dostępu do jakichkolwiek pomieszczeń osoby fizycznej lub prawnej, w tym do jakichkolwiek urządzeń lub środków służących do przetwarzania danych, uzyskanie takiego dostępu musi odbywać się zgodnie z prawem Unii lub krajowym prawem procesowym, w tym z wszelkimi wymogami dotyczącymi uzyskania uprzedniej zgody organu sądowego.
- (28) Niniejsze rozporządzenie nie powinno umożliwiać użytkownikom podejmowania prób obejścia zastosowania prawa krajowego. Należy zatem przewidzieć nakładanie przez państwa członkowskie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji na użytkowników, którzy uniemożliwiają właściwym organom uzyskanie dostępu do swoich danych niezbędnych do wykonywania przez właściwe organy obowiązków urzędowych wynikających z prawa Unii i prawa krajowego. W pilnych przypadkach, gdy użytkownik nadużywa przysługujących mu praw, państwa członkowskie powinny mieć możliwość nałożenia ściśle proporcjonalnych środków tymczasowych. Wszelkie środki tymczasowe wymagające relokalizacji danych na okres dłuższy niż 180 dni od relokalizacji stanowiłyby odejście od zasady swobodnego przepływu danych przez znaczący okres czasu i w związku z tym należy je zgłosić Komisji do celów zbadania ich zgodności z prawem Unii.
- (29) Możliwość przenoszenia danych bez przeszkód jest jednym z kluczowych czynników ułatwiających dokonywanie wyboru przez użytkowników oraz rozwój skutecznej konkurencji na rynkach usług przetwarzania danych. Rzeczywiste trudności w transgranicznym przenoszeniu danych lub kwestie postrzegane jako takie trudności podważają również zaufanie użytkowników profesjonalnych do korzystania z ofert transgranicznych, a co za tym idzie, ich zaufanie do rynku wewnętrznego. Podczas gdy indywidualni konsumenci korzystają z istniejących przepisów prawa Unii, brak jest ułatwień dla tych użytkowników, którzy chcą zmienić dostawcę usług w ramach swojej działalności gospodarczej lub zawodowej. Spójność wymogów technicznych w całej Unii, dotyczących harmonizacji technicznej, wzajemnego uznawania czy też dobrowolnej harmonizacji, przyczynia się także do rozwoju konkurencyjnego rynku wewnętrznego usług przetwarzania danych.
- (30) Aby móc w pełni czerpać z korzyści, jakie płyną z konkurencji na rynku, użytkownicy profesjonalni powinni móc dokonywać świadomych wyborów i łatwo porównywać poszczególne elementy różnych oferowanych na rynku wewnętrznym usług przetwarzania danych, w tym warunki umowne przenoszenia danych po rozwiązaniu umowy. W celu uwzględnienia potencjału innowacyjnego rynku oraz doświadczenia i wiedzy fachowej dostawców usług raz profesjonalnych użytkowników usług przetwarzania danych, uczestnicy rynku powinni opracować szczegółowe informacje i wymagania operacyjne dotyczące przenoszenia danych – poprzez samoregulację wspieraną, ułatwianą i monitorowaną przez Komisję – w formie unijnych kodeksów postępowania, co mogłoby obejmować określenie wzorca warunków umownych.
- (31) Takie kodeksy postępowania – aby były one skuteczne oraz ułatwiały zmianę dostawcy usług i przenoszenie danych – powinny być kompleksowe i obejmować co najmniej kluczowe aspekty istotne w procesie przenoszenia danych, takie jak: procesy tworzenia zapasowych kopii danych i lokalizację takich kopii; dostępne formaty i nośniki danych; wymaganą konfigurację systemów informatycznych i minimalną szerokość pasma sieciowego; czas wymagany przed rozpoczęciem procesu przenoszenia danych i okres, przez który dane będą nadal dostępne do celów ich przeniesienia; a także gwarancje dostępu do danych w przypadku upadłości dostawcy usług. Kodeksy postępowania powinny również wyraźnie stanowić, że uzależnienie od jednego dostawcy nie jest dopuszczalną praktyką handlową, powinny przewidywać stosowanie technologii zwiększających zaufanie oraz powinny być regularnie aktualizowane, aby nadążać za rozwojem technologicznym. Podczas całego procesu Komisja powinna zapewniać konsultacje z wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym małymi i średnimi przedsiębiorstwami (zwanymi dalej „MŚP”) oraz przedsiębiorstwami typu start-up, użytkownikami oraz dostawcami usług w chmurze. Komisja powinna przeprowadzić ocenę opracowywania i skuteczności wdrażania takich kodeksów postępowania.

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 89).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

⁽³⁾ Konwencja Rady Europy o cyberprzestępczości (CETS nr 185).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

- (32) W przypadku gdy właściwy organ jednego z państw członkowskich zwraca się do innego państwa członkowskiego o pomoc w uzyskaniu dostępu do danych na podstawie niniejszego rozporządzenia, powinien on złożyć, za pośrednictwem wyznaczonego centralnego punktu kontaktowego, należycie uzasadniony wniosek do wyznaczonego centralnego punktu kontaktowego tego innego państwa członkowskiego, wraz z pisemnym wyjaśnieniem powodów i podstaw prawnych ubiegania się o dostęp do danych. Centralny punkt kontaktowy wyznaczony przez państwo członkowskie, do którego skierowany jest wniosek, powinien ułatwiać przekazanie wniosku do właściwego organu w państwie członkowskim, do którego wniosek jest skierowany. W celu zapewnienia skutecznej współpracy organ, któremu wniosek został przekazany, powinien bez zbędnej zwłoki udzielić pomocy w odpowiedzi na dany wniosek lub dostarczyć informacji na temat trudności w wykonaniu takiego wniosku o pomoc lub podać powody odmowy wykonania takiego wniosku.
- (33) Zwiększenie zaufania do bezpieczeństwa transgranicznego przetwarzania danych powinno zmniejszyć skłonność uczestników rynku i podmiotów sektora publicznego do traktowania lokalizacji danych jako zastępczej gwarancji bezpieczeństwa danych. Powinno to również zapewnić przedsiębiorstwom większą pewność prawa w odniesieniu do spełniania wymogów w zakresie bezpieczeństwa mających zastosowanie do zlecenia przetwarzania danych w ramach outsourcingu dostawcom usług, w tym również dostawcom w innych państwach członkowskich.
- (34) Wymogi w zakresie bezpieczeństwa dotyczące przetwarzania danych, które są stosowane w sposób uzasadniony i proporcjonalny na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego zgodnego z prawem Unii w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osób fizycznych lub siedziby osób prawnych, których danych to dotyczy, powinny mieć nadal zastosowanie do przetwarzania tych danych w innym państwie członkowskim. Te osoby fizyczne lub prawne powinny mieć możliwość spełniania takich wymogów samodzielnie albo za pośrednictwem klauzul umownych w umowach z dostawcami usług.
- (35) Wymogi w zakresie bezpieczeństwa ustanowione na poziomie krajowym powinny być konieczne i proporcjonalne do ryzyka, na jakie narażone jest bezpieczeństwo przetwarzania danych w zakresie stosowania prawa krajowego, w którym wymogi te określono.
- (36) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148⁽¹⁾ przewidziano środki prawne w celu zwiększenia ogólnego poziomu cyberbezpieczeństwa w Unii. Usługi przetwarzania danych stanowią jedną z kategorii usług cyfrowych objętych zakresem stosowania tej dyrektywy. Zgodnie z tą dyrektywą państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić, aby dostawcy usług cyfrowych określali i podejmowali odpowiednie i proporcjonalne środki techniczne i organizacyjne w celu zarządzania ryzykiem, na jakie narażone są wykorzystywane przez nich sieci i systemy informatyczne. Środki takie powinny zapewniać poziom bezpieczeństwa odpowiedni do istniejącego ryzyka oraz uwzględniać bezpieczeństwo systemów i obiektów, postępowanie w przypadku incydentu, zarządzanie ciągłością działania, monitorowanie, audyt i testowanie oraz zgodność z normami międzynarodowymi. Elementy te mają zostać określone bardziej szczegółowo w aktach wykonawczych, które Komisja ma przyjąć na podstawie tej dyrektywy.
- (37) Komisja powinna przedłożyć sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w celu określenia, czy istnieje potrzeba wprowadzenia zmian w świetle postępu technologicznego i zmian na rynku. Sprawozdanie to powinno w szczególności oceniać niniejsze rozporządzenie, zwłaszcza jego stosowanie do zbiorów danych obejmujących zarówno dane osobowe, jak i nieosobowe, a także oceniać stosowanie wyjątku dotyczącego bezpieczeństwa publicznego. Przed rozpoczęciem stosowania niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna również opublikować wskazówki na temat tego, jak postępować ze zbiorami danych obejmującymi zarówno dane osobowe, jak i nieosobowe, tak aby te przedsiębiorstwa, w tym MŚP, mogły lepiej zrozumieć wzajemne powiązania między niniejszym rozporządzeniem a rozporządzeniem (UE) 2016/679 oraz aby zapewnić przestrzeganie obu rozporządzeń.
- (38) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz powinno być interpretowane i stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami, w tym prawem do ochrony danych osobowych wolnością wypowiedzi i informacji oraz wolnością prowadzenia działalności gospodarczej.
- (39) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie swobodnego przepływu danych innych niż osobowe w Unii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych na terytorium Unii (Dz.U. L 194 z 19.7.2016, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie na terytorium Unii swobodnego przepływu danych innych niż dane osobowe poprzez ustanowienie przepisów odnoszących się do wymogów dotyczących lokalizacji danych, dostępności danych dla właściwych organów i przenoszenia danych przez użytkowników profesjonalnych.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do przetwarzania elektronicznych danych innych niż dane osobowe w Unii, które jest:
 - a) świadczone jako usługa na rzecz użytkowników mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, niezależnie od tego, czy dostawca usługi ma swoją siedzibę w Unii czy poza nią; lub
 - b) prowadzone na potrzeby własne przez osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w Unii lub osobę prawną mającą siedzibę w Unii.
2. W przypadku zbiorów danych obejmujących zarówno dane osobowe, jak i nieosobowe niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do części zbioru złożonej z danych nieosobowych. W przypadku gdy w zbiorze danych dane osobowe i nieosobowe są nierozdzielnie związane, niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679.
3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do działalności, która wykracza poza zakres stosowania prawa Unii.

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wewnętrznej organizacji państw członkowskich, przyznających organom publicznym i podmiotom prawa publicznego zdefiniowanym w art. 2 ust. 1 pkt 4 dyrektywy 2014/24/UE uprawnienia i obowiązki w zakresie przetwarzania danych bez wynikającego ze stosunku umownego wynagrodzenia na rzecz podmiotów prywatnych, jak również dla przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które przewidują zasady wykonywania tych uprawnień i obowiązków.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „dane” oznaczają dane inne niż dane osobowe zdefiniowane w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679;
- 2) „przetwarzanie” oznacza każdą operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych lub zbiorach danych w formie elektronicznej w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, takie jak gromadzenie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie przez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;
- 3) „projekt aktu” oznacza tekst sporządzony w celu wprowadzenia go w życie jako przepisu ustawowego, wykonawczego lub administracyjnego o charakterze ogólnym, który jest na etapie przygotowań, na którym to etapie wciąż jeszcze można dokonywać zmian merytorycznych;
- 4) „dostawca usług” oznacza osobę fizyczną lub prawną świadczącą usługi przetwarzania danych;
- 5) „wymóg dotyczący lokalizacji danych” oznacza każdy obowiązek, zakaz, warunek, ograniczenie lub innego rodzaju wymóg określony w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa członkowskiego lub wynikający z powszechnych i spójnych praktyk administracyjnych w państwie członkowskim i w podmiotach prawa publicznego, w tym w dziedzinie zamówień publicznych, bez uszczerbku dla dyrektywy 2014/24/UE, który narzuca wymóg przetwarzania danych na terytorium danego państwa członkowskiego lub utrudnia przetwarzanie danych w jakimkolwiek innym państwie członkowskim;
- 6) „właściwy organ” oznacza organ państwa członkowskiego lub jakiegokolwiek inny podmiot uprawniony na mocy prawa krajowego do wykonywania funkcji publicznej lub sprawowania władzy publicznej, i który jest uprawniony do uzyskania dostępu do danych przetwarzanych przez osobę fizyczną lub prawną, do celów wykonywania swoich obowiązków urzędowych, stosownie do prawa Unii lub prawa krajowego;
- 7) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, w tym organ publiczny lub podmiot prawa publicznego, korzystającą lub ubiegającą się o skorzystanie z usługi przetwarzania danych;
- 8) „użytkownik profesjonalny” oznacza osobę fizyczną lub prawną, w tym organ publiczny lub podmiot prawa publicznego, korzystającą lub ubiegającą się o skorzystanie z usługi przetwarzania danych do celów związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą, zawodową lub wykonywanym zadaniem.

Artykuł 4

Swobodny przepływ danych w Unii

1. Zakazuje się nakładania wymogów dotyczących lokalizacji danych, chyba że są one uzasadnione względami bezpieczeństwa publicznego zgodnie z zasadą proporcjonalności.

Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla ust. 3 oraz dla wymogów dotyczących lokalizacji danych określonych na podstawie istniejących przepisów prawa Unii.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie zgłaszają Komisji każdy projekt aktu, w którym wprowadza się nowe wymogi dotyczące lokalizacji danych lub zmiany w istniejących wymogach dotyczących lokalizacji danych, zgodnie z procedurami określonymi w art. 5, 6 i 7 dyrektywy (UE) 2015/1535.

3. Do dnia 30 maja 2021 r. państwa członkowskie zapewnią uchylenie wszelkich istniejących wymogów dotyczących lokalizacji danych ustanowionych w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych o charakterze ogólnym, które nie są zgodne z ust. 1 niniejszego artykułu.

Do dnia 30 maja 2021 r., jeżeli państwo członkowskie uzna, że istniejący środek zawierający wymóg dotyczący lokalizacji danych jest zgodny z ust. 1 niniejszego artykułu i w związku z tym może zostać utrzymany w mocy, zgłasza ten środek Komisji, wraz z uzasadnieniem utrzymania go w mocy. Bez uszczerbku dla art. 258 TFUE Komisja, w terminie sześciu miesięcy od dnia otrzymania takiego zgłoszenia, bada zgodność tego środka z ust. 1 niniejszego artykułu oraz w stosownych przypadkach przedstawia uwagi państwu członkowskiemu, w tym w razie konieczności zalecenie zmiany lub uchylenia tego środka.

4. Państwa członkowskie publicznie udostępniają informacje o wszelkich mających zastosowanie na ich terytorium wymogach dotyczących lokalizacji danych określonych w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych o charakterze ogólnym, za pośrednictwem krajowego centralnego internetowego punktu informacyjnego, oraz je aktualizują, lub przekazują aktualne informacje na temat takich wymogów dotyczących lokalizacji centralnemu punktowi informacyjnemu ustanowionemu na mocy innego aktu Unii.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji informację o adresie swojego centralnego punktu informacyjnego, o którym mowa w ust. 4. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej linki do stron takich punktów wraz ze skonsolidowanym i regularnie aktualizowanym wykazem wszystkich wymogów dotyczących lokalizacji danych, o których mowa w ust. 4, w tym również podsumowanie informacji na temat tych wymogów.

Artykuł 5

Dostęp właściwych organów do danych

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na uprawnienia właściwych organów do żądania lub uzyskiwania dostępu do danych na potrzeby wykonywania ich obowiązków urzędowych zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym. Właściwym organom nie można odmówić dostępu do danych z uwagi na fakt, że dane są przetwarzane w innym państwie członkowskim.

2. W przypadku gdy po złożeniu wniosku o dostęp do danych użytkownika właściwy organ nie uzyskał dostępu oraz jeśli brak jest specjalnych mechanizmów współpracy przewidzianych w prawie Unii lub umowach międzynarodowych umożliwiających wymianę między właściwymi organami różnych państw członkowskich, ten właściwy organ może zwrócić się z wnioskiem o pomoc do właściwego organu innego państwa członkowskiego zgodnie z procedurą określoną w art. 7.

3. W przypadku gdy wniosek o pomoc pociąga za sobą konieczność uzyskania przez organ, do którego wniosek jest skierowany, dostępu do jakichkolwiek pomieszczeń osoby fizycznej lub prawnej, w tym do jakichkolwiek urządzeń lub środków służących do przetwarzania danych, uzyskanie takiego dostępu musi odbywać się zgodnie z prawem Unii lub krajowym prawem procesowym.

4. Państwa członkowskie mogą nakładać skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje za nieprzestrzeganie obowiązku przekazywania danych, zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.

W przypadku nadużycia praw przez użytkownika państwo członkowskie może, w przypadku gdy jest to uzasadnione koniecznością uzyskania pilnego dostępu do danych oraz przy uwzględnieniu interesów zainteresowanych stron, nałożyć ściśle proporcjonalne środki tymczasowe na tego użytkownika. Jeżeli środek tymczasowy nakłada obowiązek relokalizacji danych na okres dłuższy niż 180 dni od dnia relokalizacji, zgłaszany jest Komisji w ciągu tych 180 dni. Komisja w najkrótszym możliwym czasie bada środek i jego zgodność z prawem Unii oraz w stosownych przypadkach podejmuje niezbędne środki. Komisja wymienia się informacjami dotyczącymi doświadczenia nabytego w tym zakresie z centralnymi punktami kontaktowymi państw członkowskich, o których mowa w art. 7.

Artykuł 6**Przenoszenie danych**

1. Aby przyczynić się do rozwoju konkurencyjnej gospodarki opartej na danych, Komisja wspiera i ułatwia opracowywanie samoregulacyjnych kodeksów postępowania na poziomie Unii (zwanymi dalej „kodeksami postępowania”), opartych na zasadzie przejrzystości i interoperacyjności oraz należycie uwzględniających otwarte standardy, obejmujące między innymi następujące aspekty:
 - a) najlepsze praktyki w zakresie ułatwiania zmiany dostawcy usług i przenoszenia danych z wykorzystaniem formatów ustrukturyzowanych, powszechnie używanych i nadających się do odczytu maszynowego, w tym formatów opartych na otwartych standardach, gdy jest to wymagane przez dostawcę usług otrzymującego dane lub gdy zwraca się on z takim wnioskiem;
 - b) minimalne wymogi informacyjne mające na celu zapewnienie użytkownikom profesjonalnym, przed zawarciem umowy o przetwarzanie danych, wystarczająco dokładnych, jasnych i przejrzystych informacji na temat następujących kwestii: procesów, wymogów technicznych, ram czasowych i opłat, które mają zastosowanie w przypadku, gdy użytkownik profesjonalny chce zmienić dostawcę usług lub przenieść dane z powrotem do własnych systemów informatycznych;
 - c) podejścia w zakresie systemów certyfikacji ułatwiających porównywanie produktów i usług związanych z przetwarzaniem danych dla użytkowników profesjonalnych, z uwzględnieniem przyjętych krajowych lub międzynarodowych norm, w celu ułatwienia porównywalności tych produktów i usług. Podejścia takie mogą obejmować między innymi zarządzanie jakością, zarządzanie bezpieczeństwem informacji, zarządzanie ciągłością działania i zarządzanie środowiskowe;
 - d) plany działania w zakresie komunikacji z wielodyscyplinarnym podejściem do upowszechniania wiedzy o kodeksach postępowania wśród właściwych zainteresowanych stron.
2. Komisja zapewnia, aby kodeksy postępowania były opracowywane w ścisłej współpracy ze wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami, w tym stowarzyszeniami MŚP oraz przedsiębiorstwami typu start-up, użytkownikami i dostawcami usług w chmurze.
3. Komisja zachęca dostawców usług do zakończenia prac nad kodeksami postępowania do dnia 29 listopada 2019 r. oraz do ich skutecznego wdrożenia do dnia 29 maja 2020 r.

Artykuł 7**Procedura współpracy między organami**

1. Każde państwo członkowskie wyznacza centralny punkt kontaktowy, który współpracuje z centralnymi punktami kontaktowymi innych państw członkowskich i z Komisją w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wyznaczonych centralnych punktach kontaktowych oraz o wszelkich późniejszych zmianach w tym zakresie.
2. W przypadku gdy właściwy organ w jednym z państw członkowskich zwraca się do innego państwa członkowskiego z wnioskiem o pomoc, na podstawie art. 5 ust. 2, w celu uzyskania dostępu do danych, składa on w centralnym punkcie kontaktowym wyznaczonym przez to inne państwo członkowskie należycie uzasadniony wniosek. Wniosek musi zawierać pisemne wyjaśnienie powodów i podstaw prawnych ubiegania się o dostęp do danych.
3. Centralny punkt kontaktowy ustala, który organ jego państwa członkowskiego jest właściwy, oraz przekazuje temu organowi wniosek otrzymany zgodnie z ust. 2.
4. Właściwy organ, który otrzymał taki wniosek, bez zbędnej zwłoki oraz w terminie proporcjonalnym do pilności wniosku, przekazuje odpowiedź, podając żądane dane lub informując właściwy organ występujący z wnioskiem, że uważa, że warunki uzasadniające wniosek o pomoc na podstawie niniejszego rozporządzenia nie zostały spełnione.
5. Wszelkie informacje wymieniane w ramach pomocy, o którą zwrócono się z wnioskiem, i udzielanej na podstawie w art. 5 ust. 2 mogą być wykorzystywane jedynie w odniesieniu do sprawy, w której o nie wnioskowano.
6. Centralne punkty kontaktowe udostępniają użytkownikom ogólne informacje na temat niniejszego rozporządzenia, w tym na temat kodeksów postępowania.

Artykuł 8**Ocena i wytyczne**

1. Nie później niż w dniu 29 listopada 2022 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z oceny wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do:
 - a) stosowania niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza w odniesieniu do zbiorów danych obejmujących zarówno dane osobowe, jak i nieosobowe, w świetle zmian na rynku i rozwoju technologicznego, które mogłyby zwiększyć możliwości deanonimizacji danych;

- b) wykonywania przez państwa członkowskie art. 4 ust. 1, w szczególności wyjątku dotyczącego bezpieczeństwa publicznego; oraz
 - c) opracowania i skutecznego wdrażania kodeksów postępowania oraz skutecznego przekazywania informacji przez dostawców usług.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie informacje niezbędne do przygotowania sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.
3. Do dnia 29 maja 2019 r. Komisja opublikuje wskazówki na temat wzajemnych powiązań niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia (UE) 2016/679, w szczególności w odniesieniu do zbiorów danych obejmujących zarówno dane osobowe, jak i nieosobowe.

Artykuł 9

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się po upływie sześciu miesięcy od jego opublikowania.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 listopada 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodnicząca

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1808

z dnia 14 listopada 2018 r.

zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ostatnia merytoryczna zmiana dyrektywy Rady 89/552/EWG ⁽⁴⁾, następnie ujednoliconej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE ⁽⁵⁾, miała miejsce w 2007 r. wraz z przyjęciem dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾. Od tego czasu nastąpił znaczny i szybki rozwój rynku audiowizualnych usług medialnych ze względu na postępującą konwergencję usług telewizyjnych i internetowych. Rozwój technologii umożliwił powstanie nowego rodzaju usług i nowych sposobów korzystania z nich. Istotnie zmieniły się nawyki widzów, zwłaszcza wśród młodszych pokoleń. Choć odbiornik telewizyjny pozostaje ważnym narzędziem udostępniania treści audiowizualnych, wielu widzów zaczęło korzystać z innych, przenośnych urządzeń umożliwiających oglądanie takich treści. Treści nadawane przez tradycyjną telewizję nadal mają znaczący udział w średniej dziennej oglądalności.

Nastąpił jednak wzrost znaczenia nowego rodzaju treści, takich jak krótkie formy wideo czy treści tworzone przez użytkownika, a nowe podmioty na rynku, w tym dostawcy usług wideo na żądanie i dostawcy platformy udostępniania wideo, zdolali już ugruntować swoją pozycję. Taka konwergencja mediów wymaga zaktualizowania ram prawnych, w celu uwzględnienia zmian na rynku oraz dla osiągnięcia równowagi między dostępem do treści w usługach on-line, a zapewnieniem ochrony konsumenta i konkurencyjności.

- (2) W dniu 6 maja 2015 r. Komisja przyjęła komunikat zatytułowany „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy”, w którym ogłosiła przegląd dyrektywy 2010/13/UE.
- (3) Dyrektywa 2010/13/UE powinna nadal obowiązywać wyłącznie w odniesieniu do tych usług, których podstawowym celem jest dostarczanie audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Wymóg podstawowego celu należy uznać za spełniony również wtedy, gdy usługa zawiera treści audiowizualne i ma formę dającą się oddzielić od głównej działalności usługodawcy, tak jak w przypadku autonomicznych serwisów internetowych, gazet zawierających audycje audiowizualne lub wideo stworzone przez użytkownika,

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2017, s. 157.

⁽²⁾ Dz.U. C 185 z 9.6.2017, s. 41.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 października 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 listopada 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298 z 17.10.1989, s. 23).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 27).

o ile serwisy te można uznać za dające się oddzielić od głównej działalności usługodawcy. Dana usługa powinna być uważana za niedającą się oddzielić uzupełnienie podstawowej działalności, jedynie wówczas, gdy jest efektem powiązania między ofertą audiowizualną a podstawową działalnością, jaką jest dostarczanie informacji w formie pisemnej. Programy lub inne usługi audiowizualne, podlegające odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy, mogą same w sobie stanowić audiowizualne usługi medialne, nawet jeżeli są oferowane za pośrednictwem platform udostępniania wideo, które charakteryzuje brak odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy. W takich przypadkach obowiązek przestrzegania dyrektywy 2010/13/UE będzie spoczywał na dostawcach ponoszących odpowiedzialność redakcyjną.

- (4) Usługi platformy udostępniania wideo, dostarczają treści audiowizualne, które są coraz bardziej dostępne dla ogółu odbiorców, zwłaszcza młodzieży. Tak samo jest w przypadku serwisów społecznościowych, które stały się ważnym medium wymiany informacji oraz służącym rozrywce i edukacji, poprzez umożliwienie dostępu do audycji oraz do wideo stworzonych przez użytkownika. Te serwisy społecznościowe powinny zostać objęte zakresem dyrektywy 2010/13/UE, ponieważ ich dostawcy konkurują o tych samych odbiorców i o te same przychody co audiowizualne usługi medialne. Ponadto mają one dużą siłę oddziaływania, gdyż umożliwiają użytkownikom łatwe kształtowanie i wpływanie na opinie innych użytkowników. Dlatego w celu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami, a wszystkich obywateli przed nawoływaniem do nienawiści, przemocy i terroryzmu usługi te należy objąć zakresem dyrektywy 2010/13/UE, o ile spełniają kryteria definicji usługi platformy udostępniania wideo.
- (5) Mimo że celem dyrektywy 2010/13/UE nie jest regulowanie serwisów społecznościowych jako takich, jednak usługa ta powinna zostać objęta jej zakresem, jeżeli zasadniczą funkcją danej usługi jest dostarczanie audycji lub wideo stworzonych przez użytkownika. Dostarczanie audycji oraz wideo stworzonych przez użytkownika można uznać za zasadniczą funkcję serwisu społecznościowego, jeżeli treści audiowizualne nie są jedynie dodatkiem do działalności tej usługi ani nie stanowią jej niewielkiej części. Aby zapewnić jasność, skuteczność i spójność wdrażania dyrektywy, Komisja powinna w razie potrzeby wydać – po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym – wytyczne w sprawie praktycznego stosowania kryterium zasadniczej funkcji serwisu zawarte w definicji „usługi platformy udostępniania wideo”. Wytyczne te powinny zostać opracowane z należytym poszanowaniem celów leżących w ogólnym interesie publicznym, które mają być osiągnięte za pośrednictwem środków podejmowanych przez dostawców platform udostępniania wideo, oraz z poszanowaniem prawa do wolności wypowiedzi.
- (6) Jeżeli dająca się oddzielić część danej usługi stanowi usługę platformy udostępniania wideo do celów dyrektywy 2010/13/UE, tylko ta część powinna być objęta przepisami tej dyrektywy i tylko w odniesieniu do audycji oraz do wideo stworzonych przez użytkownika. Krótkie formy wideo wbudowane w materiał redakcyjny elektronicznych wersji gazet i czasopism oraz animowane obrazy (takie jak gify) nie powinny być objęte dyrektywą 2010/13/UE. Definicja usługi platformy udostępniania wideo nie powinna obejmować działalności niedochodowej, takiej jak udostępnianie treści audiowizualnych na prywatnych stronach internetowych i stronach internetowych niekomercyjnych grup zainteresowań.
- (7) W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia dyrektywy 2010/13/UE, niezbędne jest, by państwa członkowskie tworzyły i aktualizowały rejestry dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo podlegających ich jurysdykcji oraz regularnie udostępniały te rejestry właściwym niezależnym władzom lub organom regulacyjnym oraz Komisji. Rejestry te powinny zawierać informacje dotyczące kryteriów, na których opiera się jurysdykcja.
- (8) Ustalenie jurysdykcji wymaga oceny okoliczności faktycznych na podstawie kryteriów określonych w dyrektywie 2010/13/UE. Ocena tych okoliczności może prowadzić do sprzecznych wyników. Ważne jest, by stosując procedury współpracy przewidziane w tej dyrektywie Komisja mogła opierać swoje ustalenia na wiarygodnych faktach. Dlatego należy upoważnić Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), do wydawania, na wniosek Komisji, opinii w sprawie jurysdykcji. Jeżeli Komisja, stosując te procedury współpracy, postanowi zasięgnąć opinii ERGA, powinna poinformować Komitet Kontaktowy, w tym o zawiadomieniach otrzymanych od państw członkowskich w ramach tych procedur współpracy oraz o wydanej przez ERGA opinii.
- (9) Procedury i warunki ograniczania swobody świadczenia i korzystania z audiowizualnych usług medialnych powinny być takie same zarówno dla usług linearnych, jak i nielinearnych.
- (10) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanym dalej „Trybunałem”), istnieje możliwość ograniczenia zagwarantowanej w Traktacie swobody świadczenia usług ze względu na nadrzędny ogólny interes publiczny, taki jak zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów, pod warunkiem że ograniczenia te będą uzasadnione, proporcjonalne i niezbędne. Dlatego też państwo członkowskie powinno móc zastosować określone środki, aby zapewnić poszanowanie własnych przepisów o ochronie konsumentów, które nie wchodzą w zakres obszarów podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE. Środki zastosowane przez państwo członkowskie w celu wyegzekwowania krajowego systemu ochrony konsumentów, w odniesieniu do reklamy gier hazardowych, musiałyby być – zgodnie z wymogami orzecznictwa Trybunału – uzasadnione, proporcjonalne do zamierzonego celu i niezbędne. Niezależnie od tego państwo członkowskie odbioru nie może stosować środków, które uniemożliwiałyby retransmisję na jego terytorium programów telewizyjnych pochodzących z innego państwa członkowskiego.

- (11) Państwo członkowskie, zawiadamiając Komisję o dostawcy usług medialnych, który ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu obejścia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE, które to przepisy miałyby zastosowanie do tego dostawcy, gdyby miał on siedzibę w zawiadamiającym państwie członkowskim, powinno dostarczyć wiarygodnych i należycie udokumentowanych dowodów. Dowody takie powinny w szczególności prezentować fakty pozwalające na racjonalne stwierdzenie takiego obchodzenia przepisów.
- (12) W Komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowanym „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowiению prawa” Komisja podkreśliła, że przy rozważaniu rozwiązań w zakresie polityki brałaby pod uwagę zarówno środki regulacyjne, jak i nieregulacyjne – zaprojektowane w oparciu o wspólnotową praktykę i Zasady Lepszej Samoregulacji i Współregulacji. Wiele kodeksów postępowania ustanowionych w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE okazało się być dobrze zaprojektowanych, zgodnie z Zasadami Lepszej Samoregulacji i Współregulacji. Za ważny czynnik sukcesu w propagowaniu przestrzegania kodeksów samoregulacyjnych lub współregulacyjnych uznano istnienie zabezpieczeń w przepisach prawa. Równie ważne jest, by w takich kodeksach określić konkretne cele, które mogą być monitorowane i oceniane w sposób regularny, przejrzysty i niezależny. Postanowienia kodeksów postępowania powinny też zapewniać skuteczne ich egzekwowanie. Zasady te należy uwzględnić w kodeksach samoregulacyjnych i współregulacyjnych przyjmowanych w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE.
- (13) Doświadczenie pokazuje, że zarówno instrumenty samoregulacyjne, jak i współregulacyjne stosowane zgodnie z tradycjami prawnymi państw członkowskich mogą odegrać istotną rolę w zapewnianiu wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Środki służące osiągnięciu celów leżących w ogólnym interesie publicznym w rozwijającym się sektorze audiowizualnych usług medialnych są skuteczniejsze, jeżeli są stosowane przy czynnym wsparciu ze strony samych usługodawców.
- (14) Samoregulacja stanowi rodzaj dobrowolnej inicjatywy pozwalającej podmiotom gospodarczym, partnerom społecznym, organizacjom pozarządowym i stowarzyszeniom przyjmować obowiązujące wszystkich wspólne wytyczne. Podmioty te odpowiadają za opracowanie, monitorowanie oraz, egzekwowanie przestrzegania tych wytycznych. Państwa członkowskie powinny – zgodnie z własnymi tradycjami prawnymi – uznać rolę, jaką skuteczna samoregulacja może odegrać stanowiąc uzupełnienie obowiązujących mechanizmów prawodawczych, sądowych i administracyjnych oraz wnosząc użyteczny wkład w realizację celów dyrektywy 2010/13/UE. Jednak samoregulacja, mimo że może być uzupełniającą metodą wdrażania niektórych przepisów dyrektywy 2010/13/UE, nie powinna zastąpić obowiązków prawodawcy krajowego. Współregulacja w swojej podstawowej postaci stanowi ogniwo prawne pomiędzy samoregulacją a prawodawcą krajowym, zgodnie z tradycjami prawnymi państw członkowskich. We współregulacji funkcją regulacyjną dzielą się zainteresowane strony oraz rząd lub krajowe władze lub organy regulacyjne. Rola właściwych organów publicznych obejmuje uznanie systemu współregulacyjnego, kontrolę jego procesów oraz finansowanie systemu. Współregulacja powinna dopuszczać możliwość interwencji państwa, w przypadku gdy jej cele nie zostają spełnione. Bez uszczerbku dla formalnych obowiązków państw członkowskich w zakresie transpozycji dyrektywy 2010/13/UE stanowi zachętę do korzystania z samoregulacji i ze współregulacji. Nie powinno to jednak nakładać na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia systemu samoregulacyjnego lub współregulacyjnego, lub obydwu tych systemów oraz nie powinno naruszać ani stanowić zagrożenia dla inicjatyw współregulacyjnych już podjętych i skutecznie funkcjonujących.
- (15) Przejrzystość własności mediów jest bezpośrednio powiązana z wolnością wypowiedzi, czyli fundamentem systemów demokratycznych. Informacje o strukturze właścicielskiej dostawców usług medialnych – jeżeli taka własność skutkuje kontrolą nad treścią świadczonych usług lub wywieraniem na tę treść znacznego wpływu – umożliwiają użytkownikom świadomą ocenę takiej treści. Państwa członkowskie powinny móc określić, czy i w jakim zakresie użytkownicy powinni mieć dostęp do informacji o strukturze właścicielskiej dostawcy usług medialnych, zapewniając że istota odnoszących podstawowych praw i wolności jest przestrzegana i że użyte środki są niezbędne i proporcjonalne.
- (16) Z uwagi na szczególny charakter audiowizualnych usług medialnych, a zwłaszcza ich opiniotwórczy charakter, użytkownicy mają uzasadniony interes w tym, by wiedzieć, kto odpowiada za treść tych usług. Aby umocnić wolność wypowiedzi, a co za tym idzie, propagować pluralizm mediów i zapobiegać konfliktom interesów, ważnym zadaniem państw członkowskich jest zapewnienie użytkownikom nieprzerwanego, łatwego i bezpośredniego dostępu do informacji o dostawcach usług medialnych. Każde państwo członkowskie decyduje samodzielnie, które informacje można podać, w szczególności w zakresie struktury właścicielskiej oraz o rzeczywistych właścicielach.
- (17) W celu zapewnienia przedsiębiorstwom oraz władzom państw członkowskich spójności i pewności prawa pojęcie „nawoływania do przemocy lub nienawiści” należy rozumieć w odpowiednim zakresie zgodnie z decyzją ramową Rady 2008/913/WSiSW⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55).

- (18) Z uwagi na ewolucję sposobów rozpowszechniania treści poprzez sieci łączności elektronicznej ważne jest, by chronić ogół społeczeństwa przed nawoływaniem do terroryzmu. Dyrektywa 2010/13/UE powinna więc zapewniać, by audiowizualne usługi medialne nie zawierały publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego. W celu zapewnienia przedsiębiorstwom oraz władzom państw członkowskich spójności i pewności prawa pojęcie „publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego” należy rozumieć zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 ⁽¹⁾.
- (19) Aby umożliwić widzom, w tym rodzicom i małoletnim, podejmowanie świadomych decyzji dotyczących wyboru treści do oglądania, dostawcy usług medialnych muszą dostarczać odpowiednich informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Można to zapewnić na przykład poprzez system oznaczeń treści, ostrzeżenie dźwiękowe, symbol wizualny lub inne sposoby opisujące charakter treści.
- (20) Odpowiednie środki ochrony małoletnich mające zastosowanie do usług rozpowszechniania telewizyjnego powinny mieć zastosowanie także do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Powinno to zwiększyć poziom ochrony. Podejście zakładające minimalną harmonizację pozwala państwom członkowskim zapewnić wyższy stopień ochrony przed treściami, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Wobec najbardziej szkodliwych treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, lecz które nie stanowią przestępstwa, należy stosować jak najsurowsze środki, takie jak szyfrowanie i skuteczne kontrole rodzicielskie, bez uszczerbku dla przyjęcia surowszych środków przyjętych przez państwa członkowskie.
- (21) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽²⁾ uznaje, że potrzebna jest szczególna ochrona dzieci, jeżeli chodzi o przetwarzanie ich danych osobowych. Ustanowienie przez dostawców usług medialnych mechanizmów ochrony dzieci w nieunikniony sposób prowadzi do przetwarzania danych osobowych małoletnich. Zważywszy, że takie mechanizmy mają za zadanie ochronę dzieci, dane osobowe małoletnich przetwarzane w ramach technicznych środków ochrony dzieci nie powinny być wykorzystywane do celów handlowych.
- (22) Zapewnienie dostępności treści audiowizualnych jest wymogiem niezbędnym w kontekście zobowiązań przyjętych na mocy Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych. W kontekście dyrektywy 2010/13/UE termin „osoby z niepełnosprawnościami” należy interpretować zgodnie z charakterem usług objętych tą dyrektywą, czyli audiowizualnych usług medialnych. Prawo osób z niepełnosprawnościami i osób starszych do włączenia i uczestnictwa w życiu społecznym i kulturalnym Unii wiąże się z zapewnieniem dostępu do audiowizualnych usług medialnych. Dlatego państwa członkowskie powinny bez nieuzasadnionej zwłoki zapewnić, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji aktywnie poszukiwali sposobów udostępniania treści osobom z niepełnosprawnościami, w szczególności z dysfunkcją wzroku lub słuchu. Wymagania dostępności powinny być spełniane stopniowo i w sposób ciągły, z uwzględnieniem charakteru usług i nie dających się uniknąć przeszkód, które uniemożliwiają pełną dostępność, takich treści jak audycje na żywo czy transmisje z wydarzeń. Państwa członkowskie powinny wymagać regularnego przedstawiania stosownych sprawozdań przez dostawców usług medialnych mających siedzibę na ich terytorium w celu pomiaru postępu w stopniowym udostępnianiu usług osobom z dysfunkcjami wzroku lub słuchu.
- (23) Wśród środków służących osiągnięciu dostępności audiowizualnych usług medialnych na mocy dyrektywy 2010/13/UE powinny się znaleźć język migowy, napisy dla osób niesłyszących i niedosłyszących, napisy mówione i audiodeskrypcja. Nie oznacza to braku możliwości stosowania innych środków. Ta dyrektywa nie dotyczy jednak narzędzi służących zapewnieniu dostępu do audiowizualnych usług medialnych, w tym elektronicznych przewodników po programach (EPG). Dlatego ta dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii mającego na celu harmonizację dostępności do audiowizualnych usług medialnych, takich jak strony internetowe, aplikacje internetowe i elektroniczne przewodniki po programach czy do informacji o zastosowanych środkach służących dostępności i w dostępnych formatach.
- (24) W niektórych przypadkach może okazać się niemożliwe podanie komunikatów o sytuacjach nadzwyczajnych w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami. W takich wyjątkowych przypadkach, brak możliwości zapewnienia dostępu dla osób z niepełnosprawnościami nie powinien być powodem odstąpienia od podania do publicznej wiadomości tego rodzaju komunikatów za pośrednictwem audiowizualnych usług medialnych.
- (25) Dyrektywa 2010/13/UE nie narusza prawa państw członkowskich do nakładania obowiązków mających zapewnić odpowiednie wyeksponowanie treści istotnych dla ogółu społeczeństwa w ramach realizacji określonych celów leżących w interesie ogólnym, takich jak pluralizm mediów, wolność słowa oraz różnorodność

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

kulturowa. Takie obowiązki powinny być nakładane tylko wtedy, gdy są niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, jasno określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem unijnym. Jeżeli państwa członkowskie zdecydują o wprowadzeniu takich przepisów, powinny zapewnić, by nałożone na przedsiębiorców obowiązki były proporcjonalne do interesu uzasadnionego względami polityki publicznej.

- (26) Aby chronić odpowiedzialność redakcyjną dostawców usług medialnych i audiowizualny łańcuch wartości, ważna jest możliwość zagwarantowania integralności audycji i audiowizualnych usług medialnych świadczonych przez dostawców usług medialnych. Audycje i audiowizualne usługi medialne powinny być nadawane bez skrótów, zmian czy przerw i plansz, nakładanych na treści wideo, w celach handlowych, bez wyraźnej zgody dostawców audiowizualnych usług medialnych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by plansze takie, uruchamiane lub akceptowane przez odbiorcę usługi wyłącznie do użytku prywatnego, wynikające z usług komunikacji indywidualnej, nie wymagały zgody dostawcy usług medialnych. Elementy sterujące interfejsu niezbędnego do obsługi urządzenia przez użytkownika, czy nawigacji po audycjach, takie jak paski regulacji głośności, funkcje wyszukiwania, menu nawigacji czy listy programów, nie powinny być objęte. Nie powinny być nią objęte także plansze i napisy zawierające ostrzeżenia, informacje podawane w ogólnym interesie publicznym, a także plansze reklamowe dostawcy usług medialnych. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120⁽¹⁾, nie powinny być objęte również techniki kompresji danych ani inne techniki dostosowujące usługę do środków dystrybucji, takie jak rozdzielczość i sposób kodowania, jeśli nie modyfikują one treści.

Środki ochrony integralności audycji i audiowizualnych usług medialnych powinny być nakładane wtedy, gdy są niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, jasno określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem unijnym. Środki takie powinny nakładać na przedsiębiorstwa proporcjonalne obowiązki, w interesie uzasadnionym względami polityki publicznej.

- (27) Z wyjątkiem sponsorowania i lokowania produktu audiowizualne przekazy handlowe dotyczące napojów alkoholowych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie powinny być zgodne z ustanowionymi w dyrektywie 2010/13/UE kryteriami mającymi zastosowanie do reklamy telewizyjnej i telesprzedaży napojów alkoholowych. Bardziej szczegółowe kryteria mające zastosowanie do reklamy telewizyjnej i telesprzedaży napojów alkoholowych ograniczają się do spotów reklamowych, które ze swej natury są oddzielone od audycji, i dlatego nie obejmują innych przekazów handlowych związanych z audycją lub będących jej integralną częścią, takich jak sponsorowanie i lokowanie produktu. W związku z tym kryteria te nie powinny mieć zastosowania do sponsorowania i lokowania produktu w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie.
- (28) Na szczeblu krajowym i międzynarodowym istnieją pewne powszechnie uznawane wytyczne żywieniowe, takie jak model profilowania składników odżywczych opracowany przez Biuro Regionalne Światowej Organizacji Zdrowia dla Europy, w celu klasyfikacji żywności według składników odżywczych w kontekście telewizyjnej reklamy artykułów żywnościowych skierowanej do dzieci. Należy zachęcać państwa członkowskie do zapewnienia, by stosowana była samoregulacja i współregulacja, w tym poprzez kodeksy postępowania, w celu skutecznego ograniczania kontaktu dzieci z audiowizualnymi przekazami handlowymi dotyczącymi artykułów żywnościowych i napojów o dużej zawartości soli, cukrów, tłuszczów, tłuszczów nasyconych, kwasów tłuszczowych trans lub w inny sposób niezgodnych z krajowymi lub międzynarodowymi wytycznymi żywieniowymi.
- (29) Podobnie, należy również zachęcać państwa członkowskie do zapewnienia, by stosowane były samoregulacyjne lub współregulacyjne kodeksy postępowania w celu skutecznego ograniczania kontaktu dzieci i małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych. Na szczeblu unijnym i krajowym obowiązują pewne systemy samoregulacji lub współregulacji służące odpowiedzialnemu marketingowi napojów alkoholowych, między innymi w handlowych przekazach audiowizualnych. Należy nadal wspierać tego rodzaju systemy, w szczególności te, które mają zapewnić, by handlowym przekazom audiowizualnym dotyczącym napojów alkoholowych towarzyszyły ostrzeżenia dotyczące odpowiedzialnego spożywania alkoholu.
- (30) Ważne jest, by małoletni byli skutecznie chronieni przed kontaktem z handlowymi przekazami audiowizualnymi związanymi z promocją gier hazardowych. W tym kontekście na szczeblu unijnym i krajowym obowiązuje szereg systemów samoregulacji lub współregulacji służących promocji odpowiedzialnego hazardu, w tym w handlowych przekazach audiowizualnych.
- (31) W celu usunięcia przeszkód w swobodnym przepływie usług transgranicznych w Unii należy zapewnić skuteczność środków samoregulacji i współregulacji, w szczególności środków służących ochronie konsumentów lub zdrowia publicznego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz.U. L 310 z 26.11.2015, s. 1).

- (32) Rynek rozpowszechniania telewizyjnego ewoluował, w związku z czym potrzebna jest większa elastyczność w zakresie lokowania produktu i handlowych przekazów audiowizualnych, a w szczególności przepisów dotyczących ich udziału w linearnych audiowizualnych usługach medialnych. Pojawienie się nowych usług, w tym bez reklamy, zapewniło większy wybór widzom, którzy mogą bez problemu przechodzić z jednej oferty na inną.
- (33) Liberalizacja lokowania produktu nie przyniosła spodziewanego wzrostu popularności tej formy handlowego przekazu audiowizualnego. Zwłaszcza ogólny zakaz lokowania produktu, przewidujący pewne wyjątki, nie przyniósł dostawcom usług medialnych pewności prawa. Należy zatem dopuścić lokowanie produktu we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych i usługach platformy udostępniania wideo, z zastrzeżeniem wyjątków.
- (34) Lokowanie produktu nie powinno być dozwolone w audycjach informacyjnych i audycjach publicystycznych, audycjach dotyczących spraw konsumenckich, audycjach religijnych oraz audycjach dla dzieci. W szczególności, jak wskazują wyniki badań, lokowanie produktu oraz wbudowane reklamy mogą mieć wpływ na zachowanie dzieci, ponieważ często nie są one w stanie rozpoznać treści handlowej. Należy zatem utrzymać zakaz lokowania produktu w audycjach dla dzieci. Audycje dotyczące spraw konsumenckich to programy oferujące widzom porady lub zawierające recenzje produktów i usług mające ułatwić decyzję o zakupie. Dopuszczenie lokowania produktu w tego rodzaju audycjach zatarłoby różnicę między reklamą a treścią redakcyjną, a widzowie mają prawo oczekiwać od tego rodzaju audycji prawdziwych i rzetelnych recenzji produktów lub usług.
- (35) Dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie powinni promować produkcję i dystrybucję utworów europejskich, zapewniając w swoich katalogach minimalny udział utworów europejskich oraz ich dostateczną ekspozycję. Należy zachęcać do tego, by treści audiowizualne kwalifikujące się jako utwory europejskie były oznaczane metadanymi, które będą dostępne dla dostawców usług medialnych. Ekspozycja oznacza promowanie utworów europejskich poprzez ułatwianie dostępu do takich utworów. Ekspozycję można zapewnić na różne sposoby, na przykład poprzez wydzielenie specjalnej sekcji usługi, poświęconej utworom europejskim, dostępnej z głównej strony internetowej usługi, poprzez możliwość wyszukiwania utworów europejskich przez wyszukiwarkę dostępną w ramach tej usługi, wykorzystywanie utworów europejskich podczas kampanii promujących taką usługę lub promowanie minimalnego odsetka utworów europejskich z katalogu takich usług np. za pomocą banerów lub podobnych narzędzi.
- (36) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu inwestycji w utwory europejskie państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania obowiązków finansowych na dostawców usług medialnych mających siedzibę na ich terytorium. Obowiązki te mogą mieć formę bezpośredniego wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich i zakup praw do nich. Państwa członkowskie mogłyby również wymagać wnoszenia na specjalny fundusz opłat, których wysokość uzależniona jest od przychodów generowanych przez audiowizualne usługi medialne świadczone na ich terytorium lub kierowane na to terytorium. Niniejsza dyrektywa doprecyzowuje, że ze względu na bezpośredni związek między obowiązkami finansowymi a różną polityką kulturalną państw członkowskich państwo członkowskie może nakładać takie obowiązki finansowe również na dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, które kieruje usługi na terytorium tego państwa. W takim przypadku obowiązki finansowe powinny być nakładane wyłącznie z tytułu przychodów generowanych przez odbiorców w państwie członkowskim, do którego kierowana jest oferta. Dostawcy usług medialnych podlegający obowiązkowi wnoszenia wkładu w systemy finansowania filmów w państwie członkowskim, do którego kierują ofertę, powinni w niedyskryminacyjny sposób móc korzystać – nawet jeśli nie mają siedziby w tym państwie członkowskim – z pomocy dostępnej dostawcom usług medialnych w ramach stosownych systemów finansowania filmów.
- (37) Obecnie nadawcy więcej inwestują w europejskie utwory audiowizualne niż dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Dlatego jeśli państwo członkowskie, do którego kierowana jest oferta, postanowi nałożyć obowiązek finansowy na nadawcę podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego, powinno uwzględnić bezpośredni wkład tego nadawcy w produkcję i zakup praw do utworów europejskich, w tym koprodukcję, z należytym uwzględnieniem zasady proporcjonalności. Pozostaje to bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich do ustalania zgodnie z własną polityką kulturalną i z zastrzeżeniem zgodności z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej poziomu wkładu finansowego dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji.
- (38) Państwo członkowskie, oceniając w każdym pojedynczym przypadku, czy audiowizualna usługa medialna na żądanie z innego państwa członkowskiego jest skierowana do odbiorców na jego terytorium, powinno korzystać z takich wskaźników jak reklama lub inne działania promocyjne skierowane specjalnie do klientów na jego terytorium, główny język usługi lub występowanie treści bądź przekazów handlowych skierowanych specjalnie do widzów w państwie członkowskim odbioru.

- (39) Jeżeli państwo członkowskie nakłada na dostawców usług medialnych wymóg wkładu finansowego, wkład ten powinien służyć odpowiedniej promocji utworów europejskich, ale nie powodować ryzyka podwójnych obciążeń dla dostawców usług medialnych. Dlatego jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma siedzibę, wymaga takiego wkładu finansowego, powinno ono uwzględnić wszelkie wkłady finansowe wymagane przez państwa członkowskie, do których kierowana jest oferta.
- (40) Aby obowiązki w zakresie promowania utworów europejskich nie utrudniały rozwoju rynku i wchodzenia na niego nowych podmiotów, wymogom takim nie powinny podlegać dostawcy bez znaczącego udziału w rynku. Dotyczy to w szczególności dostawców o niskich przychodach lub o małej liczbie odbiorców. Fakt małej liczby odbiorców można ustalić na przykład na podstawie oglądalności lub sprzedaży, zależnie od charakteru usługi; natomiast przy ustalaniu niskich obrotów należy uwzględnić odmienną wielkość rynków audiowizualnych w państwach członkowskich. Nakładanie takich wymogów może być niewłaściwe również wtedy, gdy ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych wymogi te byłyby niewykonalne lub nieuzasadnione.
- (41) Ważne jest, by nadawcy dysponowali większą swobodą i mogli decydować, kiedy zamieszczać reklamy, tak by zmaksymalizować popyt wśród reklamodawców i przepływ widzów. Niemniej jednak niezbędne jest też utrzymanie odpowiedniego poziomu ochrony konsumenta w tym względzie, ponieważ elastyczność taka mogłaby narazić widzów na nadmierną liczbę reklam w porach największej oglądalności. W godz. 6.00–18.00 i w godz. 18.00–24.00 powinny więc obowiązywać konkretne limity.
- (42) Treści redakcyjne od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedażowych oraz od pojedynczych spotów oddzielają neutralne ramy. Pozwalają one widzowi wyraźnie odróżnić, kiedy jeden rodzaj treści audiowizualnych się kończy, a drugi zaczyna. Należy sprecyzować, że neutralne ramy są wyłączone z limitu ilościowego ustalonego dla reklamy telewizyjnej. Chodzi o to, by czas wykorzystany na neutralne ramy nie miał wpływu na czas przeznaczony na reklamę i by negatywnych skutków nie doznawały przychody uzyskiwane z reklamy.
- (43) Czas antenowy przeznaczony na ogłoszenia zamieszczane przez nadawcę w związku z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub na ogłoszenia w interesie społecznym czy też apele charytatywne nadawane nieodpłatnie – z wyjątkiem kosztów poniesionych na transmisję takich apeli – nie powinien być wliczany do maksymalnego czasu antenowego, który można przeznaczyć na reklamę telewizyjną i telesprzedaż. Ponadto wielu nadawców jest częścią większych grup nadawczych i zamieszcza ogłoszenia nie tylko w związku z własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji, lecz także w związku z audycjami i audiowizualnymi usługami medialnymi innych podmiotów należących do tej samej grupy nadawczej. Czas antenowy przeznaczony na takie ogłoszenia także nie powinien być wliczany do maksymalnego czasu antenowego, który można przeznaczyć na reklamę telewizyjną i telesprzedaż.
- (44) Dostawcy platformy udostępniania wideo objęci dyrektywą 2010/13/UE świadczą usługi społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE⁽¹⁾. W rezultacie dostawcy ci są objęci przepisami dotyczącymi rynku wewnętrznego określonymi w tej dyrektywie, jeżeli mają siedzibę w państwie członkowskim. Wskazane jest, by te same zasady miały również zastosowanie do dostawców platform udostępniania wideo, którzy nie mają siedziby w danym państwie członkowskim, w celu zapewnienia skuteczności środków ochrony małoletnich i ogółu społeczeństwa na mocy dyrektywy 2010/13/UE oraz w celu zapewnienia jak najbardziej wyrównanych szans, o ile dostawcy ci mają jednostkę dominującą albo zależną, mającą siedzibę w państwie członkowskim lub też są częścią grupy, której inna jednostka ma siedzibę w państwie członkowskim. W związku z powyższymi definicjami zamieszczone w dyrektywie 2010/13/UE powinny opierać się na zasadach i powinny zapewniać, by przedsiębiorstwo nie mogło wyłączyć się z zakresu stosowania tej dyrektywy, tworząc wielowarstwową grupową strukturę przedsiębiorstw mających siedzibę w Unii i poza Unią. Komisja powinna być informowana o dostawcach podlegających jurysdykcji poszczególnych państw członkowskich, zgodnie z zasadami dotyczącymi siedziby, określonymi w dyrektywach 2000/31/WE i 2010/13/UE.
- (45) Istnieją nowe wyzwania, w szczególności w związku z platformami udostępniania wideo, przez które to platformy użytkownicy – szczególnie małoletni – odbierają coraz więcej treści audiowizualnych. W tym kontekście coraz większy niepokój budzą dostarczane w ramach usług takiej platformy szkodliwe treści i mowa nienawiści. W celu ochrony małoletnich i ogółu społeczeństwa przed takimi treściami niezbędne jest określenie proporcjonalnych przepisów w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

- (46) Przekazy handlowe w usługach platformy udostępniania wideo są już uregulowane dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE⁽¹⁾, która zakazuje przedsiębiorstwom nieuczciwych praktyk handlowych wobec konsumentów, w tym wprowadzających w błąd i agresywnych praktyk w ramach usług społeczeństwa informacyjnego.

Jeżeli chodzi o przekazy handlowe dotyczące wyrobów tytoniowych i powiązanych produktów zamieszczane na platformach udostępniania wideo, dostateczną ochronę zapewniają obowiązujące już zakazy określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/33/WE⁽²⁾ oraz zakazy mające zastosowanie do przekazów handlowych dotyczących papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE⁽³⁾. Ponieważ użytkownicy coraz częściej korzystają z platform udostępniania wideo, by dotrzeć do treści audiowizualnych, konieczne jest zapewnienie dostatecznego poziomu ochrony konsumentów, uśpójniając w odpowiednim zakresie przepisy o audiowizualnych przekazach handlowych wobec wszystkich dostawców. Ważne jest zatem, by audiowizualne przekazy handlowe na platformach udostępniania wideo były wyraźnie oznaczone i respektowały zestaw minimalnych wymogów jakościowych.

- (47) Znacząca część treści dostępnych w usługach platformy udostępniania wideo nie podlega odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy takiej platformy. Jednak dostawcy ci z reguły decydują o sposobie zestawienia treści, czyli audycji, wideo stworzonych przez użytkownika i handlowych przekazów audiowizualnych, w tym również środkami automatycznymi lub przy pomocy algorytmów. Dlatego od dostawców tych należy wymagać zastosowania odpowiednich środków w celu ochrony małoletnich przed treściami mogącymi zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu. Należy wymagać od nich również zastosowania odpowiednich środków w celu ochrony ogółu społeczeństwa przed treściami zawierającymi nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy z powodów, o których mowa w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), lub przed treściami, których rozpowszechnianie stanowi przestępstwo na mocy prawa unijnego.
- (48) Z uwagi na brak wpływu dostawców w treści udostępniane w ramach usług platformy udostępniania wideo te odpowiednie środki w celu ochrony małoletnich i ogółu społeczeństwa powinny dotyczyć sposobu zestawienia treści, a nie treści jako takich. Wymogi w tym zakresie określone w dyrektywie 2010/13/UE powinny mieć zatem zastosowanie bez uszczerbku dla art. 12–14 dyrektywy 2000/31/WE, w których przewidziano zwolnienie z odpowiedzialności za bezprawne informacje nadawane lub automatycznie, pośrednio i krótkotrwale przechowywane, lub przechowywane przez niektórych dostawców usług społeczeństwa informacyjnego. W przypadku świadczenia usług objętych art. 12–14 dyrektywy 2000/31/WE wymogi te powinny mieć zastosowanie również bez uszczerbku dla art. 15 tej dyrektywy, który uniemożliwia nakładanie na tych dostawców ogólnego obowiązku monitorowania takich informacji i aktywnego poszukiwania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalną działalność, co nie dotyczy jednak obowiązków nadzoru w specyficznych przypadkach oraz w szczególności nie wpływa na decyzje władz krajowych podejmowane zgodnie z prawem krajowym.
- (49) Przy wdrażaniu odpowiednich środków przewidzianych dyrektywą 2010/13/UE wskazane jest jak najdalej idące angażowanie dostawców platformy udostępniania wideo. Należy zatem zachęcać do stosowania współregulacji. Dostawcy platformy udostępniania wideo powinni także zachować możliwość dobrowolnego stosowania surowszych środków zgodnie z prawem unijnym i przy poszanowaniu wolności wypowiedzi i informacji oraz pluralizmu mediów.
- (50) Prawo do skutecznego środka odwoławczego i prawo dostępu do bezstronnego sądu są prawami podstawowymi określonymi w art. 47 Karty. Przepisy dyrektywy 2010/13/UE nie powinny zatem być interpretowane w sposób uniemożliwiający stronom korzystanie z prawa dostępu do systemu sądowego.
- (51) Podejmując odpowiednie środki w celu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami, a ogółu społeczeństwa przed treściami zawierającymi nawoływanie do przemocy, nienawiści i terroryzmu zgodnie z przepisami dyrektywy 2010/13/UE, należy mieć na uwadze mające zastosowanie prawa podstawowe określone w Kartce. Chodzi w szczególności, zależnie od sytuacji, o prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz ochrony danych osobowych, wolność wypowiedzi i informacji, swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, zakaz dyskryminacji oraz prawa dziecka.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych) (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 152 z 20.6.2003, s. 16).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 1).

- (52) Komitet Kontaktowy ma ułatwiać skuteczne wdrażanie dyrektywy 2010/13/UE; należy się z nim regularnie kontaktować w sprawie wszelkich praktycznych problemów wynikających z jej stosowania. Prace Komitetu Kontaktowego nie powinny ograniczać się do kwestii obowiązującej polityki audiowizualnej, ale powinny też dotyczyć stosownych zmian zachodzących w tym sektorze. Komitet jest złożony z przedstawicieli właściwych krajowych władz państw członkowskich. Zachęca się państwa członkowskie, by mianując swoich przedstawicieli, promowały parytet płci w składzie Komitetu Kontaktowego.
- (53) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by ich krajowe władze lub organy regulacyjne były prawnie odrębne od rządu. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim sprawowania nad nimi nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym. Krajowe władze lub organy regulacyjne powinny być uznawane za mające wymagany stopień niezależności, jeżeli te władze lub organy, w tym ustanowione jako władze lub organy publiczne, są funkcjonalnie i faktycznie niezależne od swoich rządów i od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Uznaje się to za niezbędne do zapewnienia bezstronności decyzji podejmowanych przez krajową władzę lub organ regulacyjny. Wymóg niezależności pozostaje bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie władz regulacyjnych sprawujących nadzór nad różnymi sektorami, takimi jak sektor audiowizualny i sektor telekomunikacyjny. Krajowe władze lub organy regulacyjne powinny posiadać uprawnienia egzekucyjne i zasoby niezbędne do wykonywania swoich zadań: zasoby kadrowe, wiedzę specjalistyczną i środki finansowe. Działania podejmowane przez krajowe władze lub organy regulacyjne ustanowione na mocy dyrektywy 2010/13/UE powinny zapewniać realizację celów w postaci pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej, ochrony konsumentów, prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspierania uczciwej konkurencji.
- (54) Ponieważ jednym z celów audiowizualnych usług medialnych jest służyć interesom jednostek i kształtowanie opinii publicznej, usługi takie muszą być w stanie dostarczać jednostkom i społeczeństwu jak najpełniejszych i jak najbardziej zróżnicowanych informacji. Cel ten można osiągnąć tylko wtedy, gdy decyzje redakcyjne pozostaną wolne od ingerencji państwa lub wpływu krajowych władz lub organów regulacyjnych wykraczającego poza zwykłe wdrażanie prawa i niesłużącego zabezpieczeniu prawnie chronionego prawa, którym jest prawo do ochrony niezależnie od poszczególnych opinii.
- (55) Na szczeblu krajowym powinny obowiązywać skuteczne mechanizmy odwoławcze. Właściwy organ odwoławczy powinien być niezależny od zaangażowanych stron. Organem takim może być sąd. Procedura odwoławcza powinna pozostawać bez uszczerbku dla podziału kompetencji w ramach krajowych systemów sądowych.
- (56) Aby zapewnić spójne stosowanie unijnych ram regulacyjnych w sektorze audiowizualnym we wszystkich państwach członkowskich, decyzją z dnia 3 lutego 2014 r. Komisja powołała ERGA⁽¹⁾. ERGA ma za zadanie służyć Komisji wiedzą specjalistyczną w jej pracach na rzecz spójnego wdrażania dyrektywy 2010/13/UE we wszystkich państwach członkowskich oraz ułatwiać współpracę między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi oraz między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi a Komisją.
- (57) ERGA przyczyniła się do spójności praktyki regulacyjnej i zapewniła Komisji doradztwo na wysokim poziomie w kwestiach wdrażania. W związku z tym w dyrektywie 2010/13/UE należy grupę tę formalnie uznać i wzmocnić jej rolę. ERGA powinna zatem zostać ustanowiona na mocy tej dyrektywy.
- (58) Komisja powinna móc konsultować się z ERGA we wszelkich kwestiach dotyczących audiowizualnych usług medialnych oraz platform udostępniania wideo. ERGA powinna wspierać Komisję, służąc wiedzą specjalistyczną i doradztwem oraz ułatwiając wymianę najlepszych praktyk, w tym na temat samoregulacyjnych i współregulacyjnych kodeksów postępowania. W szczególności Komisja powinna konsultować się z ERGA przy stosowaniu dyrektywy 2010/13/UE w celu ułatwienia jej spójnego wdrażania. Na wniosek Komisji ERGA powinna dostarczać niewiążących opinii na temat jurysdykcji, środków będących odstępstwem od swobody odbioru oraz środków dotyczących obchodzenia jurysdykcji. ERGA powinna też móc służyć doradztwem specjalistycznym we wszelkich kwestiach regulacyjnych związanych z ramami audiowizualnych usług medialnych, w tym w zakresie przeciwdziałania mowie nienawiści i ochrony małoletnich, jak również treści handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących żywności o wysokiej zawartości tłuszczów, soli lub sodu i cukrów.
- (59) Umiejętność korzystania z mediów oznacza umiejętności, wiedzę i rozumienie, które pozwalają obywatelom skutecznie i bezpiecznie używać mediów. Aby obywatele mieli możliwość dotarcia do informacji oraz odpowiedzialnie i bezpiecznie wykorzystywali, krytycznie oceniali i tworzyli treści medialne, muszą posiadać zaawansowane umiejętności korzystania z mediów. Umiejętność korzystania z mediów nie powinna być ograniczona do zdobywania wiedzy o narzędziach i technologiach, ale powinna mieć na celu wyposażanie obywateli w umiejętność krytycznego myślenia niezbędną do dokonywania ocen, analizowania złożonych realiów oraz odróżniania opinii od faktów. Jest zatem niezbędne, by zarówno dostawcy usług medialnych, jak i dostawcy

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2014) 462 final z dnia 3 lutego 2014 r. w sprawie ustanowienia europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych.

platform udostępniania wideo we współpracy ze wszystkimi stosownymi zainteresowanymi stronami promowali rozwój umiejętności korzystania z mediów we wszystkich grupach społecznych, wśród obywateli w różnym wieku, w różnych mediach i by postęp w tym względzie był uważnie śledzony.

- (60) Dyrektywa 2010/13/UE pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku respektowania i ochrony przez państwa członkowskie godności człowieka. Respektuje ona prawa podstawowe i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie. W szczególności dyrektywa 2010/13/UE służy zapewnieniu pełnego poszanowania prawa do wolności wypowiedzi, wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawa do kontroli sądowej, a także propagowaniu poszanowania praw dziecka zapisanych w Karcie.
- (61) Środki stosowane przez państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2010/13/UE mają respektować wolność wypowiedzi i informacji oraz pluralizm mediów, a także różnorodność kulturową i językową, zgodnie z Konwencją Unesco w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego.
- (62) Prawo dostępu do audycji informacyjnych o tematyce politycznej ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania podstawowej wolności pozyskiwania informacji oraz dla zapewnienia pełnej i należytej ochrony interesów widzów w Unii. Ze względu na stale rosnące znaczenie audiowizualnych usług medialnych dla społeczeństw i demokracji przekazy informacyjne o tematyce politycznej powinny być udostępniane w jak największym zakresie i bez uszczerbku dla praw autorskich niezależnie od granic państwowych w Unii.
- (63) Dyrektywa 2010/13/UE nie dotyczy przepisów międzynarodowego prawa prywatnego, w szczególności przepisów regulujących kwestie jurysdykcji sądów i prawa właściwego dla zobowiązań umownych i pozaumownych.
- (64) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽¹⁾, państwa członkowskie zobowiązały się w uzasadnionych przypadkach składać – wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji – jeden lub większą liczbę dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (65) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2010/13/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2010/13/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »audiowizualna usługa medialna« oznacza:

(i) usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; taka audiowizualna usługa medialna jest przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego ustępu albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego ustępu;

(ii) handlowy przekaz audiowizualny;”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) »usługa platformy udostępniania wideo« oznacza usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części lub zasadniczą funkcją usługi jest dostarczanie ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub obu tych rodzajów treści, za które dostawca platformy udostępniania wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, ale o sposobie zestawienia których dostawca ten decyduje, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów, w szczególności poprzez eksponowanie, flagowanie i sekwencjonowanie.”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

c) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) »audycja« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość – bez względu na swoją długość – w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych, w tym filmy pełnometrażowe, krótkie formy wideo, transmisje wydarzeń sportowych, sitcomy, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i filmy na podstawie oryginalnego scenariusza;”;

d) dodaje się litery w brzmieniu:

„ba) »wideo stworzone przez użytkownika« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość bez względu na swoją długość, który został stworzony przez użytkownika i umieszczony na platformie udostępniania wideo przez tego lub innego użytkownika;

bb) »decyzja redakcyjna« oznacza decyzję podejmowaną regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związaną z codziennym funkcjonowaniem audiowizualnej usługi medialnej;”;

e) dodaje się literę w brzmieniu:

„da) »dostawca platformy udostępniania wideo« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługę platformy udostępniania wideo;”;

f) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) »handlowy przekaz audiowizualny« oznacza obrazy z dźwiękiem lub bez niego, które mają służyć bezpośredniemu lub pośredniemu promowaniu towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą; obrazy te towarzyszą audycji lub wideo stworzonemu przez użytkownika lub zostają w nich umieszczone w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub w celach autopromocji. Formy handlowego przekazu audiowizualnego obejmują między innymi: reklamę telewizyjną, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;”;

g) lit. k) otrzymuje brzmienie:

„k) »sponsorowanie« oznacza udział, jaki publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna, nieświadczący audiowizualnych usług medialnych ani usług platformy udostępniania wideo ani też nieprodukcujący utworów audiowizualnych, miały w sfinansowaniu audiowizualnych usług medialnych, usług platformy udostępniania wideo, wideo stworzonych przez użytkownika lub też audycji w celu promowania swojej nazwy, swojego znaku towarowego, swojego wizerunku, swojej działalności lub swoich wyrobów;”;

h) lit. m) otrzymuje brzmienie:

„m) »lokowanie produktu« oznacza wszelkie formy handlowego przekazu audiowizualnego polegającego na przedstawieniu lub nawiązaniu do produktu, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;”;

2) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;

3) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej działa w każdym z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jako pierwszym rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jego związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały;”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych informowali właściwe krajowe władze lub organy regulacyjne o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na ustalenie jurysdykcji zgodnie z ust. 2, 3 i 4.

5b. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców usług medialnych, którzy podlegają ich jurysdykcji, i wskazują, na których spośród kryteriów wymienionych w ust. 2–5 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.

Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje w bazie danych.

5c. Jeżeli w związku ze stosowaniem art. 3 lub 4 dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), by zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tych faktach Komitet Kontaktowy ustanowiony zgodnie z art. 29.

Podjmując decyzję na mocy art. 3 ust. 2 lub 3 lub art. 4 ust. 5, Komisja decyduje też, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję.”;

4) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. a) lub art. 6a ust. 1 lub szkodzi zdrowiu publicznemu lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiej szkody.

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:

- a) w okresie poprzednich 12 miesięcy dostawca usług medialnych przynajmniej dwukrotnie dopuścił się co najmniej jednego z zachowań opisanych w akapicie pierwszym;
- b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanych naruszeniach, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia;
- c) dane państwo członkowskie respektowało prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanych naruszeń; oraz
- d) konsultacje z państwem członkowskim sprawującym jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych oraz z Komisją nie doprowadziły do polubownego rozwiązania w terminie jednego miesiąca od otrzymania przez Komisję zawiadomienia, o którym mowa w lit. b).

W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tym Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

3. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) lub przynosi uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu, w tym bezpieczeństwu narodowemu i obronie narodowej, lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku.

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:

- a) w okresie poprzednich 12 miesięcy zachowanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, miało miejsce co najmniej raz;

oraz

- b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanym naruszeniu, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia.

Dane państwo członkowskie respektuje prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwia temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemych naruszeń.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

4. Ust. 2 i 3 pozostają bez uszczerbku dla stosowania wszelkich procedur, środków prawnych lub sankcji w związku z przedmiotowymi naruszeniami w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych.

5. W sprawach pilnych nie później niż jeden miesiąc po domniemanym naruszeniu państwa członkowskie mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 3 lit. a) i b). W takim przypadku w jak najkrótszym terminie zawiadamia się o zastosowanych środkach Komisję oraz państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych i wskazuje powody, dla których państwo członkowskie uznaje sprawę za pilną. Komisja w jak najkrótszym terminie analizuje zgodność środków, o których mowa w zawiadomieniu, z prawem unijnym. Jeżeli uzna, że środki są niezgodne z prawem unijnym, Komisja żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

6. Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy ust. 2 lub 3, żąda od państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.

7. Państwa członkowskie i Komisja na forum Komitetu Kontaktowego i na forum ERGA regularnie wymieniają się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami w zakresie procedury ustanowionej w niniejszym artykule.”;

5) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie:

- a) na mocy ust. 1 skorzystało z prawa do przyjęcia w ogólnym interesie publicznym bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów; oraz
- b) ocenia, że dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego świadczy audiowizualną usługę medialną, która w całości lub w przeważającej części jest kierowana na jego terytorium,

może ono wystąpić do państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję z wnioskiem o zajęcie się problemami zidentyfikowanymi w związku z niniejszym ustępem. Oba państwa członkowskie otwarcie i sprawnie współpracują w celu znalezienia obopólnie satysfakcjonującego rozwiązania.

Po otrzymaniu uzasadnionego wniosku złożonego na mocy akapitu pierwszego państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję występuje do dostawcy usług medialnych o przestrzeganie przepisów przyjętych w ogólnym interesie publicznym. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję regularnie informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, o działaniach podjętych w celu zajęcia się zidentyfikowanymi problemami. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, i Komisję o uzyskanych efektach i wyjaśnia powody, jeżeli nie udało się wypracować rozwiązania.

Każde z tych państw członkowskich może w dowolnym momencie zwrócić się do Komitetu Kontaktowego o przeanalizowanie sprawy.

3. Dane państwo członkowskie może przyjąć odpowiednie środki przeciwko danemu dostawcy usług medialnych, w przypadku gdy:

- a) ocenia, że efekty uzyskane w wyniku zastosowania ust. 2 nie są satysfakcjonujące; oraz

- b) dostarczyło dowody wskazujące, że dany dostawca usług medialnych ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu ominięcia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w danym państwie członkowskim. Dowody takie muszą pozwolić na racjonalne stwierdzenie takiego ominięcia przepisów bez potrzeby udowadniania zamiaru ominięcia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych.

Środki takie muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne do zamierzonych celów.

4. Państwo członkowskie może zastosować środki, o których mowa w ust. 3, tylko wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

- a) zawiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę, o zamiarze zastosowania takich środków i uzasadniło swoją ocenę;
- b) uszanowało ono prawa danego dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy usług medialnych przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanego ominięcia przepisów i w sprawie środków, które zawiadamiające państwo członkowskie zamierza zastosować; oraz
- c) Komisja zdecydowała – po zwróceniu się z wnioskiem o opinię do ERGA zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) – że środki te są zgodne z prawem unijnym, a zwłaszcza że oceny, których państwo członkowskie stosujące środki dokonało na mocy ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, są właściwie uzasadnione; Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.

5. W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa ust. 4 lit. a), Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Jeżeli Komisja decyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by powstrzymało się od zamierzonych środków.

Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy akapitu pierwszego, żąda od danego państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.

6. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego prawa krajowego, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji faktycznie przestrzegali niniejszej dyrektywy.

7. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, stosuje się dyrektywę 2000/31/WE. W przypadku niezgodności dyrektywy 2000/31/WE z niniejszą dyrektywą zastosowanie ma niniejsza dyrektywa, chyba że stanowi ona inaczej.”;

6) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 4a

1. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przyjmowane na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Kodeksy te muszą:

- a) być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich;
- b) wyraźnie i jednoznacznie określać swoje cele;
- c) przewidywać regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę realizacji założonych celów; oraz
- d) przewidywać swoje skuteczne egzekwowanie, w tym skuteczne i proporcjonalne sankcje.

2. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania sporządzane przez dostawców usług medialnych, dostawców usługi platformy udostępniania wideo lub organizacje ich reprezentujące, w razie potrzeby we współpracy z innymi sektorami, takimi jak stowarzyszenia lub organizacje branżowe, handlowe, zawodowe lub konsumenckie. Kodeksy te muszą być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony na szczeblu unijnym i być zgodne z ust. 1 lit. b)–d). Unijne kodeksy postępowania nie powodują uszczerbku dla krajowych kodeksów postępowania.

W stosownych przypadkach Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ułatwia sporządzanie unijnych kodeksów postępowania zgodnie z zasadą pomocniczości i proporcjonalności.

Projekty unijnych kodeksów postępowania oraz zmiany do nich są przedkładane Komisji przez sygnatariuszy tych kodeksów. W sprawie projektów tych kodeksów lub zmian do nich Komisja zasięga opinii Komitetu Kontaktowego.

Komisja podaje kodeksy unijne do wiadomości publicznej i może je odpowiednio popularyzować.

3. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów zgodnych z niniejszą dyrektywą i z prawem unijnym, w tym w przypadku gdy niezależne krajowe władze lub organy regulacyjne stwierdzą, że kodeks postępowania lub jego część okazała się niewystarczająco skuteczna. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o takich przepisach.”;

7) tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;

8) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by dostawca usług medialnych podlegający jego jurysdykcji zapewnił usługobiorcom łatwy, bezpośredni i stały dostęp co najmniej do następujących informacji:

- a) swojej nazwy;
- b) adresu, pod którym ma swoją siedzibę;
- c) danych, w tym adresu e-mail lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny;
- d) informacji o państwie członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję oraz o właściwych władzach lub organach regulacyjnych lub organach nadzorczych.

2. Państwa członkowskie mogą przyjąć środki prawne przewidujące, że poza dostępem do informacji wymienionych w ust. 1 dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewniają dostęp do informacji o swojej strukturze właścicielskiej, w tym rzeczywistych właścicieli. Środki takie muszą respektować odnośne prawa podstawowe, takie jak życie prywatne i rodzinne właścicieli rzeczywistych. Takie środki są niezbędne i proporcjonalne i służą celowi, którym jest interes ogólny.”;

9) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla obowiązku respektowania i chronienia przez państwa członkowskie godności człowieka państwa członkowskie w odpowiedni sposób zapewniają, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały:

- a) nawoływania do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;
- b) publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541.

2. Środki stosowane do celów niniejszego artykułu są niezbędne i proporcjonalne i respektują prawa i zasady określone w Karcie.”;

10) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 6a

1. Państwa członkowskie stosują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w taki sposób, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli ich słuchać ani oglądać. Środki te mogą obejmować wybór godzin nadawania, narzędzia weryfikacji wieku lub inne rozwiązania techniczne. Muszą być proporcjonalne do potencjalnej szkodliwości audycji.

Najbardziej szkodliwe treści, takie jak nieuzasadniona przemoc i pornografia, podlegają najsurowszym środkom.

2. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców usług medialnych na mocy ust. 1 nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych dostarczali widzom wystarczających informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. W tym celu dostawcy usług medialnych stosują system oznaczania potencjalnie szkodliwych treści audiowizualnej usługi medialnej.

W celu wdrożenia niniejszego ustępu państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji, o której mowa w art. 4a ust. 1.

4. Komisja zachęca dostawców usług medialnych do wymiany doświadczeń dotyczących najlepszych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.”;

11) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa członkowskie zapewniają bez nieuzasadnionej zwłoki, by usługi świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji stawały się, z zastosowaniem proporcjonalnych środków stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych regularnie przedstawiali krajowym władzom lub organom regulacyjnym sprawozdania z wdrażania środków, o których mowa w ust. 1. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.

3. Państwa członkowskie zachęcają dostawców usług medialnych do opracowania planów działań w zakresie zapewnienia dostępności na rzecz stopniowego i coraz większego udostępniania usług osobom z niepełnosprawnościami. Plany takie są przekazywane krajowym władzom lub organom regulacyjnym.

4. Każde państwo członkowskie wyznacza pojedynczy, łatwo dostępny – w tym dla osób z niepełnosprawnościami – publiczny punkt kontaktowy on-line w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością, o których mowa w niniejszym artykule.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje o charakterze nadzwyczajnym – w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej – podawane do wiadomości publicznej za pomocą audiowizualnych usług medialnych były przekazywane w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami.”;

12) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Państwa członkowskie mogą stosować środki, by zapewnić odpowiednią ekspozycję audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym.

Artykuł 7b

Państwa członkowskie stosują odpowiednie i proporcjonalne środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych nie były, bez wyraźnej zgody tych dostawców, częściowo zakrywane do celów handlowych ani modyfikowane.

Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie doprecyzowują szczegóły regulacyjne, w tym wyjątki, zwłaszcza w związku z ochroną uzasadnionych interesów użytkowników, i uwzględniają przy tym uzasadnione interesy dostawców usług medialnych, którzy pierwotnie dostarczyli te audiowizualne usługi medialne.”;

13) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji spełniały następujące wymogi:

- a) handlowe przekazy audiowizualne muszą być łatwo rozpoznawalne; zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;
- b) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wykorzystywać technik podprogowych;

- c) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą:
- (i) naruszać godności człowieka;
 - (ii) zawierać żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani promować takiej dyskryminacji;
 - (iii) zachęcać do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;
 - (iv) zachęcać do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;
- d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych;
- e) handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych nie mogą być specjalnie kierowane do małoletnich i nie mogą zachęcać do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;
- f) zakazane są handlowe przekazy audiowizualne dotyczące produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;
- g) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wyrządzać fizycznej, psychicznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą one bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. Handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, z wyjątkiem sponsorowania i lokowania produktu, są zgodne z kryteriami, o których mowa w art. 22.

3. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących napojów alkoholowych. Kodeksy te mają mieć za cel skuteczne ograniczanie kontaktu małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych.

4. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących lub będących elementem audycji dla dzieci i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sód oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

Celem tych kodeksów jest skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi takich artykułów żywnościowych i napojów. Celem ich jest zapewnienie, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.

5. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.”;

14) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Audiowizualne usługi medialne lub audycje nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których zasadniczą działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Audycje informacyjne i audycje dotyczące bieżących wydarzeń nie mogą być sponsorowane. Państwa członkowskie mogą zakazać sponsorowania audycji dla dzieci. Państwa członkowskie mogą zakazać prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych.”;

15) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Niniejszy artykuł stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.

2. Lokowanie produktu jest dozwolone we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych z wyjątkiem audycji informacyjnych i audycji dotyczących bieżących wydarzeń, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci.

3. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, muszą spełniać następujące wymogi:

- a) ich treść i miejsce w układzie audycji (w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego) lub w katalogu (w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie) w żadnych okolicznościach nie mogą podlegać wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;
- b) nie mogą bezpośrednio zachęcać do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;
- c) nie mogą nadmiernie eksponować danego produktu;
- d) widzowie muszą zostać wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu poprzez odpowiednie oznaczenie na początku audycji, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby nie zostali wprowadzeni w błąd.

Państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. d), jednak nie w przypadku audycji wyprodukowanych lub zleconych przez dostawcę usług medialnych lub przedsiębiorstwo z nim związane.

4. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:

- a) papierosy i inne wyroby tytoniowe oraz papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe lub produkty przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży tych wyrobów;
- b) konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.”;

16) skreśla się tytuł rozdziału IV;

17) uchyla się art. 12;

18) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podlegający ich jurysdykcji dostawcy usług medialnych świadczący audiowizualne usługi medialne na żądanie zapewniali w swoich katalogach co najmniej 30-procentowy udział utworów europejskich oraz ekspozycję tych utworów.

2. Jeżeli państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści i wkład finansowy w fundusze krajowe, mogą one zobowiązać do wnoszenia takiego wkładu finansowego – proporcjonalnego i niedyskryminacyjnego – także dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, wkład finansowy ustala się wyłącznie na podstawie przychodów generowanych w państwach członkowskich, do których kierowana jest usługa. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, nakłada taki obowiązek wnoszenia wkładu finansowego, uwzględnia ono wszelkie obowiązki dotyczące wkładów finansowych nałożone przez państwa członkowskie, do których kierowana jest usługa. Wkład finansowy musi być zgodny z prawem unijnym, w szczególności z zasadami dotyczącymi pomocy publicznej.

4. W terminie do dnia 19 grudnia 2021 r., a następnie co dwa lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust. 1 i 2.

5. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie oraz niezależnej analizy Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania ust. 1 i 2, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, którym jest różnorodność kulturowa.

6. Obowiązek nałożony na mocy art. 1 oraz wymóg wobec dostawców usług medialnych kierujących ofertę do odbiorców w innych państwach członkowskich ustanowiony w ust. 2 nie mają zastosowania do dostawców usług medialnych o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców. Państwa członkowskie mogą odstąpić od takich obowiązków lub wymogów wtedy, gdy są one niewykonalne lub nieuzasadnione ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych.

7. Komisja po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym wydaje wytyczne w sprawie obliczania udziału utworów europejskich, o którym mowa w ust. 1, oraz w sprawie definicji małej liczby odbiorców i niskiego przychodu, o których mowa w ust. 6.”;

19) art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe są dopuszczalne podczas wydarzeń sportowych. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe, poza spotami umieszczanymi podczas transmisji wydarzeń sportowych, muszą stanowić wyjątek.”;

20) art. 20 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwana reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut. Emisja audycji dla dzieci może zostać przerwana reklamą telewizyjną tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut. Zakazane jest nadawanie telesprzedaży podczas audycji dla dzieci. Nie wolno umieszczać reklamy telewizyjnej ani telesprzedaży podczas transmisji uroczystości religijnych.”;

21) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 06.00–18.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 18.00–24.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do:

- a) ogłoszeń zamieszczanych przez nadawcę w związku z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub w związku z audycjami i audiowizualnymi usługami medialnymi innych podmiotów należących do tej samej grupy nadawczej;
- b) oznaczeń sponsorskich;
- c) lokowania produktu;
- d) oznaczenia oddzielającego materiał redakcyjny od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedażowych oraz między poszczególnymi spotami.”;

22) uchyla się rozdział VIII;

23) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IXA

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO USŁUG PLATFORM UDOSTĘPNIANIA WIDEO

Artykuł 28a

1. Do celów niniejszej dyrektywy dostawca platformy udostępniania wideo mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE podlega jurysdykcji tego państwa członkowskiego.

2. Uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo niemający siedziby na terytorium państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1 ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego do celów niniejszej dyrektywy, jeżeli:

- a) posiada jednostkę dominującą lub jednostkę zależną, które mają siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego; lub
- b) jest częścią grupy, a inna jednostka tej grupy ma siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego.

Do celów niniejszego artykułu:

- a) »jednostka dominująca« oznacza jednostkę, która kontroluje co najmniej jedną jednostkę zależną;
- b) »jednostka zależna« oznacza jednostkę kontrolowaną przez jednostkę dominującą, w tym każdą jednostkę zależną jednostki dominującej najwyższego szczebla;
- c) »grupa« oznacza jednostkę dominującą, wszystkie jej jednostki zależne oraz wszystkie inne jednostki mające z nimi związki gospodarcze i prawno-organizacyjne.

3. Do celów stosowania ust. 2, jeżeli jednostka dominująca, jednostka zależna lub inne jednostki grupy mają siedzibę w różnych państwach członkowskich, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jego jednostka dominująca, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jednostka zależna, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma inna jednostka grupy.

4. Do celów stosowania ust. 3, jeżeli istnieje kilka jednostek zależnych i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z jednostek zależnych pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.

Jeżeli istnieje kilka innych jednostek będących częścią grupy i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z tych jednostek pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.

5. Do celów niniejszej dyrektywy do dostawców platformy udostępniania wideo uznanych za mających siedzibę w państwie członkowskim zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu zastosowanie mają art. 3 oraz art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE.

6. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców platformy udostępniania wideo mających siedzibę na ich terytorium lub uznanych za mających siedzibę na ich terytorium i wskazują, na których kryteriach wymienionych w ust. 1–4 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.

Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje znajdujące się w bazie danych.

7. Jeżeli w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do ERGA, by wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d). Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.”;

Artykuł 28b

1. Bez uszczerbku dla art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu ochrony:

- a) małoletnich przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu – zgodnie z art. 6a ust. 1;
- b) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które zawierają nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;
- c) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi zawierającymi treści, których rozpowszechnianie jest czynem będącym przestępstwem na mocy prawa unijnego, to jest publicznym nawoływaniem do popełnienia przestępstwa terrorystycznego określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541, przestępstwem związanym z pornografią dziecięcą określonym w art. 5 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE (*) oraz przestępstwem na tle rasistowskim i ksenofobicznym określonym w art. 1 decyzji ramowej 2008/913/WSiSW.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji przestrzegali wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych promowanych, sprzedawanych lub umieszczanych przez tych dostawców.

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu przestrzegania wymogów określonych w art. 9 ust. 1, w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych, które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez tych dostawców, mając na uwadze ograniczoną kontrolę tych dostawców nad tymi przekazami.

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo wyraźnie informowali użytkowników o audycjach i wideo stworzonych przez użytkownika zawierających handlowe przekazy audiowizualne, jeżeli przekazy takie zostały zadeklarowane na mocy ust. 3 akapit trzeci lit. c) lub dostawca wie o tym fakcie.

Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przewidziane w art. 4a ust. 1, mające na celu skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sód oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie. Kodeksy te muszą zapewniać, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.

3. Do celów ust. 1 i 2 odpowiedniość środków ustala się uwzględniając charakter danej treści, szkodę, jaką może ona wyrządzić, cechy kategorii osób podlegających ochronie, jak również zagrożone prawa i uzasadnione interesy, w tym prawa i interesy dostawców platform udostępniania wideo oraz użytkowników, którzy stworzyli lub umieścili treści na takich platformach, a także ogólny interes publiczny.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy dostawcy platformy udostępniania wideo w swojej jurysdykcji stosowali tego rodzaju środki. Środki te muszą być wykonalne i proporcjonalne uwzględniając wielkość usługi platformy udostępniania wideo oraz charakter świadczonej usługi. Środki te nie prowadzą do kontroli *ex ante* ani do filtrowania treści przy ich zamieszczaniu na platformie, jeżeli jest to niezgodne z art. 15 dyrektywy 2000/31/WE. Do celów ochrony małoletnich, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, najbardziej szkodliwe treści podlegają najsurowszym środkom kontroli dostępu.

Środki te obejmują odpowiednio:

- a) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów, o których mowa w ust. 1;
- b) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych, które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez dostawców platformy udostępniania wideo;
- c) zapewnienie użytkownikom zamieszczającym wideo na platformie funkcji pozwalającej deklarować, czy wideo zawiera handlowe przekazy audiowizualne, o ile mają taką wiedzę lub można racjonalnie oczekiwać od nich takiej wiedzy;
- d) stworzenie i obsługę oferowanych na platformie udostępniania wideo przejrzystych i przyjaznych dla użytkowników mechanizmów umożliwiających im zgłaszanie lub sygnalizowanie dostawcy takiej platformy treści, o których mowa w ust. 1;
- e) stworzenie i obsługę systemów, za pomocą których dostawcy platformy udostępniania wideo informują użytkowników platform, jakie działania podjęto w odpowiedzi na zgłoszenie lub sygnał, o których mowa w lit. d);
- f) stworzenie i obsługę systemów weryfikacji wieku użytkowników platformy udostępniania wideo w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- g) stworzenie i obsługę łatwych w użyciu systemów umożliwiających użytkownikom platformy udostępniania wideo ocenę treści, o których mowa w ust. 1;
- h) zapewnienie systemów kontroli rodzicielskiej, podlegających kontroli użytkownika końcowego, w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- i) stworzenie i obsługę przejrzystych, łatwych w użyciu i skutecznych procedur przyjmowania i rozpatrywania skarg użytkowników skierowanych do dostawcy platformy udostępniania wideo w odniesieniu do wdrażania środków, o których mowa w lit. d)–h);
- j) oferowanie skutecznych środków i narzędzi kształtowania umiejętności korzystania z mediów oraz podnoszenie świadomości użytkowników odnośnie tych środków i narzędzi.

Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców platformy udostępniania wideo na mocy lit. f) i h) akapit trzeci nie mogą być przetwarzane w celach handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.

4. Do celów wdrażania środków, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, państwa członkowskie zachęcają do stosowania współregulacji przewidzianej w art. 4a ust. 1.

5. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne mechanizmy oceny odpowiedniości środków, o których mowa w ust. 3, stosowanych przez dostawców platformy udostępniania wideo. Państwa członkowskie powierzają ocenę tych środków krajowym władzom lub organom regulacyjnym.

6. Państwa członkowskie mogą objąć dostawców platformy udostępniania wideo środkami bardziej szczegółowymi lub surowszymi niż środki, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Przyjmując takie środki, państwa członkowskie przestrzegają wymogów określonych we właściwym prawie unijnym, takich jak wymogi określone w art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE lub art. 25 dyrektywy 2011/93/UE.

7. Państwa członkowskie zapewniają dostępność pozasądowych mechanizmów dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygania sporów między użytkownikami a dostawcami platformy udostępniania wideo w kwestii stosowania ust. 1 i 3. Mechanizmy takie umożliwiają bezstronne rozstrzyganie sporów i nie pozbawiają użytkownika ochrony prawnej zapewnianej przez prawo krajowe.

8. Państwa członkowskie zapewniają, by użytkownicy mogli bronić swoich praw przed sądem w stosunku do dostawców platformy udostępniania wideo na mocy ust. 1 i 3.

9. Komisja zachęca dostawców platformy udostępniania wideo do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania, o których mowa w ust. 4.

10. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

(*) Dyrektywa 2011/93/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1).";

24) tytuł rozdziału XI otrzymuje brzmienie:

„WŁADZE LUB ORGANY REGULACYJNE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH”;

25) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jedną lub kilka krajowych władz lub organów regulacyjnych. Państwa członkowskie zapewniają, by były one prawnie odrębne od rządu i funkcjonalnie niezależne od swoich rządów i od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości powoływania przez państwa członkowskie organów regulacyjnych sprawujących nadzór nad różnymi sektorami.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne wykonywały swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty oraz zgodnie z celami niniejszej dyrektywy, w szczególności pluralizmem mediów, różnorodnością kulturową i językową, ochroną konsumentów, dostępnością, niedyskryminacją, realizacją zasad rynku wewnętrznego i wspieraniem uczciwej konkurencji.

Krajowe władze lub organy regulacyjne nie starają się uzyskać ani nie przyjmują instrukcji od innego podmiotu w związku z wykonywaniem zadań powierzonych im na mocy prawa krajowego wdrażającego prawo unijne. Pozostaje to bez uszczerbku dla sprawowania nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by kompetencje i uprawnienia krajowych władz lub organów regulacyjnych oraz metody rozliczania ich z działań były jasno określone w ich prawie krajowym.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe oraz uprawnienia egzekucyjne do skutecznego wykonywania swoich zadań i wspierania prac ERGA. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały własne budżety roczne podawane do wiadomości publicznej.

5. Państwa członkowskie ustanawiają w swoim prawie krajowym warunki i procedury mianowania i odwoływania szefa krajowych władz lub organów regulacyjnych lub członków organu kolegiального pełniącego te funkcje, w tym długość kadencji. Procedury mają być przejrzyste, niedyskryminacyjne i mają gwarantować wymagany poziom niezależności. Szef krajowej władzy lub organu regulacyjnego lub członkowie organu kolegiального pełniącego tę funkcję w krajowej władzy lub organie regulacyjnym mogą zostać odwołani, gdy przestaną spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków, które zostały uprzednio określone na szczeblu krajowym. Decyzja o odwołaniu musi być należycie uzasadniona, podlega uprzedniej notyfikacji i podana do wiadomości publicznej.

6. Państwa członkowskie zapewniają istnienie na szczeblu krajowym skutecznych mechanizmów odwoławczych. Organ odwoławczy, którym może być sąd, jest niezależny od stron postępowania odwoławczego.

Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowej władzy lub organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zgodnie z prawem krajowym stosowane są środki przejściowe.”;

26) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 30a

1. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne stosowały odpowiednie środki w celu dostarczania sobie nawzajem i Komisji informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 2, 3 i 4.

2. Gdy w kontekście wymiany informacji na mocy ust. 1 krajowa władza lub organ regulacyjny otrzymają informację od dostawcy usług medialnych podlegającego ich jurysdykcji, że będzie on świadczyć usługę w całości lub w znacznej części skierowaną do odbiorców innego państwa członkowskiego, krajowa władza lub organ regulacyjny sprawujące jurysdykcję informują krajową władzę lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta.

3. Jeżeli władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, na którego terytorium kieruje ofertę dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego, prześle władzy lub organowi regulacyjnemu państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję nad dostawcą wniosek dotyczący jego działalności, ta druga władza lub ten drugi organ dokładają wszelkich starań, aby rozpatrzyć wniosek w terminie dwóch miesięcy, bez uszczerbku dla surowszych terminów mających zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy. Władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta, na żądanie władzy lub organu regulacyjnego państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję przekazują wszelkie informacje, które mogą być pomocne w rozpatrzeniu tego wniosku.

Artykuł 30b

1. Niniejszym ustanawia się Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA).

2. Składa się ona z przedstawicieli krajowych władz lub organów regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych, których głównym zadaniem jest nadzorowanie audiowizualnych usług medialnych, lub w razie braku takiej krajowej władzy lub organu regulacyjnego – innych przedstawicieli wybranych zgodnie z procedurami tych podmiotów. W posiedzeniach ERGA uczestniczy przedstawiciel Komisji.

3. Zadania ERGA są następujące:

a) służyć Komisji wiedzą specjalistyczną:

- w jej zadaniu zapewniania spójnego wdrażania niniejszej dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich,
- w sprawach związanych z audiowizualnymi usługami medialnymi w zakresie jej kompetencji;

b) wymieniać doświadczenia i sprawdzone rozwiązania dotyczące stosowania ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych, w tym dotyczące dostępności oraz umiejętności korzystania z mediów;

c) współpracować i dostarczać swoim członkom informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 3, 4 i 7;

d) na wniosek Komisji wydawać opinie dotyczące technicznych i merytorycznych aspektów spraw, o których mowa w art. 2 ust. 5c, art. 3 ust. 2 i 3, art. 4 ust. 4 lit. c) i art. 28a ust. 7.

4. ERGA przyjmuje swój regulamin.”;

27) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

Komisja monitoruje stosowanie przez państwa członkowskie niniejszej dyrektywy.

W terminie do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy.

W terminie do dnia 19 grudnia 2026 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę *ex post* wraz z ewentualnymi wnioskami dotyczącymi przeglądu dyrektywy jej skutków i jej wartości dodanej.

Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy i ERGA o ich pracach i działalności.

Komisja zapewnia, by informacje otrzymane od państw członkowskich o wszelkich środkach, które zastosowały w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, były przekazywane Komitetowi Kontaktowemu i ERGA.”;

28) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 33a

1. Państwa członkowskie promują rozwój umiejętności korzystania z mediów i stosują środki w tym zakresie.

2. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.
3. Po zasięgnięciu opinii Komitetu Kontaktowego Komisja wydaje wytyczne co do zakresu takich sprawozdań.”.

Artykuł 2

1. W terminie do dnia 19 września 2020 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 listopada 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodnicząca

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL